



BURMESE  
CLASSIC

၅၅၆

သေရာပါ ရင်ကွဲနာ



ဗျူး

---

သေရာပါရင်ကွဲနာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ (မြ-၀၀၆၆၆) (ဗျူးစာပေ)

အမှတ်-၅၂၀(က)၊ အင်းဝ (၄)လမ်း။

(၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၀၃၂၆) (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း။ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

သိန်းရွှေကြည်

အတွင်းဖလင်

ကိုဇင်ဦးနှင့်ညီများ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

တန်ဖိုး-၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု- ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

ဗျူးစာပေ

၀၉ ၅၀၃၀၁၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၈၄၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

ဗျူး
သေရာပါရင်ကွဲနာ
ဗျူးစာပေ၊ ၂၀၁၆။
၂၅၆-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) သေရာပါရင်ကွဲ

အခန်း (၁)

လို့”

“သူခိုး သူခိုး သူခိုးဖမ်းပေးကြပါ။ ကျွန်မမုန့်ထုပ်တွေ ဖြုတ်ခိုးသွား

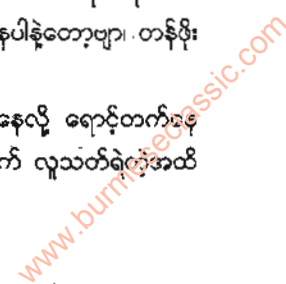
“သူခိုးဟေ့ လိုက် လိုက်”

“ကျွန်မဆိုင်ရှေ့မှာ လက်ထဲက ပိုက်ဆံကိုကြည့်လိုက်၊ မုန့်ထုပ်တွေကြည့်လိုက်နဲ့မို့ မုန့်ဝယ်စားမယ်ထင်နေတာ၊ နောက်တော့ မုန့်ထုပ်တွေ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ပြေးတာ၊ အဲဒီကလေး သူခိုးပါ။ လိုက်ဖမ်းပေးကြပါရင်၊ ရှာပေးကြပါ”

“ကလေးတွေက လူကြီးတွေ အဆုံးအမ အသွန်အသင်မရှိလို့ ဒီလိုတွေ ခိုးစားနေကြတာ၊ ကလေးတွေဆိုပြီး လုပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်လို့မရတော့ဘူး။ ခါးပိုက်နှိုက် လုယက်ခိုးဆိုးသူတို့ အကုန်လုပ်ရဲတယ်၊ ကလေးချင်း သတ်တယ်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ ဂျာနယ်တောင်ဖတ်လိုက်ရသေး”

“မုန့်ထုပ်ပဲ ဖြုတ်သွားတာဆိုရင် လိုက်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ တန်ဖိုးလည်းသိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီကလေးတွေက ဒီလို အလျှော့ပေးနေလို့ ရောင့်တက်နေကြတာ၊ လက်ရဲဖက်ရဲနဲ့ နောက်ဆို သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက် လုယတ်ရဲတဲ့အထိ



ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“မိဘတွေက ဝအောင် ကျွေးလို့လား။ ဒီလိုမျိုးလုပ်ဆိုပြီး ခိုင်းစား ထားတာလား မသိဘူး”

“တကယ် မိဘအရင်းတွေကတော့ ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ခိုင်းစားမယ် မထင်ပါဘူးဟယ်။ မိထွေးနဲ့ပထွေးနဲ့ နေရလို့များလား”

“တချို့ကလေးတွေက မွေးကတည်းက ညဉ့်ကိုပါလာတာပါ။ ဖအေမအေမီလည်း ပါမှာပေါ့။ ဆင်းရဲပြီး မပြည့်စုံရင် အကျင့်တွေက ပျက်လာကြတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အကျင့်စရိုက်တွေကလည်း ကူးစက်တယ်”

“အို ပြောနေတာ အာညောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်သားသမီးတွေသာ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ကြ”

မြို့ထဲမှာ ပုန်းကွယ်နေရက လူအုပ်ကြီးရဲ့တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေ ကြားပြီး ဒူးတုန်ကာ ချွေးတွေပြန်နေသည်။ သူ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ခိုးယူလာခဲ့သည့် ပေါင်မုန့်ထုပ်လေးကို ကြည့်မိသည်။

တောင်းရမ်းလို့ရသည့် ပိုက်ဆံလေးက ငါးရာလောက်သာ ရသေး တာမို့ ဗိုက်အရမ်းဆာလောင်နေသော်လည်း သုံးလို့မဖြစ်ပေ။ ဒေါ်လေးက ငွေနှစ်ထောင် အနည်းဆုံး အိမ်ပါမလာလျှင် ထမင်းမကျွေးသည့်အပြင် ပြောလည်းပြော ရိုက်လည်းရိုက်သည်။

ပြောတာရိုက်တာထက် အိမ်အပြင် ကွပ်ပျစ်မှာ စောင်မပါ ခေါင်းအုံး မပါ အိပ်ခိုင်းသည့်အထက်ကို သူ မခံစားနိုင်ပေ။ တစ်ညလုံး ချမ်းကချမ်း အေးကအေးဖြင့် ခြင်လည်း အရမ်းကိုက်သည်မဟုတ်လား။

“အဲဒီကလေးကို မှတ်ထား။ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲ မလာစေနဲ့။ အလကား အကျင့်ပျက်ကလေးတွေ”

“ဒီတစ်ခါလာရင် အမိအရမ်းပြီး ရဲစခန်းသာအပ်လိုက်၊ မိမဆုံးမ

ဖမဆုံးမ ကလေးတွေ”

“ဒီအရွယ်လည်း အလုပ်လုပ်စားမယ်ဆိုရင် လုပ်စရာအလုပ်တွေ ပေါ့ပါတယ်။ လက်ကြောကိုမတင်းကြတာ၊ မျိုးရိုးလိုက်ပြီး ခိုးစားတဲ့သူခိုးတွေ လား မသိပါဘူး”

ထွက်သွားရင်း ပြောဆိုသွားကြတာ ကြားပြီး သူခေါင်းကို တွင် တွင်ရမ်းလိုက်မိသည်။ သူ့အဖေရော အမေရော တောင်းစားခိုးစားသည့်မျိုးရိုး မဟုတ်ကြပါ။ မိဘဆိုဆုံးမမှုမရှိလို့ဆိုတာတော့ ငြင်းလို့မရပေ။ အမေက သူ ခြောက်နှစ်အရွယ်လောက်မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။ အဖေက သူ သုံးတန်း တက်ရမည့်နှစ်မှာ ဆယ်ပေအိမ်လေးကိုရောင်း၍ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ထားရန် အမေညီမ ဒေါ်လေးအိမ်မှာ ငွေလေးအနည်းငယ်ပေးကာ အပ်ထားခဲ့သည်။

ဟိုမှာအလုပ်ရပြီး အခြေတကျဖြစ်လျှင် သားရဲ့အသုံးစရိတ် စား စရိတ် ကျောင်းစရိတ် လစဉ်ထောက်ပံ့ပါမည်ဟု သေချာကတိပေးကာ မှာသွားခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ အဖေဆီက အခုချိန်ထိ စာမလာ သတင်းမကြားခဲ့ပေ။ ဒေါ်လေးနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသလားဆိုတာလည်း သူမသိ။ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲဆိုတာလည်း မရေရာ။ အခုချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် ဒေါ်လေး မှတစ်ပါး တခြားကိုးကွယ်စရာမရှိပါ။

သူ့ဘဝ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ အမေကသေ အဖေက အဝေးမှာ။ အမေညီမဖြစ်သော သွေးသားရင်းခြာဒေါ်လေးကလည်း မကြင် နာ။ ဘယ်အတိတ်ဘဝက ဝင်ကြွေးတွေကြောင့်လဲ။

အဖေ အမေ သားကို ကယ်ပါဦး။

မျက်ရည်စက်တွေဟာ ရောင်းအဖြစ် စီးဆင်းလို့။



“ဟဲ့ ဒီနေရာမရရင် ဟိုနေရာတောင်းပေါ့၊ သနားအောင်အောင်တောင်းရင် မပေးဘဲနေပါ့မလား။ ကျွန်တော့်မှာ အဖေရော အမေရောမင်းလို့ပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်လို့ပါ ပြောရင် ဘယ်သူက မထည့်ဘဲနေပါ့မလဲ။ နင်ကိုယ်က မျက်နှာကြောတင်းနေတာဖြစ်မှာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ကျောင်းနေချင်လွန်းလို့ အဲဒီလို ပြောပြီး တောင်းပါတယ်။ တကယ် သနားစာနာတတ်တဲ့သူကျတော့လည်း ပေးသွားပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ပိုက်ဆံခုနစ်ရာ ရလာတာပေါ့”

“နင် ငါ့ကိုလိမ်တာညာတာမဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံရတာ ဒီလောက်ကမှာမဟုတ်ဘူး။ နင် ဗိုက်ဆာတိုင်း ထမင်းတွေ မုန့်တွေဝယ်စားနေတာမဟုတ်လား။ ငါ့ကို မုန့်မုန့်ပြောစမ်း”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး။ ပိုက်ဆံရတာ နည်းလို့ ဒေါ်လေးရိုက်မှာစိုးလို့ ဗိုက်ဆာတာတောင် ဝယ်မစားရဲဘဲ မုန့်ဆိုင်ကမုန့်ကို ခိုးစားမိပါတယ်”

“ဘာ နင် ခိုးတတ်နေပြီပေါ့၊ ဒါဆို ဘာလို့ ပိုက်ဆံပြည့်အောင် မခိုးခဲ့တာလဲ”

ပြောရက်တာကို ပိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ တောင်းခိုင်းရုံမကဘဲ အခုတော့ ခိုးခိုင်းသည့်အဆင့်တောင် ဖြစ်လာပြီလား။ ဒေါ်လေးမှာ သူ့လိုရွယ်တူနှင့် နှစ်နှစ်လောက်ငယ်သည့် သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့်များ သားသမီးချင်းစာနာမတွေးရတာပါလဲ။

ဒေါ်လေး သားနှင့်သမီးကတော့ ငါးတန်းနှင့်သုံးတန်းမှာ ပူပင်ကြောင်ကြူမရှိ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ကျောင်းတက်နေကြသည်။ သူ့ကိုတော့ လေးတန်းအောင်ပါရုံနှင့် ကျောင်းဆက်မထားဘဲ အလုပ်လုပ်ခိုင်း

အခန်း (၂)

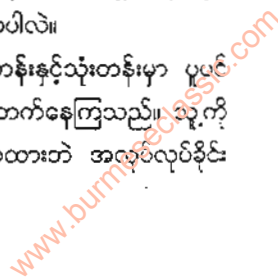
“မငိုနဲ့ မျက်ရည်မကျနဲ့ တိတ်စမ်း၊ အသံမထွက်နဲ့ လူကြားလို့ မကောင်းဘူး ဖြန်း ဖြန်း”

“အင့် အင့် အား အား”

မျက်ရည်မကျအောင် အံကြိတ်ထားလို့ရသော်လည်း နာကျင်တာကိုတော့ မအော်ဘဲမနေနိုင်ပါ။ သူ့အတွက် သီးသန့်ဝယ်ထားဟန်တူသော ကြိမ်လုံးများရဲ့ပြင်းအားက ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေ ကြော့ပြင်တွေမှာ အရိုးရာတွေထပ်စေသည်။

“သောတ နင့်ကိုငါ ဘာပြောထားလဲဟင်၊ ငွေနှစ်ထောင် မပါရင် အိမ်ပြန်မလာနဲ့လို့ မပြောဘူးလား။ နင့်ကိုထမင်းမကျွေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောမထားဘူးလား”

“ကျွန်တော်လည်း တောင်းလို့ရသလောက်တော့ တောင်းတာပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ လက်ကြောမတင်းဘဲ အချောင်တောင်းစားတယ်။ ငါတို့က သွေးနဲ့ရွေးနဲ့ရှာထားတာဆိုပြီး မပေးချင်ကြတော့တာပါ”







သည်။

ကျောင်းပြန်နေချင်လျှင် ငွေများများရအောင်ရှာမှဖြစ်မည်ဆိုပြီး လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုးခိုင်းသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထမင်းဆိုင်တွေမှာ တောက်တိုမယ်ရနှင့် ပန်းကန်ဆေးအလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ရ၏။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအရွယ်ပဲရှိသေးတာမို့ သူ့လစာက နှစ်သောင်းခွဲ သုံးသောင်းသာရသည်။ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ကောင်းကောင်းလုပ်လျှင် လစာတိုးပေးမည်ပြောထားသော်လည်း ဒေါ်လေးက စိတ်ရှည်ရှည်မစောင့်တတ်ပေ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လစာသုံးလေးငါးလစာ ကြိုထုတ်ခိုင်းပြီးတာနှင့် ထွက်ပြေးခိုင်းပြီး နောက်တစ်ဆိုင်ပြောင်းလုပ်စေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆိုင်မှာလည်း ထိုအတိုင်းပင် လစာတွေကြိုထုတ်ပြီးတာနှင့် ထွက်ခိုင်းနေတာမို့ သူ့မှာကလေးတန်ဖွဲ့နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဘယ်ဆိုင်ကမှ လက်မခံတော့ပေ။ ထိုသို့ဖြစ်လာတော့ သူ့ကိုကားမှတ်တိုင်တွေမှာ ဈေးတွေထဲမှာ သနားကြပါ မိဘမရှိလို့ပါ ကျောင်းနေချင်လို့ပါပြောပြီး ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ငါပြောနေတာ မကြားဖူးလား။ ဘာလို့ ပိုက်ဆံပြည့်အောင် မခိုးခဲ့တာလဲလို့၊ ဘာနဝေတိမ်တောင်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျ ကျွန်တော် မခိုးရဲလို့ပါ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဘာ နှင်စားဖို့ မုန့်ကျတော့ ခိုးရဲတယ်၊ ငါ့ကိုပေးဖို့ပိုက်ဆံကျတော့ မခိုးရဲဘူး၊ ဟုတ်လား။ ငါက နင့်ကို အလကားတင်ကျွေးထားရမှာလား ပြောစမ်းပါဦး။ နှင့်အဖေက နှင်စားဝတ်နေရေး ပညာရေးအတွက် လစဉ် ငွေပို့ပါမယ်ဆိုပြီး အခုနှစ်နှစ်နီးပါးရှိတာတောင် ငွေတစ်ပြားတစ်ကျပ်မှ ပို့ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့မုဆိုးမ၊ ဘာအလုပ်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုလူ့ဆီအကြွေးယူစားရ ဒီလူ့ဆီ အကြွေးယူစားရနဲ့”

နှင့်က ပိုက်ဆံရှာမပေးရင် ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ၊ တစ်နေ့စာတစ်နေ့ ဘယ်လို စားရမလဲပြော”

“ဒေါ်လေးရယ် အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မြဲအောင် ထားလိုက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လစာတိုးလာတော့ ဒေါ်လေးလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟဲ့ အဲဒါဆိုရင် ငါကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်၊ ကျူရှင်စရိတ် ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ၊ အဲဒီလိုလုပ်တာတောင် အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ နှင်က ငါ့ကို ဆရာပြန်လုပ်နေသေးတယ်”

“ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နေရာတည်းမှာ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တော့ ပုံမှန်လစာတော့ လစဉ်ရနေမှာမဟုတ်လား”

“နှင်ပဲ အပြောကောင်း၊ လစာလေး နှစ်သောင်းခွဲ သုံးသောင်းခွဲ ဘယ်နှစ်ရက်အူစိုအောင် စားရမှာလဲ၊ နှင့်တစ်ယောက်တည်း ငွေရှာခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်းရပ်ကွက်ထဲ ဟိုအိမ်ဒီအိမ်အဝတ်လိုက်လျှော် အမှိုက် သွန်၊ အထမ်းအပိုးကအစ လုပ်နေတာပဲ။ အိမ်လစာမပေးနိုင်လို့ အိမ်ပြောင်းနေရတာရော ဘယ်နှအိမ်ဘယ်နှရပ်ကွက်ရှိနေပြီလဲ၊ ဒါတွေကို နှင့်အဖေ သိသလား။ သွားလိုက်တာ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်”

“အဖေလည်း ဟိုမှာအဆင်မပြေလို့ဖြစ်မှာပါ”

“အဲမယ် ဒါတော့ ပြောတတ်တယ် ကြည့်စမ်း၊ သူ့အဖေကို သိတတ်နေလိုက်တာ၊ သူ့အဆင်ပြေတာ မပြေတာထက် ငါတို့ကရော အဆင်ပြေလို့လား။ နှင်ပိုက်ဆံမရှာနိုင်လို့ စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင်”

“ညီလေးနဲ့ညီမလေးတွေ ပညာကောင်းကောင်းသင်နိုင် အဖတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်နိုင် အစားလည်းကောင်းကောင်းစားရတယ်မဟုတ်လား။ ဒီအိမ်မှာ အဆင်မပြေတာဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း”



“ဘာ”

ရင်ထဲခံစားရသလိုပြောတော့ ဒေါ်လေး ဧည့်ခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်ကစဉ်ကဆံ့ရလာမှန်းမသိဘဲ သားနဲ့သမီးအတွက် အဝတ်အထည်တွေ အစားအသောက်နှင့်ကျောင်းသုံးပစ္စည်းတွေ ဒေါ်လေး ဝယ်လာတတ်သည်။ အပြင်ထွက်လိုက်လျှင်လည်း ဒေါ်လေးဝတ်သမျှတွေ က လန်းလန်းတွေချည်းပါ။ သူ့မှာသာ ကျောင်းလည်းမနေရ အဝတ်အစား ကောင်းလည်းမရှိ။ အစားအသောက်ဆိုလည်း ဒေါ်လေးသားနှင့်သမီး စား ပြီးမှ အကြွင်းအကျန်သာစားရသည်။ သူတို့မကျန်လျှင် ဟင်းမပါသော ထမင်းခဲကိုကိုက်ပြီး ရေသောက်ခိုက်မှောက်။

“နင် ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲ ပြန်ပြောစမ်း။ နင်တစ်ယောက် တည်း အဆင်မပြေတာဟုတ်လား။ နင်အဖေက ငွေတွေအများကြီးပို့နေတာ ဆိုတော့ နင်က တော်တော်အဆင်ပြေချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လားသောတ”

“ကျွန်တော် ဒေါ်လေးအိမ်မှာ အလကားမစားပါဘူး။ အလုပ်အမျိုး မျိုးလုပ်ပြီး ငွေရှာပေးနေတာပဲ”

“ဘာ နင်က တော်တော်စကားတတ်ပြီး ငါ့ကိုခံပြောနေတယ်။ နင်အသက်တစ်ရက်ကြီးလာလေ ပိုပြီးခိုက်ရိုင်းလေပါလား။ ငါ့အိမ်မှာခိုခွင့် ပေးထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိဘူး ဟင် သောတ ခိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင် ဖြန်း ဖြန်း”

“အ အား”

ကြိမ်လုံးကို ပြေးဆွဲယူကာ ရိုက်လိုက်တာမို့ အသည်း ဆတ်ဆတ် ခါအောင် နာသွားသည်။ ဒီပြင်းအားနှင့်ဆိုလျှင် သူ့နောက်ကြောနှင့်ခြေသလုံး တွေ သွေးခြေညှတော့မှာ သေချာ၏။ ကြိမ်လုံးနှင့်ဇောခဏ အရိုက်ခံရတာ ရိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း အရိုက်ခံရတိုင်း မှတ်လောက်သားလောက်အောင်

ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ဆဲပင်။

“မှတ်ပြီလားဟင် နင် ငါ့ကိုခံပြောဦးမလား။ နင်အဖေကတောင် နင်ကိုပစ်သွားတာ။ ငါက နင်ကိုကယ်တင်ထားရတာဟဲ့။ နင်က ကျေးဇူး မတင်တဲ့အပြင် စော်ကားနေရလား ကဲ ကဲ ဖြန်း ဖြန်း”

“အ အား ဒေါ် ဒေါ်လေးကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီဗျ”

“ဘာကြောက်ပါပြီလဲ။ နောက်နေ့ ပိုက်ဆံရအောင်တောင်းလာ မလား။ မတောင်းလာဘူးလား ပြောစမ်း”

“တောင်း တောင်းပါ့မယ် ဒေါ်လေး”

“အေး ရအောင် တောင်းရင်တောင်။ တောင်းလို့မရရင် ခိုးလာခဲ့ နားလည်လား”

“နားလည်ပါပြီ”

“အေး ဒီနေ့ နင်အပြစ်နင်သိတယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“သိရင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

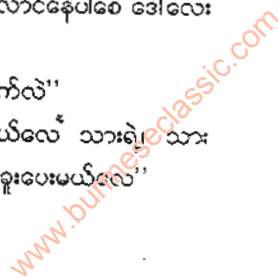
“ထမင်း မစားရဘူး။ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်ရပါမယ်”

“ဟင်း သိရင်ပြီးတာပဲ”

ဒေါ်လေးဆောင့်အောင့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ သူ့အတွက် ဒီနေ့တစ်ညလုံး အိမ်ပေါ်တက်ခွင့်ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ချမ်းချမ်းအေးအေး ခြင်္ကိုက်ကိုက် ခိုက်ထဲက ဘယ်လောက်ပင် ဆာလောင်နေပါစေ ဒေါ်လေး ငဲ့ညှာသနားတော့မည်မဟုတ်။

“မေမေ ခိုက်ဆာပြီ၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်လဲ”

“မနက်က ကျန်တဲ့ကြက်သားချက်ရှိတယ်လေ သားရွဲ သား စာကျက်ပြီးလို့ ခိုက်ဆာနေပြီလား။ မေမေ ထမင်းခူးပေးမယ်လေ”



၄



“မနက်ကကျန်တဲ့ ကြက်သားချက်ကြီး မစားချင်ပါဘူး မေမေရာ၊ သားကို လမ်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်ကြီးက ဝက်သားချက်ဝယ်ကျွေး”

“အေး အေး ဝယ်ပေးမှာပေါ့ သားရယ်၊ စာမေးပွဲနားနီးပြီဆိုတော့ သားကြိုက်တာ မေမေ အကုန်လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“မေမေ သမီးဖို့ ကြက်ဥကြော်ပေး နှစ်လုံးနော်”

“အေးပါ မေမေ သမီးလေးကြိုက်တာလည်း မေမေလုပ်ပေးရမှာ ပေါ့”

“ဪ ဒီတစ်ခါ စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် သားကို ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံတွေ ထပ်ဝယ်ပေးနော် မေမေ၊ နွမ်းရင် သားမဝတ်ချင်တော့ ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပိုက်ဆံရတာနဲ့ မေမေ တန်းခနဲ ဝယ်ထားပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“သမီးကို ဆရာမက ကျူရှင်လခတောင်းလိုက်တယ် မေမေ”

“အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေ ပေးမှာပေါ့ ဘာမှမပူနဲ့ ဟုတ်ပြီလား သမီးလေး”

ဒေါ်လေးတို့သားအမိသုံးယောက်ကတော့ ဘာအပူအပင်မှမရှိ အေးချမ်းစွာအဆင်ပြေနေသည်။ သူ့မှာတော့ အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက် တည်းပါ။ သူ့ကိုသွေးသွားရင်းခြာလို သဘောမထားလို့ ဒီလောက်ရက်စက် နိုင်ခြင်းလား။ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခြင်းလား။

သူ့မှာ ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးတွေပါလာလို့ မေမေက သူ လူမမယ် အရွယ်လေးမှာ ဆုံးပါးသွားပြီး ဖေဖေက ပစ်ပယ်ထားရတာလဲ။

လူချင်းတူပေမယ့် အခြေအနေချင်းမတူကြတာဟာ ကံတရားတွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။ ဖေဖေ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။



အခန်း (၃)

“ဟဲ့ ကောင်လေး ဒီနားမလာနဲ့ သွား သွား”

“အလကားကလေးကချေ သူ့ခိုးဂျပိုးတွေ၊ ဆိုင်နားကို အကပ်မခံ နဲ့၊ ရှိတာတွေပါသွားမယ်”

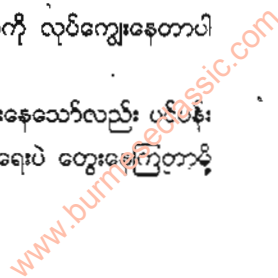
သူ့လို ပေစုတ်စုတ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ ယုံကြည်မှုမရှိကြပါ။ သူ့ခိုးဂျပိုးလို့သာထင်ပြီး အထင်သေးစွာနှင်ထုတ်တတ် ကြသည်။

ဒေါ်လေးက ‘လစာတွေကြိုထုတ်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ပြောင်းခိုင်းခဲ့သည့် နာမည်ဆိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

“ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ တတ်နိုင်သလောက် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့ကြပါ”

“ကျွန်တော် အဖေအို အဖေအိုကြီးတွေကို လုပ်ကျွေးနေတာပါ ခင်ဗျာ၊ သဒ္ဓါတတ်အားသရွေ့ ဒါနပြုခဲ့ကြပါ”

သူ အမျိုးမျိုးပြောကာ လှည့်ပတ်တောင်းနေသော်လည်း ယ်ပန်း ဆင်းရဲကာ ရုန်းကန်နေရသည့်သူတွေက သူတို့အရေးပဲ တွေးမေးကြတာမို့





သူ့ကိုအရေးစိုက်ပြီး သနားမနေကြပေ။ တခြားအိုကြီးအိုမမျက်မပြင်တွေကို သာ စေတနာရှိကြဟန်တူသည်။

“ဟူး စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံမရရင် ဒေါ်လေးရိုက်တော့မှာပဲ”

သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ လူတွေမှာလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်အကြောင်းတွေနှင့်ကိုယ် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြရတာ။ ကားပေါ်တက်ကြ ဆင်းကြ။ ဈေးရောင်းသူကလည်း ပြေးလွှားရောင်း။

မိဘအတွက် သားသမီးအတွက် ဇနီးမယားအတွက် လင်ယောက်ျားအတွက်။ တစ်ခုခုရည်ရွယ်ချက်တွေကြောင့် ရုန်းကန်နေကြတာပဲ ဖြစ်မည်။ သူ့လို ကလေးငယ်တွေလည်း ရေသန့်ဘူး ဆေးလိပ်ကွမ်းယာဂျာနယ် ကြက်ဥပြုတ် ငုံးဥပြုတ် အော်ဟစ်ပြေးလွှား ရောင်းချနေကြ၏။

သူလည်း ဒါမျိုးရောင်းလျှင် ဖြစ်နိုင်မလား။ ဒေါ်လေး အရင်းထုတ်ပေးလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်မှာပါ။

“သောတ ဟိတ်ကောင်”

“ဟင် ကျော်ကြီး မင်းကျောင်းမတက်ဘူးလား၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ တာလုပ်နေတာလဲ”

လေးတန်းအထိ ကျောင်းအတူတက်ဖူးသော ကျော်ကြီးက လာနှုတ်ဆက်၍ သူ့ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ကျော်ကြီးမျက်နှာက မကောင်းပါ။ သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ အုတ်ခုံမှာပဲ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါလည်း ငါးတန်းအောင်ပြီး ကျောင်းမတက်လိုက်ရပါဘူးကွာ၊ အဖေကနောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတော့ အမေကလည်း အားကျမခံ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား အခု မင်းက မင်းအဖေနဲ့လိုက်နေတာလား”

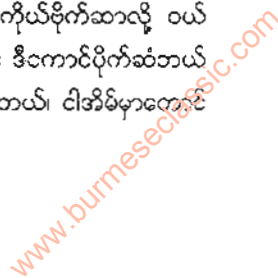
“အဖေက နောက်မိန်းမယူရင် နောက်ကလေးရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို အမေနဲ့ထားခဲ့တာလေ၊ အမေကလည်း ရှင်နဲ့မွေးထားတာ၊ ရှင်မှတစ်ဆင့်ပေးရင် ကျုပ်ကရော ဘာလို့တာဝန်ယူရမှာလဲဆိုပြီး အပြန်အလှန် ပြဿနာတွေတက်ကြတယ်၊ အရင်တုန်းက အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲအောင် သားသမီးအရင်ယူကြတယ်၊ သားသမီးတွေမျက်နှာထောက်ထားပြီး တော်တန်ရုံ အမှားမလုပ်ကြတော့ဘူးတဲ့၊ လူကြီးတွေပြောတာကြားဖူးတာပါ၊ အခုကစော့ကွာကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ်လုပ်နေကြတာပါ၊ သားသမီးတွေ မျက်နှာလည်း မကြည့်ဘူး၊ မိဘဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း သိက္ခာတွေလည်း ထည့်တွက်မနေကြတော့ပါဘူး”

“အခု မင်းဘာလုပ်နေလဲ”

“ဒီလိုကားမှတ်တိုင်တွေ ကားလမ်းပိတ်တဲ့နေရာတွေမှာ သတင်းစာဂျာနယ်လိုက်ရောင်းတယ်၊ အဆင်မပြေရင် ကြက်ဥပြုတ် ငုံးဥပြုတ်ရောင်းလိုက်၊ ရေသန့်ဘူးလေးရောင်းလိုက်ပေါ့၊ အမေယူလိုက်တဲ့သူက ဆိုက်ကားသမား လက်ကြောတင်းတင်း ရှာမကျွေးဘဲ အရက်သောက်တော့ ငါ့ကို ကျောင်းထွက်ပြီး ဒါတွေလုပ်ခိုင်းတာပဲ”

“ရောင်းလို့ဝယ်လို့ အဆင်ပြေလား၊ အရင်းဘယ်လောက်ထုတ်ရလဲ၊ အမြတ်ဘယ်လောက်ကျန်လဲ”

“အရင်းက ငါးထောင်ထုတ်ရင် တစ်သောင်းထုတ်ရင်းနဲ့ ရောင်းဝယ်တဲ့သူတွေ များလွန်းတော့ အဆင်မပြေပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ငါးရာတစ်ထောင်မြတ်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ ကိုယ်ခိုက်ဆာလို့ ဝယ်စားလိုက်ရင် သွားရော၊ ဒါကြောင့် ပထွေးကလည်း ဒီကောင်ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှာနိုင်လို့လဲဆိုပြီး အမေ့ကိုအညှောင့်ထောင်တယ်၊ ငါအိမ်မှာတောင် နေချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး”





“မင်းဘဝက မိဘရှိပြီး ငါ့ထက်တောင် ဆိုးနေလားကွာ”

ဖိုးကျော်အကြောင်းကြားပြီး သူ ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ညစ်သွားရလေသည်။ ကိုယ်က မိဘမရှိဘဲ အဒေါ်ကို ခိုကပ်နေရတာမို့ ထားလိုက်ပါတော့။ ဖိုးကျော်က မိဘရှိပါလျက်နှင့် တကွတပြားစီနေရပြီး ပထွေးလိုလူမျိုးနှင့် တစ်အိမ်တည်းရှိနေရတာက ပိုဆိုးသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖိုးကျော်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြုံးလျက်

“ငါက မင်းထက်ဆိုးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မိဘရှိနေတဲ့ အတွက် ခိုင်းစားရင်တော့ ခိုင်းစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှတော့ စွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ အရင်းထုတ်ပေးတယ်၊ အပ်ရင်အပ်သလောက် ယူတယ်၊ အရင်းပြုတ်တယ်ဆိုရင် ထပ်ထုတ်ပေးတယ်၊ အိမ်မှာနေရင် ပထွေးနဲ့ပြုသနာတက်မှာစိုးလို့ အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုရင်ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ အိမ်မှာချက်တဲ့ဟင်းမကြိုက်ရင်လည်း ချေးများလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါတွေကတော့ မင်းက ငါ့ထက်သာတယ်၊ မိဘဆိုတော့ အဒေါ်လောက်တော့ ဘယ်ဆိုးမလဲကွာ၊ အဒေါ်ကလည်း သူ့မှာ သားသမီးတွေမရှိရင် ငါ့အပေါ် အဲဒီလောက်ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး၊ အခုကတော့ သားသမီးထက်တော့ ငါ့ကိုဘယ်ပိုနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ အဖေကလည်း ငါ့အတွက်ဆိုပြီး ငွေပို့တာမှမဟုတ်တာ”

“ဒါနဲ့ တစ်ခါတလေတော့ မင်းအဒေါ် ဘယ်ကပိုက်ဆံတွေရပြီး အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေဝယ်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ သူတို့မိသားစု သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရင်တော့ လန်းလန်းတွေချည်းပဲ”

“ငွေစုငွေချေးထုတ်သလိုလို ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုလူဒီလူနဲ့ ပိုက်ဆံစုထားသလိုလိုတော့ ပြောတာပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်လစာပေးရတော့မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံခွတ်ရှာခိုင်းတော့တာပဲ၊ မပေးနိုင်ရင် နောက်တစ်အိမ်

ပြောင်းနေရတာနဲ့ မင်းနဲ့ဝေးသွားရတော့တာ၊ ဒါကြောင့် မင်းမိဘတွေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာ မသိလိုက်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းပိုက်ဆံရှာပြီး ကျောင်းပေးနေတော့ဘူးလား”

“ပထွေးပြိုင်မှာစိုးလို့ ငါ့ကိုကျောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ပအေရင်းကတောင် ဘာတာဝန်မှမယူတာ၊ သူ့က အလကားလုပ်ကျွေးနေရမှာလားဆိုပြီး အမေနဲ့စကားများကြတာလေ၊ အမေကလည်း အဖေတုန်းက သာနိုင်စားချင်တာ ပထွေးကိုကျတော့ အမြည်းလုပ်ပေးရ အံ့ရက်ထည့်ပေးရနဲ့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ရဲဘူး”

“မင်းအဖေကရော တစ်ချက်မှလားမကြည့်ဘူးလား”

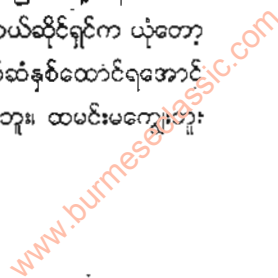
“နောက်မိန်းမနဲ့ကလေးမွေးလို့ဆိုလား သတင်းတော့ကြားတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သံယောဇဉ်ပြတ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အခုမင်းဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

“ကားပေါ်ကလူတွေ လမ်းပေါ်သွားနေတဲ့လူတွေဆီ ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းနေတာ”

“ဘာ မင်း သူတောင်းစားတောင်ရောက်နေပြီလား၊ ငါတို့လမ်းထဲမှာနေတုန်းက မင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လား၊ ထမင်းဆိုင်လား လုပ်နေတာပါ”

သူ မချီတရိ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုဆိုင်မျိုးတွေ ငါတစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လုပ်ဖူးစာယ်၊ တစ်ဆိုင်လုပ်ရင် ဒေါ်လေးက သုံးလစာကြိုထုတ်တယ်၊ ထုတ်ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ဆိုင်ပြောင်းဖို့အတွက် ငါ့ကိုလစ်ပြေးခိုင်းတယ်၊ ငါ့ကိုဘယ်ဆိုင်ရှင်က ယုံတော့မှာလဲ၊ အဲဒါလုပ်စရာအလုပ်မရှိတော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ရအောင် တောင်းခိုင်းတယ်၊ မဲရရင် အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ခွင့်မပေးဘူး၊ ထမင်းမကျွေးဘူး၊ ဒဏ်ခတ်တာတဲ့”





“အေးကွာ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မေတ္တာတရားခေါင်း ပါးတဲ့ မိဘတွေမျိုးအသိုက်အဝန်းထဲရောက်လာတာ ငါတို့ ကံဆိုးတာပဲပေါ့ မင်းအခု ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူးကွာ နေတောင်စောင်းနေပြီ၊ ပိုက်ဆံက သုံးရာပဲရသေး တယ်၊ ငွေအပြည့်ပါမလာရင်တော့ ဒေါ်လေး အပြစ်ပေးတာ ရိုက်တာခံရဦး မှာ”

“ကျန်တဲ့တစ်ထောင်ခုနစ်ရာ ငါ့ဆီက ယူသွားလေ၊ မင်း အဲဒါဆို ရင် ဒီနေ့အရိုက်မခံရတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင် မင်းကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အရင်းပါပျောက်သွားရင် မင်းအမေ ဆူမှာပေါ့”

“ဆူတာလည်း ရိုးနေပါပြီကွာ၊ အမေ အရင်းထုတ်ပေးလည်း ငါ စိတ်မကြည်တဲ့နေ့ကျရင် အပြင်မှာစားသောက်သုံးဖြုန်းပြီး ပြန်တာပဲ၊ အရွဲ့တိုက်တယ်ပဲခေါ်မလား၊ တစ်ခါတလေ ငါလည်း နေချင်သလို နေပစ် လိုက်တာ”

“ဪ”

ဒီလိုမကောင်းသည့်မိဘတွေကြောင့် မကောင်းတဲ့သားသမီးတွေ များလာကြတာဖြစ်မည်။ လူငယ်တွေရဲ့ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းဟာ လူကြီးတွေ မှာပဲ တာဝန်ရှိသည်မဟုတ်လား။ ဖိုးကျော် ပေးသော ငါးဆယ်တန်တစ်ရာ တန် နှစ်ရာတန် ငွေစက္ကူခပ်နှစ်ခပ် ထောင့်ခုနစ်ရာကိုယူပြီး သူ ကျေးဇူး တင်စွာ ဖိုးကျော်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဒီအကြွေးကို သူ ဆပ်ဖြစ်အောင်ဆပ်မှာပါ။ ကျေးဇူးပဲ ဖိုးကျော်။



အခန်း (၄)

“ဒေါ်လေး ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ပါ”

“ဒီနေ့တော့ အပြည့်အဝရလာလို့ပါလား၊ တောင်းလာတာလား ခုံးလာတာလား”

“တောင်း တောင်းလာတာပါ”

“အေး နောက်နေ့တွေလည်း ရအောင်တောင်းခဲ့ကြားလား၊ မရ ရင်တော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ငါ စကားများများမပြောဘူး၊ ကုန်ဈေးနှုန်း တွေက ကြီးလို့ ဒီပိုက်ဆံနှစ်ထောင်က ဆန်ဖိုးတောင်မလောက်ဘူး”

“ဟို ဒေါ်လေး ကျွန်တော် ထမင်းစားလို့ရလားဟင်”

“ကလေးတွေတောင် ကျူရှင်က ပြန်မလာသေးဘူး၊ နင်က ဆာ ဝီလား၊ အဲဒါဆိုလည်း ကြက်သားဟင်းကို အသားတွေ ပန်းကန်တစ်လုံးနဲ့ ခပ်ထားလိုက်၊ အရိုးနှစ်ခုလောက်နဲ့ ထမင်းကို အိုးလှူးစား၊ ဪ ထမင်း တွေပါ ခူးထားပြီး အုပ်ဆောင်းထဲထည့်ထားလိုက်နော်၊ စားပြီးတာနဲ့ အိုးတွေ ခွက်တွေအကုန်ဆေးထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”



“အုပ်ဆောင်းထဲက ကြက်သားကြော်တွေလည်း နှိုက်မစားနဲ့ ဦးနော်၊ မနက်ဖြန် ကလေးတွေကျောင်းသွားရင် ထမင်းဘူးထည့်ဖို့ လက်ဆော့ပါးစပ်ဆော့မလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဲဒီလိုသိပ်မကွာတာတောင် သားသမီးချင်း စာနာစိတ်မရှိပါ။ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာခိုကပ်ခွင့် ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်လား။ သူ ဒေါ်လေးပြောသလို ပန်းကန်ထဲကို ကြက်သားအသားတုံးတွေ ချည်းရွေး၍ ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ အရိုးလေး ငါးတုံးကျန်နေတာတောင် အကုန်စားခွင့်မပြုဘဲ နှစ်ခုတဲ့။ ဟင်းကို အဆီအနှစ်တွေစားတာလည်း ဒေါ်လေးမကြိုက်ပါ။ ကြက်အရိုးလေးနှစ်ခုကို ငါးပိရည်ကျိုဖြင့်သာ သူ စားရမည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ အရိုးကိုက်ခွင့်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေး၏။ ဘယ်ကငွေတွေရလို့ ကြက်သားတွေကြော်တာချက်တာလုပ်နေသည် မသိပေ။

“ဟော သားနဲ့သမီး ပြန်လာပြီလား။ သားနဲ့သမီးအတွက် မေမေ အင်္ကျီလှလှလေးတွေ ဝယ်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား သား ဝတ်ကြည့်မယ်”

“သမီးလည်း ဝတ်ကြည့်မယ် မေမေ”

“အေးအေး ဝတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ အခု ထမင်းစားပြီးရင် ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးမှ အပတ်အစားလဲရင်း ဝတ်ကြည့်ရအောင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကလေးတွေ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာကြသည်။ လွယ်အိတ်တွေ တိုင်မှာချိတ်ပြီး သူ ထမင်းစားသည့်အနား ရောက်လာ၏။

“သောတ ငါ့ဖို့ ထမင်းခူးပေးစမ်း”

“ကိုကြီးသောတ သမီးဖို့လည်း ထမင်းခူးပေး”

“ကိုကြီး ထမင်းပြီးတော့မယ်၊ ဒါလေးစားပြီးရင် ခူးပေးမယ်နော် ခဏလေးစောင့်”

“ဟိတ်ကောင် ဘာကိုစောင့်ခိုင်းတာလဲကွ၊ မင်းစားတဲ့ထမင်းက ဒီလိုကန်လိုက်ရင် ပြီးသွားရောမဟုတ်လား”

“ဝွမ် ချွမ်”

“ဟာ မင်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မင်းက ဆင်ခြေပေးနေတာကိုး၊ ခူးဆိုခူးပေါ့”

“ထမင်းတစ်လုပ် နှစ်လုပ်တည်းကျန်လို့ ငါပြောတာပါ”

“လျှာမရှည်နဲ့ကွာ ငါတို့အိမ်မှာလည်း ခိုကပ်နေသေးတယ်၊ ခိုင်းတာကိုတန်းခနဲလုပ်မှပေါ့”

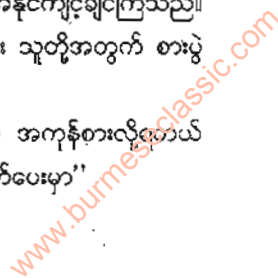
“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုသောတကလည်း သမီးတို့က အင်္ကျီအသစ် ကလေးတွေ ဝတ်ချင်နေပြီ၊ ထမင်းမြန်မြန်စားရမှာ”

“ဟဲ့ သောတ နင်ကလည်းနင်ပဲ၊ ဒါတွေမြန်မြန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ကလေးတွေကို ခူးပေးလိုက်လေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်ဆို သူက အကြီးပါ။ ဒေါ်လေးက ဆုံးမမှုမရှိတာကြောင့် မင်းမင်းနှင့်နှင်းနှင်းက သူ့အပေါ် သူ့စိမ်းဆန်ကာ အနိုင်ကျင့်ချင်ကြသည်။ သူ ထမင်းစေ့တွေ ပြန်ကောက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး သူတို့အတွက် စားပွဲပိုင်းမှာ ထမင်းပြင်ပေးလိုက်၏။

“သားနဲ့သမီး အဲဒီ ကြက်သားဟင်းတွေ အကုန်စားလို့ပေးမှာနော်၊ မနက်ကို ကြက်သားကြော်နဲ့ ထမင်းဘူးထုတ်ပေးမှာ”





“ဟား ရှယ်ပဲ မေမေ ဒီနေ့ ပိုက်ဆံရလို့လားဟင်”  
 “အင်းပေါ့ သားရဲ့၊ မေမေ စုကြေးထုတ်တာ”  
 “ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံရော ဝယ်ထားသေးလား မေမေ”  
 “ဝယ်ထားပါတယ် သမီးရဲ့”

“မေမေ ဒါဆို ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင် သားတို့ကို ကစားကွင်း လိုက်ပို့ပါ”

“ပို့မှာပေါ့ သားရယ်၊ စားစရာတွေလည်း အများကြီးဝယ်ကျွေး မယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဒေါ်လေး အဲဒီနေ့ကျရင် ကျွန်တော့်ကိုရော ကစားကွင်းခေါ်ပါ လားဟင် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ပါ”

သူလည်း ကစားကွင်းတွေ ဘာတွေ သွားချင်သည့်ကလေးအရွယ် ပဲမို့ အရဲစွန့်ကာ ဒေါ်လေးကို တောင်းဆိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လေးရော ကလေးနှစ်ယောက်ပါ သူတို့အပျော်တွေ ပျက်သွားသလို မလိုလားစွာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

“သောတလိုက်ရင် သားတို့မသွားဘူးနော် မေမေ”

“သမီးလည်း သွားဘူး”

“သောတ နင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေတတ်ဘူးလား၊ နင် သွား ချင်တဲ့နေရာသွား လာချင်တဲ့နေရာလာ၊ အပျော်အပါးမက်လို့ရအောင် နင့် အဖေက ပိုက်ဆံဘယ်နှပြားပို့ထားလို့လဲ၊ ငါက ငါ့သားသမီးတွေပို့တိုင်း နင်က လိုက်စရာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်လည်း မရောက်ဖူးလို့ ပြောကြည့်တာ ပါ”

“မပြောနဲ့ နောက်ဆို နေရာတကာ မပါနဲ့၊ နင့်အဖေပြန်လာမှာ

သွားချင်တဲ့နေရာသွား”

“အ အဖေသတင်းရော ဘာမှမကြားဘူးလား ဒေါ်လေးရယ်၊ အဖေ ဘယ်နိုင်ငံရောက်နေတာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

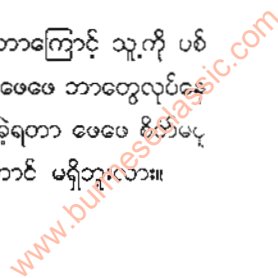
“ဟဲ့ အဲဒါ ငါဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ နင့်အဖေ သေသလား ရှင် သလား၊ မိန်းမရ သားသမီးတွေရနေသလား”

“အဲ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေတာနဲ့ ပိုက်ဆံ ပို့မယ်၊ သားပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်စာကြိုးစား၊ အရွယ်ရောက်ရင် အဖေ လာခေါ်မယ်လို့ သေချာမှာခဲ့တာပါ”

“အဲဒီလိုကတော့ ပါးစပ်ပါတဲ့သူတိုင်း ပြောတတ်ကြတာပဲလေ၊ အခု ငွေလည်းမပို့ စာမလာသတင်းမကြားဆိုတော့ နင့်အဖေ အိမ်ထောင်ကျ ရင်ကျ မကျရင် လူသတ်ခံရလို့သေတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်နိုင်ငံမှာ မြန်မာ ဘယ်နှယောက်အသတ်ခံရတယ် အလုပ်ပြန်ကားမှောက်တာ ဘယ်နှ ယောက်သေသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းတွေကို နင်လည်း လျှောက်သွားနေတဲ့ သူပဲ ကြားမှာပေါ့၊ အဲဒီအထဲ နင့်အဖေပါချင်လည်း ပါနိုင်တာပဲ”

ဒေါ်လေး ပြောသလိုဖြစ်နိုင်သလား သူ့စဉ်းစားကြည့်သည်။ အဲဒီ လိုသာဆိုလျှင် အဖေကို ဒီတစ်သက် မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့၊ အဖေ ဘယ် အချိန်ပြန်လာမှာလဲလို့ မျှော်လင့်လို့မရတော့ဘူးပေါ့၊ သူများမိသားစုတွေလို မိဘနှင့်အတူ မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဖေဖေ ဘာကြောင့် ရက်စက်ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် သူ့ကို ပစ် ထားရက်ခဲ့ရတာလဲ၊ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေ ခဲ့တာလဲ၊ သားတစ်ယောက်ကို သူများနှင့်အပ်ထားခဲ့ရတာ ဖေဖေ စိတ်မပူ ဘူးလား။ ဘယ်လိုနေနေမလဲလို့ စဉ်းစားမူလေးတောင် မရှိဘူးလား။





၂၆

ပုဒ်

ရင်တွေက ဆတ်ဆတ်နာသည်။ နှလုံးသားတွေထဲမှာ စူးရှအောင် မျက်နှာနှစ်ဖက်။ အရာရာဟာ မျှော်လင့်ခြင်း တောင်တခြင်းတွေ ကင်းဝေးစွာ ဖြစ်။



အခန်း (၅)

“သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက် ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ယူပြေးသွားပြီ၊ လုပ်ကြံ ပါဦး ကားရပ် ကားရပ်”

“ဟာ ဒီကလေး လက်ရဲလိုက်တာ၊ ကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီးသေ မှာမသိဘူး”

“ပြေးပြီ ပြေးပြီ ကားရပ်ပြီးဆင်းလိုက်လည်း မိမှာမဟုတ်တော့ ဘူး”

“ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်ပါသွားလို့လဲ”

“သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဈေးဝယ်ဖို့လာတာ ငါ့သောင်းလောက်ပါတယ်၊ အဲဒါအရင်းအကုန်ပဲ၊ နောက်နေ့ဘာရင်းစားရတော့မလဲ ဒုက္ခပါပဲ”

“လူတွေက အရင်ကလို တာဝန်သိသိနဲ့ဖမ်းပေးမှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။ ကိုယ့်ကိုစွဲမဟုတ်ရင် မသိသလို ရှောင်သွားကြတာ၊ အခုနောက်ပိုင်း အဲဒီလို တာဝန်မဲ့တဲ့လူတွေကြောင့် သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက်အချောင်သမားတွေ ပိုပေါ်လာတာ”

“ကလေးတွေ ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ရဲ မလုပ်တတ်

www.burmeseclassic.com



ဘူးလို့ လွတ်ထားလို့မရတော့ဘူး။ မိဘတွေကအစ သင်ပေးထားတော့ ကလေးတွေက ကြောက်ရလန့်ရမှန်း ဘယ်သိတော့မလဲ”

“တချို့က ဂိုဏ်းဖွဲ့ပြီးလုပ်ကြတာလေး၊ ရုပ်သန့်သန့်စတိုင်ကျကျ နဲ့လုပ်စားတဲ့သူတွေကလည်း ရှိသေးတယ်”

“အရင်ကဆို တစ်ခုခု ခါးပိုက်နှိုက်ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိရင် ခဲစခန်း ကိုမောင်းသွားပြီး လူတွေစစ်ဖမ်းလို့ရသေးတယ်။ အခုက အုပ်စုဖွဲ့တွေဆိုတော့ ကားသမားတွေကလည်း သူတို့မိသားစုနောင်ရေးရှိသေးတော့ အရေးတယူ တာဝန်ယူကြတော့ဘူး”

“ကားပေါ်မှာတောင် ဓားထောက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ရဲမှတော့ ဘယ် သူက အမှိုက်ခံနေတော့မှာလဲ။ ဥပဒေမဲ့ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်လိုကို ဖြစ်နေတာ။ သူခိုးစားပြဲတွေကို ထိထိရောက်ရောက် အရေးမယူရင် ဒီကောင်တွေ ဒီထက် ပိုရောင့်တက်လာကြမှာပဲ”

“သူခိုးကြီးက သူခိုးလေးမွေး၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ကို ဖြစ်နေကြတာ။ သူများချွေးနွေးနွေးရှာထားတာကို အချောင်စိတ်မွေး ဒီလိုလုပ်နေကြတာ။ ဒီကောင်တွေ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရသွားတာ ဘယ်နရက်စားရမှာမို့လဲ။ အဆိပ်အပင်းပဲဖြစ်မှာ။ မျိုပင်းဆိုသေပါစေတော်၊ မိတကွဲဖတကွဲနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ် သေကြပါစေ”

ဒါမျိုးတွေ ကျိန်ဆဲဖြစ်တင်ကာ ပြောဆိုနေကြမည်ဆိုတာ သူ သိသည်။ ဒါကြောင့် ဒီအသံတွေမကြားရသည့်အဝေးဆုံးနေရာအထိ မရပ် မနားပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ လူသူကင်းရှင်းသောနေရာကိုရောက်မှ သူ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ တောင်းဘီအိတ်ကိုစမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့”

သေရုပ်ပိုင်ကွဲနာ



ပိုက်ဆံအိတ်က ထူထူထဲထဲရှိနေသေးသည်။ ပြေးရင်းလူအင်း ထွက်မကျတာ ကံကောင်း၏။ ဒီနေ့နေရာပြောင်းကာ တောင်းကြည့်ဖို့ လိုင်း ကားတိုးစီးကာ ခြို့ထဲကိုထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ဟိုနေ့က ဒီလိုထွက်လာပြီး ကားပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖုန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ် အနှိုက်ခံလိုက်ရ သည်။ ကျိန်ဆဲလိုက်ကြတာ နားမခံသာအောင်ဆိုသော်လည်း ခါးပိုက်နှိုက်က တော့ မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရသွားပေလိမ့်မည်။

အခုလည်း သူ ခါးပိုက်နှိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းမည်ဆိုပြီး အဒေါ်ကြီးက ကားတံခါးပေါက်နားမှာ ရပ်နေသည်။ သူက လည်း ထိုအဒေါ်ကြီးအနားမှာ ရပ်နေတာမို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ပိုက်ဆံ အိတ်ကို အလွယ်မြင်နေရသည်။

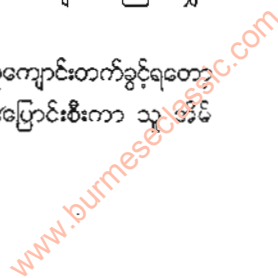
ကားကလည်း မီးပျိုင့်နှင့်လူတွေကိုရှောင် ကားချင်းရှောင်နေတာ မို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် မောင်းနေ၍ ထိုအဒေါ်ကြီးပိုက်ဆံအိတ် ကို သူ လှစ်ခနဲယူကာ ကားပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ ပိုက်ဆံတွေ မနည်းပါလား။ ငါးသောင်းတောင်ကျော်မယ် ထင်တယ်”

ပိုက်ဆံတွေမြင်ပြီး သူပျော်သွားကာ သူများတွေမြင်မှာစိုး၍ တောင်းဘီအိတ်ထဲ အမြန်ပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ဒီလောက်ပိုက်ဆံသာ အပ်နိုင်လျှင် ဒေါ်လေး သူ့ကိုကျောင်းပြန်ထားပေးလောက်၏။

သူ့အရွယ်တွေ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံများနှင့် ကျောင်းတက်နေတာ မြင်လျှင် သူ့အရမ်းကျောင်းတက်ချင်သည်။ စာအံ့စာကျက်သံကြားလျှင် သူလည်း တတွတ်တွတ် လိုက်ရွတ်နေတတ်၏။

ဒီငွေကိုမြင်လို့ ဒေါ်လေး ကြည့်ဖြူလျှင် သူ့ကျောင်းတက်ခွင့်ရတော့ မှာမို့ သူပျော်နေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ လိုင်းကားပြောင်းစီးကာ သူ အိမ် ပြန်လာခဲ့၏။





“ဒေါ်လေး ဒေါ်လေး”

“ဟဲ့ ဘာတုန်း အလန်တကြားနဲ့ ဟင် နင်အစောကြီးပြန်လာတယ်၊ ဘာသောက်ချီးလဲ ပိုက်ဆံမပါလို့ကတော့ နင့်ကို အိမ်ပေါ်ကနင်ချပြီလို့သာ အောက်မေ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံပါလာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြန်ထားပေးပါနော် ဒေါ်လေး”

“အောင်မယ် နင်က ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှာလာနိုင်လို့လဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့”

“ဒီမှာ ဒေါ်လေး”

“ပေးစမ်း”

ဘောင်ဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ ဖြင့် ဒေါ်လေးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးက ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ကြည့်ကာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

“ဟဲ့ ပိုက်ဆံတွေက မနည်းပါလား၊ ငါးသောင်းတောင်ကျော်တယ် နှင့် ဘယ်လိုရှာ ခြင်္သေ့ သိပြီ နှင့်နိုးလို့ရခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ကားပေါ်က အဒေါ်ကြီးဆီက ရခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော် ကျောင်း တက်လို့ရတယ်မဟုတ်လား ဒေါ်လေး”

“ဘာ နင်က ဒီငွေလောက်နဲ့ ကျောင်းတက်လို့ရမယ်ထင်နေလား၊ နင့်ကိုငါ ရှာခိုင်းတာ တစ်နေ့နှစ်ထောင် တစ်လကိုခြောက်သောင်းရှိတယ်၊ ဒီငွေငါးသောင်းကျော်က နှင့်စားစရိတ် တစ်လစာတောင် လောက်မယ် ထင်နေလား၊ နင့်ကိုကျောင်းထားပေးရအောင် ငါက ငွေပိုငွေလျှံရှိနေတဲ့ သူဌေးမကြီးမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ နှင့်အဖေက တာဝန်မဲ့ပြီး ငါက နင့်ကို တာဝန်ယူ ရမှာလား”

“အဲ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျ ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်လို့

ပါ”

“ဆုတောင်းလေး အခုခေတ် ပညာရေးက ငွေနဲ့မဝယ်ရင် မတူဘူး ငါ့သားသမီးတွေကိုတောင် ငါ့မှာမဖြစ်မနေ ကျောင်းထားနေရတာ၊ ငါ့သား သမီးတွေ ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်လွန်းလို့ သူများအိမ်တွေမှာ အောက်ကျ နောက်ကျအလုပ်တွေ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးပြီးထားနေရတာပဲ၊ လူတစ် ယောက်စားစရိတ် နေစရိတ်၊ ပညာသင်စရိတ်ရှာဖို့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လွယ်သ လား”

“ကျ ကျွန်တော် ငွေတွေရအောင်ရှာပါမယ်”

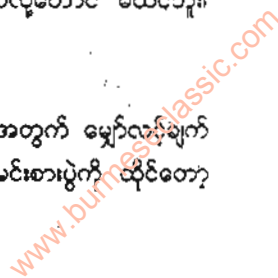
“နိုးဟယ် ဝှက်ဟယ်နဲ့ အကျင့်စာရိတ္တပျက်နေတာ ပညာတတ် တော့ရော ဘာလုပ်မှာလဲ၊ နင်က သိပ်ပြီးကို မတာန်မရာမှန်းတာပဲ မိမဲ့မမဲ့နဲ့ နေရပြီး ငါက အခိုင်အာဝါသပေးစောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ ငါ့ကျေးဇူးကိုပဲ နှင်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့သားသမီးတွေကိုတော့ နှင်ယှဉ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ သူတို့မှာ အဖေ မရှိတော့ပေမယ့် ငါအမေရှိနေတဲ့အတွက် ပညာသင်နိုင်တယ်၊ ကောင်း ကောင်းဝတ် ကောင်းကောင်းစားနိုင်တယ်၊ ငါ့သားသမီးတွေ အဲဒီလိုနေနိုင်ဖို့ အတွက် ငါ ဘာမဆိုလုပ်မှာပဲ ကြိုးစားမှာပဲ၊ နှင့်မှာမိဘတွေရှိရင်လည်း မိဘမေတ္တာနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ကြမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခု နှင့်မှာမိဘတွေမရှိဘူးလေ၊ နှင့်အဖေက သေပြီ၊ နှင့်အဖေက နှင့်ကို ရှိတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး၊ အဲဒါကို နှင့်နားလည်ထားဖို့လိုတယ် ကြားလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

ဒေါ်လေးစကားတွေက သူ့ကျောင်းနေဖို့အတွက် မျှော်လင့်ချက် မဲ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ သူ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ထမင်းစားပွဲကို ထိုင်တော့



ဒေါ်လေးက ကပျာကသီ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကိုဖိထားပြီး

“နင် အုပ်ဆောင်းထဲက ဝက်သားချက်တွေ စားလို့မရဘူးနော်၊ ဒယ်အိုးထဲမှာ ငါးပိရည်ကျိုထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါ ငရုတ်သီးမှုန့်ထည့်ပြီး နင်ဘာသာစား။ ဝက်သားချက်က ကလေးတွေ ညှစ်စားနဲ့ မနက်ကျောင်းအတွက် ထမင်းချိုင့်ထည့်ဖို့”

“ကျွန်တော်က ငါးပိရည်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ စားရမှာလား”

“နင် ဒီနေ့ ပိုက်ဆံများများ ပါလာတာဆိုတော့ လမ်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်မှာ အသားဟင်းတစ်မျိုးမျိုး ဝယ်စားပေါ့၊ ငါက ကလေးတွေအတွက် သီးသန့်ချက်ထားတာဆိုတော့ ငါတောင်မစားရက်ဘဲနဲ့ နင် ဘယ်စားလို့ဖြစ်မလဲ၊ နင်လည်း သူတို့ထက်အကြီးလိုဖြစ်နေတာဆိုတော့ ညှစ်တာရမယ်လေ နားလည်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

သူ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာပြောနိုင်ဦးမှာလဲ။ ဒေါ်လေး ငွေတွေကိုထပ်ပြီး ရေတွက်နေချိန်မှာ သူ မီးဖိုချောင်ဘက်လာကာ ပေါင်းအိုးကို ဖွင့်၍ ထမင်းခူးလိုက်သည်။ ထမင်းထဲကို ငါးပိရည်လောင်းထည့်၍ ငရုတ်သီးမှုန့်ဖြူးလိုက်၏။ ထမင်းလုပ်ပါးစပ်ထဲတစ်ခါသွင်းတိုင်း မျက်ရည်စက်တွေ တစ်ပေါက်ချင်း ထမင်းပန်းကန်ထဲ လှိမ့်ကျ၏။

ထိုမျက်ရည်စက်တွေဟာ နာကြည်းမှုတွေကြောင့်လား၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်ချက်တွေကြောင့်လား၊ ကံကြမ္မာကိုအရွံ့တိုက်လိုသည် စိတ်တွေကြောင့်လား၊ ငယ်ရွယ်သေးသည့် မသိစိတ်ကြောင့် နားမလည်ခဲ့ပါ။ မိဘအသိုက်အမြို့ဆိုသည့် မေတ္တာတရားခေါင်းပါးသည်ရပ်ဝန်းမှာ သူ့ဘဝသည်လည်း။



အခန်း (၆)

“ရော့ မင်းကူညီထားတဲ့ပိုက်ဆံ ထောင့်ခုနစ်ရာ”

“ဟာ သောတ မင်းအဆင်ပြေလို့လား”

“ပြေပါတယ် မင်းပိုက်ဆံကိုပြန်ပေးချင်လို့ ဒီမှတ်တိုင်မှာလာရှာနေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ၊ မင်းက ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

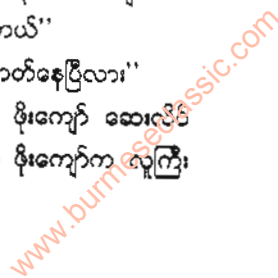
“ငါလား တစ်နေရာမကောင်း တစ်နေရာပြောင်းနေတာပေါ့ကွာ၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဈေးသည်တွေကများလွန်းနေတော့ အဆင်မပြေပါဘူး”

“ငါ့ကို ပိုက်ဆံချေးလိုက်တာ မင်းအိမ်နဲ့ ပြဿနာတက်သေးလား”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ဒါတွေက ရိုးနေပါပြီ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ပစ်ပြီး ပြဿနာရှာလိုက်ရတာ စိတ်ချမ်းသာဘယ်၊ အရွံ့တိုက်လုပ်လိုက်ရရင်လည်း စိတ်ပေါ့ပါးတယ်”

“ဟာ ဖိုးကျော် မင်း ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေပြီလား”

အိတ်ထဲက ဆေးလိပ်နှင့်မီးခြစ်ကိုထုတ်ပြီး ဖိုးကျော် ဆေးလိပ်သောက်နေတာမို့ သူ အလန့်တကြားမေးလိုက်တော့ ဖိုးကျော်က ကူကြီး







တစ်ယောက်လို ဟန်ပါပါဖြင့်

“အရက်သောက် ဆေးလိပ်သောက်တဲ့သူနဲ့အတူတူနေနေတာပဲ ကွာ၊ အထူးတလည် သင်ယူနေစရာမှ မလိုတာ”

“မဟုတ်တာပဲကွာ ငါတို့အရွယ်တွေက ငယ်ပါသေးတယ်၊ မကောင်းဘူးထင်တဲ့ဟာကို မလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့”

“ငါတို့မိဘတွေက အဲဒီလိုသင်လို့လား၊ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး သူတို့ကိုယ်တိုင်ကရော မကောင်းတာ မလုပ်ဘဲနေလို့လား အခုမင်းအခေါ်ကလည်း မင်းကိုမကောင်းတာလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်ရမှာ ရှက်နေသည်။ တစ်ခါရမှားပြီး ထပ်ထပ်ရချင်နေတာမို့ ငွေများများရှာခိုင်းနေတာကြောင့် မကောင်းမှုတွေ ထင်ကျူးလွန်နေမိတာ ဖိုးကျော်လည်း ရိပ်မိလောက်ပေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဘာလို့ငြိမ်သွားတာလဲ၊ အချင်းချင်းတွေပဲကွာ ရှက်စရာမလိုပါဘူး။ မနေ့က ကားပေါ်မှာ မင်းကိုငါတွေ့လိုက်တယ်”

“ဟင်”

“မင်းကားပေါ်က ဆင်းပြေးသွားမှ မြင်လိုက်တာပါ။ ကားပေါ်က လူတွေယောက်ယက်ခတ်သွားတော့ မင်းဘာလုပ်သွားတယ်ဆိုတာသိလိုက်တာ၊ သတိတော့ထားကွာ၊ လူကြီးတွေလုပ်တာက ပိရိတ်တယ်ကွာ၊ လုပ်နေကလည်းဖြစ်တော့ ညှင်ညှင်သာသာပဲ၊ မချောင်ရင် မလုပ်ဘူး။ ဣန္ဒြေရတယ် မင်းက ရမှဖြစ်မှာ မရရင် ဒေါ်လေး ဆူလိမ့်မယ် အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဖိစီးမှုကြီးနဲ့လုပ်နေတော့ တစ်နေ့နေ့ ပိသွားရင် မင်းခံရမှာ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်းအခေါ်က ထောင်ဝင်စာလာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလောက်တော့ ဒေါ်လေး ဆိုးမယ်ထင်ပါတယ်။ အခုနောက်”



“ငါ သူ့ကိုငါ ငွေတွေအများကြီးရှာပေးနေတာပဲ၊ ဒုက္ခရောက်ရင်တော့ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာပြီး ငါ့ကိုထောက်ထားဥဉ္ဇာမယ်ထင်ပါတယ်”

“ထင်သလားကွာ၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်မယ်ဆိုရင် အစတည်းက မင်းကို ဒီအလုပ်တွေခိုင်းပါ့မလား”

“အဲဒါ ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွေးသားတော်စပ်သေးတယ်ဆိုတော့ အဲဒီလောက်ကြီးတော့ ဥပေက္ခာမပြုလောက်ဘူးလားလို့ ချွန်လင့်ရတာပဲ”

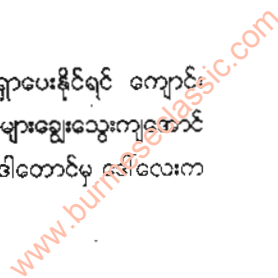
“မျှော်လင့်သလို ဖြစ်လာရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘဝတွေက ဝမ်းနည်းစရာရှိလည်း အများကြီး ဝမ်းနည်းလို့မရပါဘူး။ နာကြည်းလို့လည်း နာကြည်းတဲ့အတိုင်း ပေါက်ကွဲလို့မရဘူး။ အရွယ်မရောက်သေးဘူးဆိုတဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ဝေဒနာတွေကို ကန့်သတ်ခံထားရတာ၊ ဘာကယ်လို့များ ထွက်ပေါက်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ သောတ”

စကားကြီးစကားကျယ်နိုင်လှသော ဖိုးကျော်စကားတွေအတွက် သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မင်းပြောတဲ့စကားထဲမှာ ပါသွားပြီလေ၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ဝေဒနာတွေ ကန့်သတ်ခံထားရတယ်ဆို၊ မကောင်းမှုတွေနဲ့ ကျင်လည်နေရတဲ့ငါတို့ဘဝက ဘာနဲ့ထွက်ပေါက်ရှာဖို့လိုသေးလို့လဲ၊ ဘုရားသွားကျောင်းတက်လုပ်လည်း သာဓုခေါ်မယ့်သူမရှိပါဘူး။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားတယ်၊ ငါ ဒီဘဝက လွတ်မြောက်ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အကြောင်းအရင်းက”

“အရင်က ဒေါ်လေးကို ငါ ငွေများများရှာပေးနိုင်ရင် ကျောင်းတက်ခွင့်ရမှာပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ မကောင်းမှန်းသိရုံနဲ့ သူများရွေးသွေးကျအောင် ရှာထားတဲ့ငွေတွေကို ခိုးခဲ့တယ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါတောင်မှ ဒေါ်လေးက





သလောကန်နဲ့ မတင်းတိမ်ဘဲ ငါ့ကိုကျောင်းထားမပေးခဲ့ဘူး။ ငါ့ရဲ့ပညာတတ်ချင်တဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်သွားရပြီ။ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်းချည်းပဲနေသွားရတော့မှာလား။ အဖေ ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့ဘဝ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်သွားတော့မှာလား။”

ဖိုးကျော်ကို မေးခွန်းထုတ်နေတာမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မေးရင်း ဝမ်းနည်းစွာ မျက်ရည်ဝဲမိသည်။ ဖိုးကျော်က စိတ်မကောင်းသလို သူ့ပခုံးကိုလာဖက်၍

“ဝမ်းနည်းပါနဲ့ကွာ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီအတိုင်းတော့ မနေပါဘူး။ အပြောင်းအလဲဆိုတာ ရှိဦးမှာပါ။ ငါတို့အသက်ကလေးတွေ ငယ်ငယ်လေးတွေရှိသေးတာပဲ။ အတွေ့အကြုံတွေကြောင့်သာ ရင်ကျက်တဲ့စကားလုံးတွေ သုံးနေရတာ။ တကယ်ဆို မိဘရင်ခွင်ရိပ်မှာ တွေးပွေ့ခံသင့်သေးတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ကွာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ငါတို့ထက်ဆိုးတဲ့ဘဝတွေနဲ့နေရတဲ့ ကလေးတွေ အများကြီးပါ။”

“အဟင်း မင်းပြောမှပဲ ငါအားရှိသွားတော့တယ် ကဲပါကွာ ငါတို့ အခုလို ခဏခဏဆိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အားပေးကြရအောင်၊ အခုတော့ ငါပြန်လိုက်ဦးမယ်။ အပြန်နောက်ကျပြီး မှန်းသလောက်ငွေမရရင် ဒေါ်လေးက ကျိုင်နေဦးမယ်။ ပိုက်ဆံများများပေးနိုင်တဲ့နေ့ နေသာထိုင်သာ ရှိတာ တော်သေးတာပဲ။”

“လောကကြီးမှာ နေသာထိုင်သာရှိဖို့အတွက် ဆက်ပြီး ပိုက်နေရဦးမှာပေါ့ကွာ။”

ဖိုးကျော် ပြောသည့်စကားကို သူ သဘောကျစွာ ပြုံးမိသွားလေသည်။ ဆယ်နှစ်နှစ်ဆိုသော သူတို့အရွယ်လေးတွေက မိဘအရိပ်အောက်မှာ ပညာသင်နေသင့်တာပါ။ မိဘဆွေမျိုးအလိုက်အဝန်းကံမကောင်းလို့ တောပေ

လေလွင့်ဘဝတွေ ပျက်စီးသွားကြရတာ ဘယ်သူ့မှအပြစ်ရှိပါသလဲ။ မိဘလေး ဖတ်ဝန်းကျင်အလိုက်အဝန်းလား။ ဘဝပေးကုသိုလ်လား။ လက်ညှိုးထိုးငြိုး ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြောမှန်းမသိသော ကံကြမ္မာက။



ကားပေါ်မှာမချောင်လျှင် လူစည်ကားသည့်ဈေးဆိုင်တွေမှာ ဈေးဝယ် သည့်သူတွေဆီက ဖုန်းတို့ ပိုက်ဆံအိတ်တို့ လစ်ရင်လစ်သလို သူ ဆွဲ နားကျပင်။

ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှ ပြေးလို့မလွယ်တော့။

“ဟိတ် ဟိတ် မလုပ်ကြနဲ့ လက်လွန်သွားမယ်၊ ကလေးက သိပါသေးတယ်”

“ငယ်တယ်ဆိုပြီး သူ့နိုးအလစ်သုတ်သမားကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေး လိုက်လို့ ဖြစ်မလား၊ သူတို့က ဒီလောက်အတင့်ရဲပြီး လက်ရဲဇက်ရဲ မ ဆက်ကပ်မလန့် လုပ်နေကြတာ၊ မိရင်ဒီလိုခံရမယ်ဆိုတာလည်း သိထားမှာ ချဲ့”

“မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမမှ နောက်မလုပ်ရဲမှာ၊ ခုသာချ ခွေးသူနိုးတွေ၊ သူများဥစ္စာအချောင်လိုချင်တဲ့ဟာတွေ”

“ကဲပါဗျာ အဲဒီလိုလုပ်လည်း ကလေးနာရုံပဲရှိမှာပေါ့၊ ရဲလက်အပ် လိုက်ပြီး ဥပဒေအရ အရေးယူပါလိမ့်မယ်၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းနဲ့ လက်ပူးလက် ကြပ်မိတာ သက်သေအထောက်အထားလည်း ရှိနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် ရဲလက်အပ်ရမယ်၊ အခုရိုက်ပုတ်လွှတ်လည်း ဒဏ် ချာပျောက်တာနဲ့ ထပ်ခိုးဦးမှာ၊ ထောင်ကျသွားမှ နောင်ကြဉ်လိမ့်မယ်၊ ခေါ် ခေါ် ရဲခေါ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထောင်မချကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါမလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒီနားကို နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ မလာ တော့ပါဘူး”

“တယ် မင်းတို့သူနိုးတွေ ဒီလိုပဲ ပြောတာပဲ၊ ဒီနေရာနိုးလို့ မချောင် ရင် နောက်နေရာသွားခိုးမှာမဟုတ်လား၊ မင်းတို့လို သူနိုး ခါးပိုက်နှိုက်လုယက်

အခန်း (၇)

“မိပြီ သူနိုးမိပြီ မပြေးနဲ့”

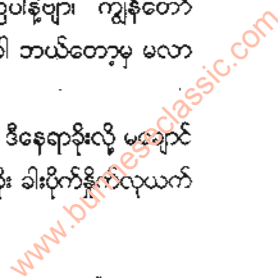
“ဈေးဝယ်ရှုပ်ပြီဆို အဲဒီကလေး ဆိုင်နားကပ်လာပြီ၊ ဈေးဝယ်နဲ့ ပါလာတဲ့ကလေးလား၊ သပ်သပ်ဈေးဝယ်ဖို့လာတာလားနဲ့ထင်နေတာ၊ ဈေး ဝယ်တဲ့သူတွေဆီက ဖုန်းကိုနှိုက်သွား ပိုက်ဆံအိတ်နှိုက်သွားနဲ့ ပစ္စည်းပျောက် ပြီသိတာနဲ့ အဲဒီကလေး မရှိတော့ဘူး”

“ဟိုနား ဒီနားမှာ ခဏခဏ ဖုန်းပျောက် ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက် ဖြစ်နေတာ ဒီကလေးလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်အောင် ဆုံးမကြစမ်း”

“ကဲဟယ် ကဲဟယ် ဖုန်း ခွပ်”

“အား ကြောက်ပါပြီ ကြောက်ပါပြီဗျ အမယ်လေး နာလုပ်ပြီ”

သူ အသည်းခိုက်လောက်အောင် နာကျင်လွန်း၍ အော်ဟစ်နေ သော်လည်း ကျောပေါ်ခေါင်းပေါ်မှာ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်နေကြဆဲပင်၊ လူအုပ်ကြီးကြားမှာ သူ ခေါင်းမဖော်ရဲပါ။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဈေးခြင်း ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို နှိုက်နေဆဲမှာ လက်ပူးလက်ကြပ်မိသွားခဲ့သည်မဟုတ်



တဲ့သူတွေရှိလို့ တို့ပြည်သူတွေ ဘယ်နေရာသွားသွား ဘာလုပ်လုပ် မလုံခြုံ တာ”

“သူများချွေးနွဲ့သွေးနွဲ့ရှာထားတာ အချောင်လိုချင်တဲ့ကောင်တွေ ထိုက်တန်တဲ့အပြစ်ဒဏ်လည်း ခံဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို သနားကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ မိဘလည်းမရှိ ပါဘူး။ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်းမရှိပါဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာပါ။ ပညာလည်းမတတ်လို့ ခိုးစားရတာပါ။ အလစ်သုတ်ရတာပါ။ ကျ ကျွန်တော့် ကို မဖမ်းကြပါနဲ့”

“အာကွာ ဒီသူခိုး အလစ်သုတ်သမား လျှာက ရှည်လိုက်တာ အုပ်ထည်လို့ အသံထွက်နိုင်အောင်”

“ဗုန်း ခွပ်”

“ကဲ မလုပ်ကြပါနဲ့ တော်ပါပြီ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ကြလို့ ကိုယ်က တရားခံဖြစ်သွားဦးမယ်”

သူ လုံးဝ အသံမထွက်နိုင်တော့ပါ။ ဖျောင်းဖျ တားဆီးသူရှိပေမယ့် ဒေါသကြီးသူလည်းရှိနေတာကြောင့် အသနားခံလည်း အပိုပဲဖြစ်မည်။

လုပ်ရဲလျှင် ခံရဲတော့မည်ပေါ့။ သူတစ်ပါးချွေးနွဲ့သွေးနွဲ့ မိသားစု အတွက် ရှာထားတာကို သူက အချောင်အလစ်သုတ်မိ ခိုးမိတာပဲ။ သူက ဒေါ်လေး အငြိုငြင်မခံရဲ၊ အရိုက်မခံရဲ အပြစ်ပေးမခံရဲလို့ ဒီလိုတွေ လုပ်ပေး မိတာ။

ဆုံးရှုံးရသူတွေအနေနှင့် ဒီလောက်တော့ ပေါက်ကွဲသင့်သည်။ ဒီလိုမျိုး အပြစ်ပေးသင့်သည့်မဟုတ်လား။

သူ ကျေနပ်ပါသည်။ ဒီလို လက်တုံ့ပြန်မှုက သူ့လိုသူမျိုးအတွက် အထိုက်တန်ဆုံးပါပဲ။

သူ့ကို ဒေါ်လေး ထောင်ဝင်စာလာတွေ့မလား။ အာမခံဖြင့် လူတော် ခြောက်အောင် လုပ်ပေးမလား။ မျှော်လင့်စရာက ဒါပဲရှိကား။



အခန်း (၈)

သယံသုံးနှစ်ကာလအလွန် . . .

“ဖေဖေ ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီလား”

“ဟော သားလေး နီးလာပြီလား။ ညက အမှုသည်အတွက် စာတွေပြန်ကြည့်နေတာနဲ့ အိပ်ရာဝင်နောက်ကျသွားတာမဟုတ်လား သား။ ဖေဖေ သန်းခေါင်ကျော်အိပ်ရာထတော့ သားအခန်းက မီးလင်းနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ သားက ဥပဒေအကြောင်းအရာတွေကို ဘယ် အချိန်တုန်းက ဘယ်လိုဥပဒေပုဒ်မတွေရှိခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုသက်သေအထောက်အထားတွေရှိမှ အမှုနိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သေချာသိမှ ကိုယ့်အလုပ် ကလည်း အောင်မြင်မှာမဟုတ်လား။ တချို့က အမှုအပ်ပေမယ့် တရားလိုက တရားခံဖြစ်နေတာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်လေ။ အမှုကိုစပြီးတိုင်တိုင်း လည်း တရားလိုပါလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ကိုယ်က တရားခံမဖြစ်အောင် အမှု ကို အရင်ဆုံးစွဲချက်တင်တတ်တာတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

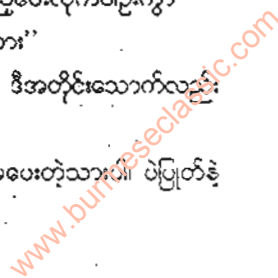
“ဒါပေါ့ သားရယ်။ ဖေဖေ ထောင်ပိုင်ကြီးဘဝတုန်းက အမှုထမ်း

နဲ့တုန်းကလည်း တရားခံအစစ်မဟုတ်ဘဲ ထောင်ကျနေတဲ့သူတွေကို အများ ကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ထောင်ပိုင်တွေ ရဲတွေ တာဝန်ရှိသူတွေ မကြောက်မလန့် နဲ့ လူမိုက်တွေလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ တချို့ကျတော့ အပြင်မှာရှာဖွေမစားချင် လို့ ထောင်ကျအောင် တမင်လုပ်ပြီး အပျော်လာနေတဲ့သူက ရှိသေးတယ်။ ဒါက အနည်းအကျဉ်းပေါ့။ အင်း တချို့ကျတော့လည်း မိသားစုအတွက် ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ရင်းနဲ့ လမ်းမှားရောက်လာတဲ့သူတွေရောပေါ့။ လူအမျိုး မျိုး စိတ်အဖုံဖုံပါပဲ သား။ ပြောရရင် ဘယ်သူမှတော့ ထောင်ကျချင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဒီထဲရောက်လာပြီး ဖြစ်သလို ပျော်သလို ကြုံသလို နေလိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“သားကတော့ အခုလို ထောင်တန်းကျပြီး အခုလို ပြောင်းလဲ သွားရတဲ့ဘဝကို ကျေနပ်တယ် ဖေဖေ။ သားသာ ကလေးလူငယ်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးစခန်းကို ရောက်မလာခဲ့ရင် ဒီလိုဘဝမျိုးကို ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြစ်မှု နဲ့လက်ပူးလက်ကြပ်အဖမ်းခံရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိုမဖမ်းကြပါနဲ့ သနား ကြပါလို့ ပြောမိတာ တောင်းပန်မိတာတောင် နောင်တရမိခဲ့သလိုပဲ”

“အဟင်း ဟင်း သားကပြောတော့မယ်ကွယ်”  
အငြိမ်းစားထောင်ပိုင်မှူးကြီး ဦးထင်အောင် သဘောကျစွာပြုံးပြီး သားရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကော်ဖီတစ်ကျိုက်မော့ ပြီး

“အမေကြီးရေ မင်းသားဖို့ ကော်ဖီထည့်ပေးလိုက်ပါဦးကွာ”  
“အေးသွားလို့ နွေးလိုက်ရဦးမလား သား”  
“မနွေးပါနဲ့ မေမေရယ်၊ ဒုက္ခများပါတယ်။ ဒီအတိုင်းသောက်လည်း ဖြစ်တာပဲ”  
“အေး အေး သားကမိဘတွေကို ဒုက္ခမပေးတဲ့သားပါ။ ပဲပြုတ်နဲ့





နံပြားလေးလည်းစား သား။ မေမေ ထမင်းကျန်တာလေးလည်း ကြော်ပေး ထားတယ်”

“ဒါဆို နံပြားမစားတော့ဘူး။ ထမင်းကြော်နဲ့ပဲပြုတ်စားပြီး ကော်ဖီ ပဲသောက်တော့မယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ နံပြားတွေအကုန်စားလိုက်”

“အေး စားတာပေါ့သားရယ်။ ဒါနဲ့ သား သားမှာကျောင်းတက် ကတည်းက ချစ်သူရှိတယ်ဆို၊ အဲဒီချစ်သူနဲ့ရော အဆင်ပြေကြလား။ ကိုယ် လုပ်နေတဲ့အလုပ်ကလည်း အဆင်ပြေနေပြီဆိုတော့ သားတို့လက်ထပ်ဖို့ ရော မစဉ်းစားကြသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ လက်ထပ်ဖို့တော့ မတိုင်ပင်ရသေးပါဘူး။ ကျောင်းပြီး သူလည်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင် သားလည်းလုပ်ငန်းခွင်ဝင်နဲ့ အလုပ်ထဲမှာ နစ်မြော နေကြတာ။ သူ့မိဘတွေနဲ့တွေ့ဖို့တောင် မစီစဉ်ရသေးဘူး”

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ သား။ ဖေဖေတို့လည်း အသက် တွေကြီးလို့ ပင်စင်တောင်ယူပြီးနေပြီ။ မသေခင် မြေးလေးတွေချီသွားချင် သေးတာပေါ့ သားရယ်”

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်။ သားအသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် ပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။ စီးပွားရေးကိစ္စလည်း သိပ်တွေးစရာမှမလိုတာကွယ်။ အိမ်ထောင်ရက်သားလေးပြုပြီး မိသားစုလေး နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးနေပါလား။ အသိုက်အမြှူလေးနဲ့ဆိုရင် အတိတ်ကို လည်း ပြန်သတိမရတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

မေမေက အတိတ်ဆိုတာနှင့် သူ့ရင်က ဒိန်းခနဲ လှုပ်ခတ်သွား လေသည်။ အခုချိန်မှာ လူဆိုးသူခိုးစားပြု မဒိမ်းကောင် ခါးပိုက်နှိုက်အလစ် သုတ်သမားတွေကို ထိုက်တန်သော အပြစ်ဒဏ်တွေပေးလို့ရအောင် တရား ဥပဒေစိုးမိုးမှုအောင် အကျိုးဆောင်ပေးနေသည့် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆိုသော်

လည်း ဟိုအရင်ကတော့ ကိုယ်တိုင်က သူခိုးအလစ်သုတ်သမား ခါးပိုက်နှိုက် ဘစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အတိတ်ကို သတိမရချင်သော်လည်း အခုချိန်ထိ မေ့ဖျောက်ထား လို့ မရသေးပါ။

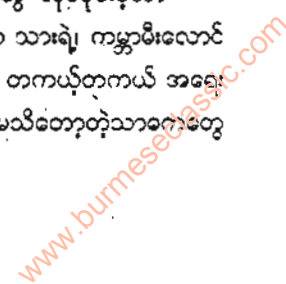
“သား ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ကော်ဖီလည်း မသောက်ဘဲ ငြိမ်သွားလိုက်တာ သားရယ်”

“ဪ လူ့ဘဝကအကြောင်းတရားတွေက ဆန်းကြယ်လွန်းလို့ ပါ။ သားသာ လှယက်မှုနီးမှုနဲ့ ကလေးလူငယ်စာရိတ္တပြုပြင်ရေးစခန်းကို မရောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီမှာ တာဝန်ယူနေရတဲ့ဖေဖေနဲ့ တွေ့ခဲ့မည်မဟုတ်။ အဲဒီဘဝမှာပဲ ကျင်လည်ပြီး ဒီထက်ဆိုးတဲ့လူဆိုးသူခိုးဂျိုပိုး ခါးပိုက်နှိုက် အလစ်သုတ်သမားကြီး ဖြစ်နေခဲ့မှာ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးက အာမခံခွဲလာ ထုတ်မပေး။ လာလည်းမတွေ့တာ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲဖြစ်သွားတယ်ထင် တယ်”

“ဒါဆို ဒေါ်လေးကို စိတ်နာတယ်လို့ ဘာလို့ တဖွဖွပြောနေခဲ့ တာလဲ သား”

“သား သူ့ကြောင့် သူခိုးဖြစ်ခဲ့တာ အလစ်သုတ်သမား ခါးပိုက် နှိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ အကျင့်စာရိတ္တပျက်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ဖေဖေ သူ့မှာသားနဲ့သမီးရှိရုံနဲ့ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းမစာဘဲ သူတို့ပြည့်စုံအဆင် ပြေဖို့အတွက် သားကို အဲဒီမကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ”

“လူဆိုတာ အတ္တကြီးတတ်တဲ့အမျိုးလေ သားရဲ့။ ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းဆိုတဲ့စကားတောင် ရှိသေးတာ။ တကယ့်တကယ် အရေး ကြုံလာရင် ကိုယ့်သွေးသားတောင် ညှာတာရမှန်းမသိတော့တဲ့သာဓကတွေ ရှိခဲ့တာပဲ သား”





“ဒါဆို ဖေဖေတို့ကကျတော့ သားကို ဘာသွေးသားမှ မတော်စပ်ဘဲ ဘာလို့ မွေးစားခဲ့တာလဲ၊ သားအရင်းတစ်ယောက်လို့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ပညာတွေသင်ပေးခဲ့တာလဲ”

သူ့ရဲ့သိချင်သော မေးခွန်းကို ဖေဖေက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးရင်း သူ့ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို မေတ္တာတွေနှင့် ဆုပ်ညှစ်လျက်

“အဲဒါက သားနဲ့ဖေဖေတို့ကို ကံကြမ္မာက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရေစက်ဆုံပေးလိုက်တာပေါ့ သားရယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက အသက်ကြီးမှ လက်ထပ်ဖြစ်တော့ ကလေးကမရဘူး။ ဆရာဝန်တွေနဲ့ပြုပြီး ဘယ်လိုပဲ ကလေးယူဖို့ကြိုးစားကြိုးစား အဆင်မပြေဘူး။ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း အိမ်ဆွဲလည်းလေးမရှိတော့ ပျင်းစရာသွေ့ခြောက်တာပေါ့ သားရယ်၊ ကိုယ့်တပည့်တွေရဲ့သားသမီးလေးတွေကိုပဲ လိုက်ချစ်နေရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သားက လူငယ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းကို ရောက်လာတယ်၊ ကလေးတွေဆိုတော့ အပြစ်လုပ်လည်း ထောင်ချ အချုပ်ချလို့မရဘူး မဟုတ်လား”

“သားဖေဖေက အဲဒီက ကလေးတွေကိုလည်း အရမ်းချစ်တာ သားရဲ့ အဲဒီထဲမှာမှ သားက ရန်ဖြစ်တာမရှိဘူး။ ကလေးချင်းရမ်းကားတာမျိုးလည်း မရှိဘူး။ လူကြီးတွေစကားကို နားထောင်တယ်၊ သင်ပေးတဲ့ပညာတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းသေချာလေ့လာသင်ယူတယ်၊ လူကြီးတွေအပေါ် လေးစားမှုလည်းရှိ အလိုက်လည်းသိတော့ အဖေက သားကို ပိုချစ် သွားတာ၊ အဲဒါကြောင့် အထက်လူကြီးတွေကို သားရဲ့အကြောင်းတွေ တင် ပြုပြီး မွေးစားလို့ရအောင်အထိ ကြိုးပမ်းခဲ့တာပေါ့”

“ခင်ရာဆွေမျိုး မြန်ရာဟင်းကောင်းဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်၊ သူ့စိမ်းကောင်းရင် ဆွေမျိုးထက်ပိုတတ်ပါတယ်၊ မိဘတိုင်းဆွေမျိုးတိုင်း မကောင်းတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သား၊ ကိုယ့်ကံတရားပေါ့၊ ဘယ်လို

ပြောရမလဲ၊ အရင်ဘဝက သူတို့ကို ပေးဆပ်စရာရှိလို့ ဒီဘဝမှာ ပေးဆပ်ပေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွယ်”

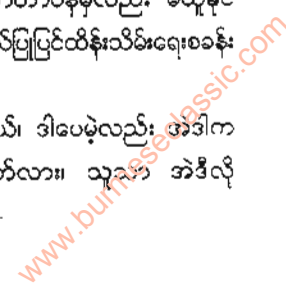
ကလန်ကဆန်မလုပ်ချင်သော်လည်း ခေါင်းကိုအနည်းငယ် ဖြည်းဖြည်းရမ်းလိုက်မိသည်။ စကားပြောနေတာကြောင့် အေးစက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို တစ်ငုံယူမော့လိုက်ပြီး

“ကံတရားဆိုတာ မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ ပေးဆပ်စရာရှိလို့ ပေးဆပ်ရတယ်ဆိုတာလည်း သား နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကို ဒေါ်လေးတစ်ခေါက်မှ လာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ အာမခံနဲ့ ထုတ်ပေးလို့ရရဲ့နဲ့လည်း လာထုတ်မပေးခဲ့ဘူး။ တရားခွင်မှာ သူပြောသွားတဲ့စကားကို သား လုံးဝ မမေ့ဘူး မေမေ”

“သား”

“သူ့ကိုအုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ခေါ်ပြီး စစ်ဆေးတဲ့အခါမှာ ဒီကလေးနဲ့ကျွန်မက လုံးဝသွေးသားမတော်စပ်ပါဘူး။ လေလွင့်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မမှာ သားသမီးတွေရှိလို့ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး အိမ်မှာခေါ်စောင့်ရှောက်ပေးထားပေမယ့် ခိုးချင်ဝှက်ချင် လုချင် ယက်ချင်တဲ့ သူ့ဇီဝက မပျောက်တော့ ကျွန်မလည်း ရပ်ရွာထဲမှာ အရက်ရတယ် သိက္ခာကျရတယ်၊ မုဆိုးမ ကလေးနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးနေရတော့ သူ့ကိုဘာနဲ့မှလည်း အာမခံထုတ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ သူ့ရှိနေရင် ကျွန်မကလေးတွေလည်း အတုခိုးမှာစိုးလို့ သူ့ကို ဘာတာဝန်မှလည်း မယူနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောသွားတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် လူငယ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းကို သားရောက်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား”

“အင်း အဲဒါ သင်ခန်းစာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒါက သားအတွက် ကံကောင်းသွားစေတာပဲ မဟုတ်လား။ သူ့ဘာ အဲဒီလို



သူစိမ်းမဆန်ခဲ့ရင် အခုချိန်ထိ ဘဝဆိုးဆိုးထဲမှာ ကျင်လည်နေရဦးမှာမဟုတ်လား။”

“အခုလည်း အဲဒီအတိုက်ဆိုးရဲ့အမည်းစက်က သားနောက်ကို လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်ခဲနေရတာနဲ့ပဲ ဖေဖေ၊ ငါက သူ့စိုးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အလစ် သုတ်သမား ခါးပိုက်နှိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီသိမ်ငယ်မှုက ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့သားဖြစ်ပြီး ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုပေမယ့် သား တစ်သက်လုံး မျက်နှာပြောင်ပြောင်မေ့ပစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ အတိတ်မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းမှာသွားရင်းလာရင်း သား အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူတွေနဲ့ တွေ့မှာဆိုမှ သား ကြောက်လန့်နေခဲ့တယ် ရှက်နေခဲ့တယ်”

“သားရယ်”

ဒေါ်နွယ်နီ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ သောတ ကျော့ပြင်လေးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။ သားသမီးမရှိလို့ မွေးစားခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း သားအရင်းတွေထက်သိတတ်နားလည်သော သောတလေးကို တကယ့် သားအရင်းလေးလို ချစ်မြတ်နိုးရသည်က အမှန်ပါ။ သူ့အဖေကလည်း မွေးစား ရကျိုးနပ်သည်ဟု ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပေ။

ဒါပေမဲ့ သားက အတိတ်ကိုမမေ့နိုင်ဘဲ ရှက်ရွံ့နာကျင်နေခဲ့သည့် အတွက် စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက် ကျူးလွန်ဖူးခဲ့သည့် အပြစ်ကြွေးပေးဆပ်ခဲ့ရဖူးသည်ဆိုသော အတိတ်ဆိုးရဲ့အရိပ်မည်းကြီးက သား ကို သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့နေစေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း မိသားစု ဘဝလေးနှင့်နေလျှင် မေဖျောက်နိုင်မလားလို့ သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင် ခဲ့တာပါ။

“ကဲ သားရယ် အခု ဘာမှတွေ့မနေပါနဲ့တော့ စားစရာရှိတာစား ပြီး ရုံးတက်ရဦးမယ်မဟုတ်လား။ အတိတ်ဆိုတာ လူတိုင်းရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆို

အဖေပဲ မေ့သင့်တာလည်း မေ့ရမှာပေါ့။ သားရယ်၊ ပြီးတော့ သားအခေ ခင်းကို သေသလား ရှင်သလား စုံစမ်းဦးမှပေါ့”

“အသက်ရှင်လျက်ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့တာ ဘဲ ဒီလောက်ထိ ဥပေက္ခာပြုရက်မယ်ထင်ပါဘူး မေမေ၊ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် သည်း သားတစ်ယောက်အပေါ် တာဝန်ပေးတဲ့ သူဟာ အဖေမဖြစ်သင့်ပါဘူး”

“သူ့ဘက်မှာ အကျိုးအကြောင်းဆိုတာလည်း ရှိဦးမှာပေါ့ သား။ ဘစ်ဖက်သတ်အထင်နဲ့ မုန်းနေတာ နာကြည်းနေတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့။ ဘုန်းတာတွေမသိပေမယ့် မိဘဆိုတာမျိုးက သားသမီးကို ဘယ်တော့မှ ဥပေက္ခာမပြု မပစ်ပယ်တတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် သား။ မိဘကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြစ်မှားမိစေနဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ပါလို့ သူ ကတိမပေးလိုက်နိုင်။ လူမမယ်ကလေးဘဝမှာ နာကျင်စရာတွေ ရင်နှင့်အပြည့်ပဲမဟုတ်ပါလား။ ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတိတ်ဆိုး အတွက် အခုလို အရွယ်ရောက်သီတတ်လာမှ ပို၍ရှက်ရမုန်းသိကာ ပို၍ နာကြည်းတတ်လာခဲ့သည်။

အခုဘဝလေးက ပြည့်စုံမှုတွေဖြင့် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေခဲ့သော် လည်း အပြုံးများတောက်ပမှု ကင်းနေခဲ့သည်က။



ဘစ်ဖက်ကို အမှုကြီးအောင် အဖြစ်ဒဏ်များများ ခံရအောင် စီမံကြားစား  
ဘာလည်း ငရဲများကြီးမလားလို့ တွေးမိပြန်တယ်”

မြမှူးကြွယ်စကားတွေ နားထောင်ပြီး သောတ မချီတရီ ပြူးလိုက်  
မိသည်။ သူလည်း ဒီအလုပ်ကိုဘာကြောင့် ရွေးချယ်လုပ်မိခဲ့သလဲ မပြော  
တတ်ပါ။

ဝါသနာပါလို့ဆိုတာထက် အမှန်တရားတစ်ခုအတွက် အတိုက်အခံ  
လုပ်ရတာကို သူ သဘောကျသည်။ ရှေ့နေဝတ်စုံများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကြီး  
ငယ်ငယ် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုတွေ့တွေ့ သူလေးစားမိသည်။

ဖေဖေက ထောင်မှူးကြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် ဒီအလုပ်နှင့်လည်း  
နီးစပ်တာမို့ သူရွေးချယ်လိုက်ခြင်းပင်။ မြမှူးကြွယ်နှင့်ကတော့ ကျောင်းမှာ  
တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့မိတ်ဆက်ပေးမှုနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြ  
ပြီး ချစ်သူအဆင့်ထိ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းပြီးတော့ လုပ်ငန်းခွင်တွေ ဝင်ခဲ့ကြပြီး တရားရုံးမှာ နှစ်ဦး  
ဆုံရသည့်အခါတွေလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုံးဆင်းချိန်တူလျှင် နှစ်  
ယောက်အတူ စားသောက်ဆိုင်ထိုင်တာမျိုး ကန်ပေါင်မှာ ထိုင်တာမျိုးနှင့်  
တင်းတိမ်ခဲ့ကြသည်။ လက်ထပ်ဖို့မဆွေးနွေးဖြစ်ကြသေးတာ မချစ်လို့တော့  
မဟုတ်ပါ။

“ဒါနဲ့ မောင်”

“ဟင် ပြောလေ မြမှူး”

“ဖေဖေက မြမှူးကို သမီးမှာချစ်သူရှိနေပြီလားလို့ မေးတယ်”

“အင်း အဲဒီတော့ မြမှူးက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“မောင်ရှိနေတာပဲ ရှိတယ်လို့ပြောလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့”

အခန်း (၉)

“မောင်ပြူးနေတာကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အသက်မပါ  
လိုက်တာ၊ အမှုသည်တွေနဲ့ စိတ်ပင်ပန်းနေလို့လား မောင်”

“အင်း ဒီလိုပါပဲ မြမှူးရယ်၊ ဒီအလုပ်လုပ်တဲ့သူက အမှုအပ်တဲ့  
သူမရှိရင်လည်း ဝင်ငွေမရှိဘူး။ အပ်တဲ့သူရှိပြန်တော့လည်း သူတို့အပူက  
ကိုယ့်ကိုကူးစက်တာပေါ့။ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းဆိုတဲ့အလုပ်က ဒီအလုပ်  
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားကိုရှာဖွေရတဲ့ဒီအလုပ်ကို လုပ်ရတာ မောင် ပျော်ပါ  
တယ်”

“အင်း မြမှူးလည်း ဒီလိုပါပဲ။ မိဘတွေက ဒီအလုပ်လုပ်စေချင်  
လို့ လုပ်နေရပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ စိတ်ညစ်မိတယ်။ အမှန်တရား  
အတိုင်းဆိုပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ စိတ်ညစ်မိတယ်။ အမှန်အတိုင်း၊  
ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတလေ ရုံးတော်မှာ တရားခံဘက်ကမှန်နေပြီး ကိုယ့်ရဲ့  
အမှုသည်နိုင်အောင် အခြေအတင်တွေ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ဘယ်ဟာက  
အမှန်တရားလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အမှုပေါ့အောင် ပလုပ်သွားအောင် ကွင်း  
လုံးကျွတ်လွတ်အောင် ကိုယ့်ကိုအမှုအပ်တဲ့သူက တရားလိုဖြစ်နေရင်လည်း



“တွေ့ရအောင်ခေါ်ခဲ့လေတဲ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်နေတာဆိုတော့ လူကြီးတွေက ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ တွေ့ထားသင့်တယ်တဲ့၊ အသိမိတ်ဆွေတွေက ခင်ဗျားသမီးက ဘယ်ကောင်လေးနဲ့ ဘယ်နေရာမှာတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာမျိုး ပြောလာခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့သိပါတယ် သမီးရဲ့ချစ်သူပါဆိုပြီး ပြန်ပြောနိုင်အောင်လို့တဲ့လေ”

“မြမျိုးအဖေ အတွေးကောင်းသားပဲ”

“ပြီးတော့ မေးသေးတယ်”

“အင်း”

“ကောင်လေးသားကက မိဘတွေရော သိပြီလားတဲ့၊ မြမျိုးကတော့ မြမျိုးတို့လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ နှစ်ဖက်မိဘကို အသိပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“အင်းလေ အဲဒါ ဟုတ်သားပဲ”

“အဲဒါကို သမီးတို့က ဒီအရွယ်မှာ ပညာလည်းစုံ လုပ်ငန်းခွင်လည်းဝင်နေပြီ လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကြသေးဘူးလားတဲ့၊ အပျော်တွဲဖို့ပဲ စဉ်းစားထားတာလားတဲ့လေ၊ မောင်နဲ့မတိုင်ပင်ရသေးတော့ မြမျိုးဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ဪ မြမျိုးရယ်၊ မြမျိုးစိတ်ထဲရှိသလိုပဲ ဖြေလိုက်ပေါ့၊ မြမျိုးက မောင့်ကို အပျော်ကြံမယ်ဆိုလည်း အပျော်ကြံမယ်ပေါ့၊ အတည်တကျလက်ထပ်မယ်ဆိုလည်း လက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“ကြည့် မောင်ကအပြောင်အပျက်ပြောပြီ၊ မြမျိုးက တကယ်အတည်ပြောနေတာကို”

မြမျိုးကြွယ် မျက်စောင်းလေးဝင့်တော့ သူ့ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူ့မပခုံးလေးကို မချင့်မရဲလေး ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ သူမ ပါးပြင်လေးကို ခပ်မွေ့

လေးလိမ်လျက်

“မောင်ကချစ်လို့စတာပါ မြမျိုးရယ်၊ မောင်လည်း မြမျိုးနဲ့လက်ထပ်ချင်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တို့နောင်ရေးအတွက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေးဖြစ်အောင် ငဲ့ဆောင်းချင်သေးတယ်”

“မောင့်မိဘတွေက ချို့တဲ့တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မောင်က ဘာတွေ စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ တိုက်နဲ့ကားနဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲမှာလည်း ရှယ်ယာဝင်ထားတယ်ဆို၊ အသိုက်အဝန်းလည်း ကောင်းရဲ့နဲ့”

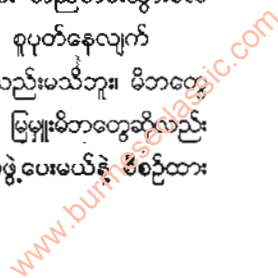
“ဪ ဖေဖေနဲ့မေမေက ပင်စင်နားကြပြီလေကွာ၊ သူတို့မှာရှိသမျှ သူတို့နောင်ရေးအတွက် ထားရဦးမှာပေါ့၊ မြမျိုးနဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက် ဖေဖေမေမေတို့ကို အပူမကပ်ချင်ဘူး”

“ဟင် ဒါဆို သူတို့က မောင်မက်လာဆောင်ရင် မိဘဝတ္တရားအတိုင်း အကုန်အကျခံစိမ့်ဆောင်ရွက်တာတွေ၊ လက်ဖွဲ့တာတွေ အမွေပေးတာတွေ ဘာမှမလုပ်ဘူးလား၊ ဘယ်မိဘမဆို ဒါမျိုးလုပ်ကြတာပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ မောင်က မောင့်အတွက် အားလုံးတာဝန်မကြီးစေချင်တာပါ၊ သူတို့ သူတို့ပြုစုစောင့်ရှောက် ပညာတွေသင်ပေးလို့ မောင် ပညာတွေလည်းတတ်ပြီ၊ အလုပ်လုပ်လို့ ဝင်ငွေတွေလည်းရှာနိုင်ပြီ၊ အဲဒီတော့ မိဘကျေးဇူးကို ပြန်မဆပ်နိုင်သေးဘဲ မောင့်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးထပ်မပေးချင်လို့ပါ”

မြမျိုးကြွယ် အလိုမကျသလို မျက်နှာလေး တည်တင်းသွားလေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း စိတ်ကောက်သလို ဝှက်ဝှက်နေလျက်

“မောင်ပြောနေတာက ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး၊ မိဘတွေက မိဘဝတ္တရားအတိုင်း တာဝန်ကျေကြတာချည်းပါပဲ၊ မြမျိုးမိဘတွေဆိုလည်း မြမျိုးလက်ထပ်တာ ဘာလက်ဖွဲ့ပေးမယ် ပညာလက်ဖွဲ့ပေးမယ်နဲ့ မိစဉ်ထား





ဦးသား၊ အိမ်ထောင်ရက်သား ကောင်းကောင်းဖြစ်ဖို့နဲ့ မြူးအပေါ် ကြင်နာ  
ဂရုစိုက်မယ့် လင်ကောင်းသားကောင်းဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ မောင့်  
မိဘတွေက ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတဲ့သူတွေ၊ မောင်ကလည်း ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတဲ့အလုပ်ကို  
လုပ်နေတာဆိုတော့ ဖေဖေကတော့ ဝမ်းသာနေတယ်။ မေမေက မရှိတော့  
တဲ့အခါကျတော့ ဖေဖေက မြူးအိမ်ထောင်ရေးကို ပိုပြီးဂရုစိုက်တယ်လေ။”

“မြူးက မိဘရက်ကောင်းတာပေါ့”

“ဪ မောင်ပြောလိုက်မှဖြင့် မိဘရက်ကောင်းတယ်ပဲ ရှိရသေး  
တယ်။ မောင်လည်း ဒီလိုအသိုက်အဝန်းမှာနေရတာ ကံကောင်းတာပါပဲ။  
မောင် မပူမပင် တိုက်နဲ့နေနိုင်တယ် ကားနဲ့ကျောင်းတက်နိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ  
နည်းတဲ့ကုသိုလ်လား။ ဆင်းရဲနိမ့်ပါးတဲ့သူတွေဆိုရင် စားဝတ်နေရေးလည်း  
ခက်။ ပညာသင်ဖို့လည်းခက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီးတွေအနာဂတ်  
ဆိုတာလည်း သေချာတာမဟုတ်ဘူး။ မြူးနဲ့မောင်အတွက်ကတော့ လက်  
ထပ်ပြီး သားသမီးတွေရလည်း နှစ်ဘက်မိဘက တောင့်တင်းနေတော့ ဘာမှ  
ပူပင်ကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“အင်း မြူးပြောမှ မောင်တောင် အခုချက်ချင်း မြူးကိုဆက်ထပ်  
ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ”

“မောင်နော် အပြောင်အပျက်စကားတွေ ပြောပြန်ပြီ”

မြူးရဲ့မျက်စောင်းနုနုလေးက သူ့အတွက်တော့ ရင်ခုန်စရာပါ။  
ကျောင်းတက်နေစဉ်တည်းက ကလေးဆန်ဆန် ပေါ့ပျက်ပျက်မနေဘဲ ရင့်  
ကျက်တည်ငြိမ်မှုရှိသော်လည်း ဒီလိုအမူအရာလေးတွေကတော့ သူ့အတွက်  
ချစ်စရာဖြစ်နေခဲ့သည်။

တခြားချစ်သူစုံတွဲတွေလို သူ့ရော မြူးရော ပန်းခြံထဲ အချိန်ကုန်  
ခံ သွားထိုင်နေတာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသွားကျနေတာမျိုးတွေ မလုပ်ခဲ့ကြပါ။ ပညာ

“ ကောင်းစွာသင်ရင်း လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရင်း သိက္ခာရှိရှိပဲ ချစ်ခဲ့ကြသည်။  
သူ့မှာ အတိတ်ရဲ့အားနည်းချက်တွေရှိသူမို့ အခွင့်အရေးဆိုတာမျိုးလည်း  
မယူခဲ့ပေ။ ဒီလိုအဆင့်အတန်းရှိခဲ့သူမို့ ဒီလို သိက္ခာမဲ့သည့်လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်  
ဘတ်သည်ဟု အထင်မခံချင်ခဲ့။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဘာလို့ငြိမ်သွားတာလဲ မြူးပြောတာ စိတ်ဆိုးသွားလို့လား”

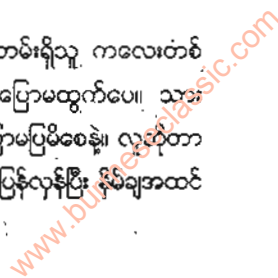
“ဪ မြူး ပြောတာ ဘာစိတ်ဆိုးစရာပါလို့လဲ မြူးရဲ့  
မောင်တစ်ခုတွေ့မိလို့ပါ”

“ဘာလဲ မောင်”

“မောင်တို့ချစ်ခဲ့ကြတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ဟိုဘက်ဒီဘက်  
မိဘတွေကို တွေ့ပြီး အသိပေးသင့်ပြီလို့တော့ ထင်တယ်။ လူကြီးတွေရဲ့  
သဘောတူလက်ခံမှုရှိတဲ့အချိန်ကျရင် မောင်တို့လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားကြတာ  
ပေါ့”

“ကြိုးစားကြမယ်ဆိုတာက ဘယ်လောက်ကြာအောင်လဲ မောင်  
မိဘတွေက မောင်ကို လက်ထပ်မပေးနိုင်အောင် ချို့တဲ့သူတွေလည်း မဟုတ်  
ဘဲနဲ့ မောင် အဲဒီလိုကြီးပြောနေတာ မြူး မကြိုက်ပါဘူး မောင်ရယ်။  
မိဘကို အားနာသလိုပုံစံမျိုးဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းတောင် မသိ  
တော့ဘူး”

မိဘအရင်းတွေ မဟုတ်လို့ပါ။ ပြစ်မှုမှတ်တမ်းရှိသူ ကလေးတစ်  
ယောက်ကို သနားလို့ မွေးစားခဲ့ကြတာပါလို့ သူ ပြောမထွက်ပေ။ သား  
ဘယ်ဘဝကလာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ပြောမပြမိစေနဲ့။ လူဆိုတာ  
တချို့က ရောက်နေတဲ့နေရာကိုမကြည့်ဘဲ အတိတ်ကိုပြန်လှန်ပြီး နှိမ်ချအထင်





သေးချင်ကြတယ်ဟု ဖေဖေက မှာထားခဲ့သည်။ ပြန်ပြောလို့လည်း အထင်ကြီးစရာကောင်းသည့်အတိတ်မှ မဟုတ်ခဲ့တာ။

“ဟိုလေ မြမှူးရယ်၊ အဲဒါတွေက လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ကြည့်ပြီးရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်တို့က ငြင်းခုန်နေရမယ့်သူတွေမှမဟုတ်တာ”

“လက်ထပ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိသေးဘူးလို့ ပြောတာဘဲ တော်ပါသေးတယ် တကယ်ပဲ မောင့်ကိုတော့ အားကိုမရတော့ဘူး”

“ဪ မနက်ဖြန်ကျရင်တောင် မောင့်ကို အမှုအပ်ထားတဲ့သူနဲ့ တွေ့စရာလေးရှိလို့ မောင် ရုံးတက်နောက်ကျမယ်ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရုံးကိုလာပြီးမှပဲ သွားလိုက်ရမလား မသိဘူး”

“မောင် အဆင်ပြေသလိုလုပ်လေ”

“ဒါဆို ပြန်ကြရအောင်၊ မောင် အမှုသွားအမှုလာ ပြန်စစ်ကြည့်ရဦးမယ်၊ မောင့်ကို အမှုအပ်တဲ့သူဘက်မှာ မရိုးသားမှုတွေရှိနေတယ်ထင်လို့”

“အင်း ခက်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ အရင်ဆုံး တရားစွဲချင်တဲ့သူတိုင်းလည်း တရားလိုမဟုတ်ကြဘူး၊ တစ်ဖက်ကို ထိခိုက်နစ်နာစေချင်တာနဲ့ သူတို့က အရင်တရားစွဲတော့တာ၊ မတရားမှန်းသိလည်း ဘက်လိုက်တတ်တဲ့ရှေ့နေတွေလည်း ရှိနေတော့ သူတို့ပဲ နိုင်နေကြတာပေါ့”

“မောင်ကတော့ အမှန်အတိုင်းပဲ လုပ်မှာပါ”

“မောင့်စိတ်ကို သိပါတယ်၊ အမှန်တရားဘက်က အရမ်းကိုစေ့ စပ်သေချာပြီး တော်တဲ့ရှေ့နေကြီး”

“အဟင်း မောင့်ချစ်သူတစ်ယောက်ပဲ မောင့်ကိုမြှောက်ပြောဖူးတယ်”

“မောင့်ကို ချစ်တာကို”

ဒီလိုကြည့်နူးစရာအချိန်လေးတွေ ဖြတ်သန်းရတာ ချစ်သူဘဝရဲ့ အမှတ်တရလေးတွေပါပဲ။

မြမှူးကြွယ်ဆိုသော ချစ်သူလေးကို တစ်သက်မခွဲဘူးဆိုသော သစ္စာတွေဖြင့်။



အခန်း (၁၀)

“သား ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောခဲ့တာလဲ၊ သားက မေမေတို့သား အရင်းမဟုတ်ဘူး မွေးစားခဲ့တာဆိုပေမယ့် မေမေတို့က မိဘတို့ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း အားလုံးပြီးပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးမှာပါ”

“သားအပေါ် အရမ်းတာဝန်ကျေခဲ့တော့ သား အားနာလို့ပါ မေမေ၊ စုဆောင်းထားခဲ့သမျှ ငွေတွေကလည်း ပင်စင်နားတာနဲ့ အိမ်ဝယ်ရ ကား ဝယ်ရ သားအတွက် ပညာတွေသင်ပေးရနဲ့”

“သားရယ် ဖေဖေတို့က အခြေအနေမဲ့မှ မဟုတ်တာ လုပ်ငန်း နှစ်ခုလောက်မှာလည်း ရှယ်ယာဝင်ထားတယ်၊ ဒီတစ်သက်နေဖို့ စားဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဖေဖေတို့မှာ အမွေပေးစရာဆိုလို့လည်း သားတစ်ယောက် ပဲရှိတယ်၊ ဖေဖေတို့က သားကို မွေးစားသားလို့ကို မထင်ဘူး၊ သားသမီး အရင်းတွေမရှိခဲ့လို့လားတော့ မသိဘူး၊ သိတတ်နားလည်လွန်းတဲ့သားကို ဖေဖေတို့က တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ သားရယ်”

“ဖေဖေရယ်”

“သူ့အဖေအရင်းကတော့ သူ့အပေါ် ဒီလိုမေတ္တာတွေမရှိခဲ့ပေ။”

သူမမယ်အရွယ်လေးကို မိသားစုရှိသော ဒေါ်လေးဆီမှာ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် အပ်ထားခဲ့ပြီး ထောက်ပံ့မှုမရှိ ပြန်ကြည့်မှုမရှိဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့သည်။ သူ့သား ရှင်သလားမသိရတာကြောင့် သူ့မှာ စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ နာ ကြည်းရမှာလား ဝေခွဲမရစိတ်များနှင့် ဝမ်းနည်းနာကျင်ရုံပဲ တတ်နိုင်ခဲ့တာပါ။ ဒေါ်လေးကိုတော့ သူ့တစ်သက် ဘယ်တော့မှ အမှန်းတွေပြေမည်မထင်။

ရက်စက်မှုတွေ နှိပ်စက်မှုတွေ စာနာမှုမရှိတာတွေ အနိုင်ကျင့်ခဲ့ ဘာတွေက သူ့အတွက် သေရပါဒဏ်ရာတွေပါ။ ဖေဖေတို့သာ မမွေးစား ခဲ့လျှင် သူ့ဘဝက ထောင်ကထွက်ပြီး ‘ခိုကိုးရာမဲ့ ဘယ်လိုတွေ လေလွင့် ပျက်စီးနေမည်မသိ။’

“သား”

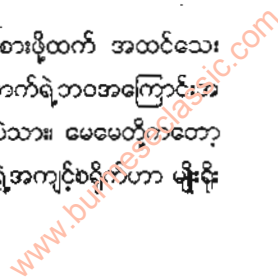
“ဗျာ ဖေဖေ”

“သားချစ်သူကို သားဘဝအကြောင်း ပြောပြထားသေးလား”

“မ ပြောရသေးဘူး ဖေဖေ”

“အေး ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေခဲ့သား၊ ဖေဖေတို့မွေးစားတယ်ဆို တာတော့ သိချင်သိကြလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေတို့သားသမီးမမွေးဘူး၊ ရှိတဲ့ကလေး ဟာ မွေးစားတာလို့သိတဲ့သူကများတော့ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ သိချင်သိနိုင်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သားက ဘယ်လိုပတ်ဝန်းကျင်က ကလေး ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိဖို့လိုတယ် သား၊ အဲဒါက သားအနာဂတ် အိမ်ထောင်ရေးမှာ မထိခိုက်ဖို့ပါ”

“လူတွေက လူလူချင်းအထင်ကြီးငှေးစားဖို့ထက် အထင်သေး ရှုတ်ချချင်ကြတဲ့သူတွေက များတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအကြောင်း အ ရင်းကို သနားစာနာဖို့ထက် ဝေဖန်တဲ့ရဲ့ချင်ကြတာပဲသား၊ မေမေတို့ကတော့ သားကို အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကျင့်စရိုက်ဟာ မျိုးဦး





မိကြောင့်လို့ တရားသေသတ်မှတ်လို့မရဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားအရ မပြောင်းလဲချင်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားရတာ ရှိတယ်။ မေမေတို့ကတော့ သားကို နားလည်ပါတယ် သား။ အဲဒီဘဝမှာ သားပျော်လို့နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆို တာ”

“ဖေဖေကြောင့်ပါ ဒေါ်လေးကြောင့်ပါ။ ဖေဖေသာ သားကို ဒေါ်လေးဆီမှာ မထားခဲ့ရင် သား အဲဒီလိုဘဝရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သား အဲဒီအလုပ်တွေကို ဝါသနာပါလို့ လုပ်ချင်လို့လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို သား မလုပ်ချင်ခဲ့ပါဘူး”

“ယုံပါတယ် ယုံပါတယ် သားရယ်။ မေမေတို့ သားကိုယုံပါတယ်”

ဝမ်းနည်းစွာ ရှက်ရွံ့နေဆဲမို့ သူ့အသံတွေ တုန်ယင်အက်ရှုနေတာ ကို မေမေက ပခုံးလေးကိုဖက်ပွေ့ပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်သည်။ သူ ပို၍ဝမ်းနည်း လာပြီး မေမေကိုဖက်ကာ ငိုချလိုက်မိ၏။

“သားရယ် ဘာလို့ ဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေတာလဲကွယ်။ သားမှာ မေမေတို့ ရှိတယ်လေ သားရယ်”

“သားမကောင်းတာတွေ လုပ်ခဲ့မိတာ အခုထိ ရှက်နေတုန်းပဲ မေမေ။ ပြစ်မှုမှတ်တမ်းရှိခဲ့တဲ့အတွက် အမြဲတမ်းတွေ့ပြီး သိမ်ငယ်နေမိတုန်းပဲ”

“အဲဒီစိတ်ကို ကောင်းတဲ့ဘက်ကိုတွေးကြည့်ပါ သား။ ဒါကို သား လုပ်ချင်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ မလုပ်ချင်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ မကောင်းတာကို ရှက်ရမှန်း ကြောက်ရမှန်းသိတဲ့လူက နောက်ထပ်မကောင်းတာလုပ်ဖို့ ဝန်လေးသွားပြီ မဟုတ်လား။ တချို့ဆို မကောင်းတာလုပ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးဘူး။ ဖြစ်ဒဏ် ကျခံရမှာလည်း ဝန်မလေးဘူး။ ထောင်ထဲကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် အပြင် ရောက်ရင် ဆိုးလိုက်ပေလိုက် ခိုးလိုက်၊ တကယ်ဆို အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကမှ တိုင်းပြည်အတွက်လည်းမကောင်း။



မိသားစုအတွက်လည်းမကောင်း။ သူ့ ကိုယ်သူ့အတွက်လည်းမကောင်း အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကမှ တကယ်ကို ရှက် စရာကောင်းတဲ့ဆန်ကုန်မြေလေး သူ့လိုတွေပါ သား”

“ဒါကိုပဲတွေ့ပြီး သိမ်ငယ်နေရင် သားမှာ ဝေဒနာတွေများပါတယ် သားရယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး မွေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ အခု သူ့ကလေးတွေ လည်း အရွယ်ရောက်လောက်ပြီ ဘယ်လိုတွေရပ်တည်နေကြတယ်မသိဘူး။ မုဆိုးမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် ရုန်းကန်ရတာ သူ လည်း ပင်ပန်းခဲ့မှာပါပဲ။ သားကတော့ သူ့မိသားစုအတွက် ဓားစာခံအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ သူ့မိသားစုအဆင်ပြေအောင်လုပ် ပေးခဲ့ရတဲ့အတွက် တစ်ဖက်က တွေးရင်အပြစ်ဖြစ်ပေမယ့် ကျန်တစ်ဖက်က တွေးရင် သား ကုသိုလ်ရပါတယ်”

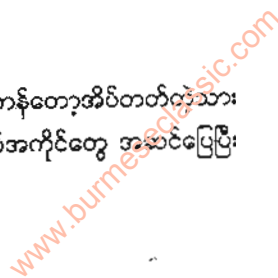
ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲလေတိုင်း ဒီလိုပြေသိမ့်တတ်သောကြောင့် ရင်မှာ ဝေဒနာတွေသက်သာစေတာကတော့ အမှန်ပါ။ သူ့ကိုစိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ပေးနေသော ဖေဖေ မေမေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ သူ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း စေတနာ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ပေးနေသော အခွင့်အရေးတွေကို သူ ရသလောက်မလိုချင်ခဲ့တာပါ။

“ဖေဖေ မေမေ အိပ်ရာဝင်တော့မယ်ဆို သား နှိပ်ပေးမယ်လေ”

“မနှိပ်ရပါဘူး သားရယ်။ ဖေဖေတို့က ကျန်းမာရေးကောင်းပါ တယ်။ သားကတစ်နေ့ကုန် အလုပ်တွေနဲ့ မအားလပ်ဘဲ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့ သား။ သွားပြီး အနားယူပါ”

“ဒါဆို သား ကန်တော့ပါရစေ”

“အေးကွယ် နေ့တိုင်း မိဘကို ရှိခိုးကန်တော့အိပ်တတ်တဲ့သား လေး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာပါစေ။ အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေပြီး





အောင်မြင်ပါစေ သားရယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ ဖေဖေနဲ့မေမေ”

ဖေဖေ မေမေတို့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာနေရတာ သူ့အတွက် အေးချမ်းမှုတွေ ရပါသည်။ ထိုမေတ္တာတွေရဲ့ နွေးထွေးမှုကြောင့် သူ့ဘဝ လုံခြုံမှုလည်း ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အတိတ်ရဲ့အရိပ်တွေကိုတော့ သူ့စိတ်က ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်လို့မရပေ။

လွမ်းဆွတ်တမ်းတစရာမဟုတ်သော်လည်း နာကျင်မှုတွေဖြင့် အမြဲ လိုအမှတ်ရနေခဲ့သည်။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့မိသမျှတွေအတွက် လူတွေရဲ့အထင်သေး ရှုတ်ချစွာပြောဆို ရိုက်နှက်ခံခဲ့ရတာတွေ တစ်နေ့မှမေ့လို့မရ။

အမောတကော ထွက်ပြေးခဲ့ရသည့်ပုံရိပ်တွေ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ရိုက်နှက်ပြောဆိုတတ်သည့် ဒေါ်လေးအကျင့်ဆိုးတွေ။

ထိုအရာတွေဟာ သူ့နောက်မှာ စွဲထင်ကပ်ရင်း။

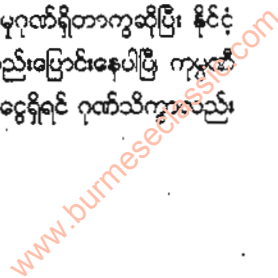


အခန်း (၁၁)

“သူလည်း ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရင် အသိုက်အဝန်းကောင်း မယ့်ပုံပါ။ သူ့အဖေက ထောင်ပိုင်မှူးကြီးအဆင့်ထိလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတော့ အကျင့်စာရိတ္တကအစ ပြောစရာလိုမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့အမေကလည်း ကျောင်းအုပ်ရာထူးကနေ ပင်စင်ယူထားတာ ပါ။ မိဘတွေရဲ့ပြောဆိုသင်ပြဆုံးမမှုတွေကြောင့် သူက သိတတ်လိမ္မာယဉ် ကျေးတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပါ ဖေဖေ”

“အေးလေ ဖေဖေလည်း ရာထူးကြီးနဲ့ ပင်စင်ယူခဲ့တာဆိုတော့ စည်းကမ်းရှိတဲ့ဝန်ထမ်းမိသားစုကို လက်မခံနိုင်စရာမရှိပါဘူး။ အရင်တည်းက အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုရင် ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် သိက္ခာရှိတယ်လို့ထင်ကြတာပဲ။ ဖေဖေမိဘတွေလက်ထက်က အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်မှုဂုဏ်ရှိတာကွဆိုပြီး နိုင်ငံ ဝန်ထမ်းလုပ်ခိုင်းခဲ့တာ။ အခုကတော့ ခေတ်တွေလည်းပြောင်းနေပါပြီ။ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်တွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ သူ့ဘာသာငွေရှိရင် ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ရှိလာကြတာပဲ”



“ဒါဆို သမီးကို ဘာလို့ ဝန်ထမ်းလုပ်ခိုင်းခဲ့တာလဲ၊ သမီးက စီးပွားရေးလုပ်ရတာ ဝါသနာပါတာ”

“ဪ ဒါက သမီးအမေဆန္ဒရှိတာကို ဖေဖေက အားပေးတာပါ။ သူက ဝန်ထမ်းကောင်းဖြစ်တဲ့ ဖေဖေကို ပိုင်ဆိုင်ရတာ ကံကောင်းတယ်။ ဘာအပူအပင်မှမရှိဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးဆိုပြီး သဘောကျတာလေ။ သမီးကိုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ပေါ့ကွယ်။ သမီးချစ်သူရွေးတာလည်း မှန်သွားတာဆိုတော့ သမီးအမေသာရှိသေးရင်လည်း ဝမ်းသာမှာပါပဲကွယ်”

ဖေဖေစကားကြောင့် မောင်ကိုချစ်ရတာ အားရှိသွားတာတော့ အမှန်ပင်။ မောင်နှင့်ဖေဖေကို တွေ့ပေးရမှာလည်း ဘာမှသိပ်ပြီးဝန်လေးစရာ မရှိတော့ပါ။ ဖေဖေက ထိုဆန္ဒမျိုးဆိုလျှင် ဖေဖေညီမ အပျိုကြီး အန်တီသက်လည်း ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ပေ။

အန်တီသက်က ဖေဖေညီမပါ။ ဖေဖေနှင့်အန်တီသက်က မိဘတွေ ထားရစ်ခဲ့သောအမွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲခြမ်းဝေမျှတာတွေမလုပ်ဘဲ ရွှေငွေရတနာဆိုင်လေး ဖွင့်ထားခဲ့သည်။

တို့ဆိုင်မှာ ဒေါ်လေးက ဦးစီးပြီး အမြတ်များကိုထပ်ပြီး တိုးပွားအောင်လုပ်သည်။ ကျန်တာကိုတော့ သူတို့နောင်ရေးအတွက်နှင့် သူမရှေ့ရေးအတွက်ဆိုပြီး ဘဏ်မှာအပ်ထားခဲ့သည်။ ဖေဖေရော အန်တီသက်ရော သူမအတွက်ပဲ တွေးကြတာတော့ အဓိကပါ။

“ဖေဖေ”

“အင်း ပြော သမီး”

“ဟိုလေ ကိုသောတကို ဖေဖေကိုလာတွေ့ဖို့တော့ ပြောထားပါတယ်။ သူ ဘယ်နေ့အားမယ်ဆိုတာ”

“သမီးအန်တီသက်အားမယ့်နေ့မှ ချိန်းပါ သမီး၊ သူကလည်း

သမီးချစ်သူကို တွေ့ကြည့်ချင်နေတာမဟုတ်လား၊ တနင်္လာနေ့မှ ဆိုင်ဝိတ်ဘာဆိုတော့”

“အဲဒီလိုနေ့ကျတော့ သမီးတို့ရုံးတက်ရတယ်လေ ဖေဖေရဲ့၊ သမီးခရာ မောင်ရော မအားဘူး”

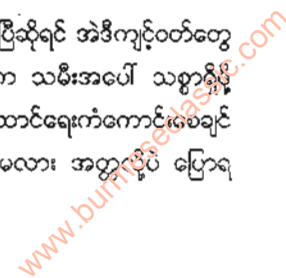
“ရုံးချိန်းတွေ အမှုကိစ္စတွေမရှိရင် သမီးတို့အပြင်ထွက်လို့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ထမင်းစားချိန်မှာ အိမ်မှာထမင်းစားရင်း စကားစမြည်ပြောလို့ ခြစ်တာပဲ”

“ရုံးပြန်ချိန်တွေတာတွေဆိုရင်ရော အဆင်မပြေဘူးလား ဖေဖေ၊ အဲဒီအချိန်ဆို အန်တီသက်လည်း ဆိုင်က ပြန်ရောက်နေပြီပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့လို့ရတာပေါ့”

“အင်း သမီးအန်တီသက်နဲ့ညှိပြီးတော့သာ စီစဉ်လိုက်၊ အပျိုကြီးဆိုတော့ ဇီဇာကြောင်တတ်တာလည်း သမီးသိသားနဲ့၊ သူ့မှာ သမီးကိုချစ်လိုက်တာလည်း တုန်လို့ဆိုတော့ သမီးချစ်သူကို အကဲတော့ခတ်လိမ့်မယ်၊ အပျိုကြီးတွေ ယောကျ်ားမရတာ အဲဒီလို ရွေးချယ်လွန်းလို့ပဲ”

“အဟင်း အကြိုက်မတွေ့တော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ ဇီဇာကြောင်တယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖူးစာကံမပါတော့လည်း လွဲပြီး အပျိုကြီးဖြစ်ရတာပေါ့၊ ကိုသောတအတွက်ကတော့ မစိုးရိမ်ပါဘူး သူက လူကြီးတွေအပေါ်လည်း နားလည်မှုရှိတတ်ပါတယ်၊ ဆက်ဆံရေးလည်း ခြေဖြစ်တယ် စိတ်ရင်းလည်းကောင်းတယ်”

“အဲဒါကတော့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီဆိုရင် အဲဒီကျင့်ဝတ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်၊ အဓိကက သမီးအပေါ် သစ္စာရှိဖို့ ကြင်နာဖို့ လင့်ဝတ္တရားကျေဖို့ပါပဲ၊ သမီးကို အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းစေချင်တယ်၊ ဒါက မိဘတစ်ယောက်ရဲ့လောဘလို့ခေါ်မလား၊ အတ္တလို့ပဲ ပြောရ







မလားတော့ မသိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ သမီးက ဖေဖေတို့စိတ်တိုင်းကျအောင် ကိုသောတကို ရွေးချယ်ထားတာပါ”

“အေးပါ သမီးရယ် သမီးက ချစ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ဒီလိုပဲပြောမှာပေါ့။ လူ့စိတ်ဆိုတာ အပေါ်ယံ အကဲခတ်ရုံနဲ့လည်း သိနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ သမီးက လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားပြီဆိုတော့ သူ့အကြောင်းလည်း သိဖို့လိုတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သူမကတော့ မောင်ကိုယုံကြည်လေးစားမိသည်။ ချစ်သူဘဝမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားအောင် အခွင့်အရေးယူတာမျိုးလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား။

ဖူးစာကံပါဖို့တစ်ခုပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပါ။ သူ့မနှင့်မောင်ရဲ့ အချစ် သစ္စာတွေသာ မှန်ကန်ခဲ့လျှင်။



အခန်း (၁၂)

“ဒါဆို မောင်က တကယ်လိုက်ရတော့မှာပေါ့နော်”

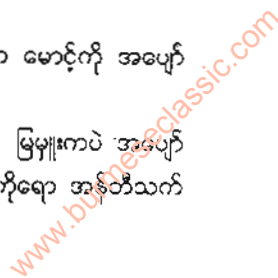
“ဘာလဲ မောင်က လိုက်မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်တို့က ကျောင်းမှာချစ်သူတွေဖြစ် ကျောင်းမှာတွေ့ ကျောင်းပြီးတော့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာတွေ့ ဒီလိုနေလာခဲ့ကြပြီး အခု မြမှူးမိတာတွေနဲ့လိုက်တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ ငါ မိန်းမယူတော့မှာမို့ ဒီလိုအခြေအနေ ဆောက်လာတာပါလားဆိုပြီးတော့လေ”

“ပြောတော့မယ် မောင်က၊ မောင် တကယ်ရော မြမှူးကိုလက် ဆက်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီးချစ်ခဲ့တာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဪ ဟုတ်ပါတယ် မြမှူးရယ်၊ မြမှူးက မောင်ကို အပျော်ကြဲမှာစိုးရိမ်နေရတာပါ”

“ကြည့် ပြောလိုက်ရင် အရွတ်အနောက်နဲ့ မြမှူးကပဲ အပျော်ကြဲရမယ်ရှိသေး။ ဒီမယ် မောင် မြမှူးကလေ ဖေဖေကိုရော အန်ဘီသက်





ကိုရော သေချာပြောခဲ့ပြီးသား။ တွေ့ပြီး စကားပြောလို့ရအောင် ခေါ်လာမယ်လို့ မောင်နဲ့အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံပေးရမယ်။ မြမှူးက မောင့်ကို အရမ်း သဘောကောင်း စိတ်ရင်းစိတ်ထားကောင်းပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တယ်လို့ ကြီးသူမအပေါ် နားလည်မှုရှိတယ် ဆက်ဆံတတ်တယ်လို့ အမွှန်းတင်ထားတာ”

“ဪ ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောထားရတာလဲ မြမှူးရယ်။ မောင့်ကို မြမှူးနဲ့ သဘောတူနိုင် မတူနိုင် အကဲဖြတ် အကဲခတ်ကြပါလိမ့်မယ်။ မောင့်မှာ သူတို့သဘောကျလောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံမှုဆိုတာ ရှိချင်မှရှိမှာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြည့်စုံတယ်ထင်နေပေမယ့်လည်း သမီးတစ်ယောက်လုံး ပေးလိုက်ရမယ့်သူတွေအနေနဲ့က လိုအပ်မှုတွေရှိနေတယ်လို့ထင်ချင် ထင်ကြမှာပေါ့”

“မောင်က အစမ်းသပ်ခံနိုင်တယ်ပေါ့လေ”

အင်းလို့ မဖြေမိ။ ကိုယ့်မှာ မပြည့်စုံမှုတွေနှင့် လိုအပ်ချက်တွေ ရှိနေတာ ကိုယ်တိုင်ပဲသိသည်။ ဒါပေမဲ့ဆိုလို့လည်း နောက်ဆုတ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးမဟုတ်လား။

မြမှူးနှင့်တွဲလာတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ လက်ထပ်ယူမှ တန်ဖိုးထားရာရောက်ပေမည်။

“မြမှူး ဟိုလေ မောင်တို့လက်ထပ်ပြီးရင် အိမ်ခွဲနေလို့တော့ ဖြစ် မယ်မထင်ဘူး။ မောင့်မိဘတွေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ သူတို့ကို စောင့် ရောက်သင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“မြမှူး ဖေဖေနဲ့ အန်တီသက်ကလည်း အသက်ကြီးနေပါပြီ မြမှူးကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ မြမှူးလည်း ခွဲထွက်နေလို့ မကောင်းဘူး”

“ဒါဆို မောင်တို့က ဟိုဘက်မှာနေလိုက် ဒီဘက်မှာနေလိုက် ယယ်ပြီး နှစ်ဖက်လုံးကို စောင့်ရှောက်မှုဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော် မြမှူး။ အဲဒါလေး သော့ မြမှူးမိဘတွေကို ပြောပြပေးပါ။ အိမ်ထောင်ကျလို့ ခွဲထွက်သွားပြီး သူတို့ကို ကျေးဇူးကန်းတာမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး။ မြမှူးကိုလည်း ယောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုပြီး မောင်နဲ့လိုက်နေရမယ်လို့ အတင်းအကြပ်မပြောရက်ဘူး”

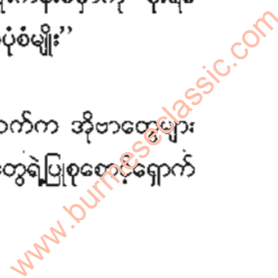
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်။ တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးတွေ က အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ နယ်မြေလုတာနဲ့ ကွဲကြတာများတယ်။ မောင်က အဲဒီလို နားလည်ပေးတော့ ဖေဖေတို့လည်း သဘောကျကြမှာပါ။ မောင့် မိဘတွေကို မပြစ်ပယ်သလို မြမှူးဘက်ကိုလည်း ထည့်တွက်ပေးတဲ့အတွက် သလ”

“ဒါကတော့ မြမှူးရယ် မြမှူးကိုချစ်တဲ့အတွက် မြမှူးကိုတန်ဖိုးထားပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ မိဘတွေဆိုတာ မောင်တို့ကို မွေးဖွားသန့်စင်ပြီး ကြီးပြင်းအောင် ပညာတွေတတ်အောင် ပြည့်စုံမှုတွေရှိအောင် ကျွေးမွေး ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာ။ ချစ်သူရ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုမှ ခြေစုံကန်ထွက်သွားတာမျိုးက ကျေးဇူးကန်းတာပဲလေ မောင်ကတော့ အဲဒီလိုမျိုး သုံးဝမလုပ်ချင်ဘူး”

“မောင်က မောင့်မိဘတွေကိုအရမ်းတန်ဖိုးထားတယ်နော်။ တခြား သားသမီးတွေနဲ့ မတူသလိုပဲ။ ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ မိဘတွေက မောင်အပေါ် မိဘတွေထက်ပိုတဲ့ကျေးဇူးတွေရှိလို့ ကျေးဇူးကန်းမိမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေတဲ့ပုံစံမျိုး အရမ်းကို ထိန်းချုပ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး”

“ဟင် အင်း”

မြမှူး အဲဒီလို ယူဆလောက်အောင် သူ့ဘက်က အိုဗာတွေများ ဖြစ်နေခဲ့သလား။ သားသမီးအရင်းတွေကတော့ မိဘတွေရဲ့ပြုစုစောင့်ရှောက်





မူကို ထူးထူးခြားခြား ကျေးဇူးတင်နေစရာမလိုဘဲ မိဘဝတ္တရားပဲ လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ပဲလို့ သာမန်ကာလ၍ကာပဲ တွေးကြလိမ့်မည်။ သီးချိန်တန်ခိုး ဖွင့်ချိန်တန်ပွင့် ချစ်သူပဲရရ အိမ်ထောင်ပဲပြုပြု မိဘတွေကပဲ တာဝန်ဝတ္တရား ကျေရွာ လုပ်ပေးသွားလိမ့်မည်ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ တွေးကြပေလိမ့်မည်။ သူ့အတွက်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါ။

ဖေဖေနှင့်မေမေက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမည်းကနေ အဖြူဖြစ်အောင် လုံးဝပြောင်းလဲပေးလိုက်သော မိဘထက်ကျေးဇူးကြီးမားသည် ကျေးဇူး ရှင်စစ်စစ်တွေဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ဘာတွေ တွေးရပြန်တာလဲ၊ တစ်ခါတလေ မောင့်မိဘတွေနဲ့ ပတ်သက်တာပြောရင် မောင် ငိုငင်တွေ့သွားတတ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဟင် ဪဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မြေမှူးရယ်၊ မောင် အမှန်တရား တစ်ခုကို မြေမှူးကို ဝန်ခံရမလား စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာများလဲ မောင်”

“မောင်က ထောင်ပိုင်မှူး၊ အငြိမ်းစား ဦးတင်အောင် အငြိမ်းစား ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်နွယ်နီတို့ရဲ့သားအရင်း မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်”

“မောင်”

“ချစ်သူဘဝကတည်းက မောင် ဝန်ခံခဲ့လို့ မြေမှူး အံ့ဩသွားမှာပဲ၊ ဖေဖေတို့က မောင်က မွေးစားသားဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ခဲ့ဘူး။ မောင်လည်း မသိစေချင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့ မြေမှူးကို တမင်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင် လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့မြေမှူးကို မောင် ဆက်ပြီး မဖုံးကွယ်သင့်တော့ဘူးထင်လို့”

“အဲဒါကြောင့် အခုမှပြောတာလား၊ မြေမှူးအတွက်က မောင့် မိဘတွေရဲ့ရူးထူးဂုဏ်ဒြပ်က အရေးမကြီးပါဘူး မောင်၊ ဒါပေမဲ့ အခုမှ ဖွင့်ပြောလာတာတော့ ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ မောင့်အကြောင်းတွေကို အစတည်းက မြေမှူး သိသင့်တယ်မဟုတ်လား၊ မြေမှူးက မောင့်နောက်က အဆောင်အယောင်တွေကိုချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး မောင့်ကိုချစ်တာပါ။ မောင်ကတော့ အစက လက်ထပ်ဖို့အထိ မရည်ရွယ်ခဲ့လို့ မြေမှူးကို မပြောခဲ့တာထင်တယ်နော်”

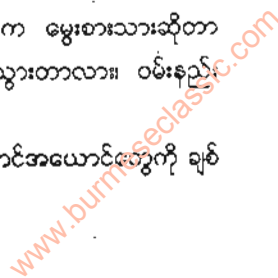
“မ” မဟုတ်ပါဘူး မြေမှူးရယ်၊ မြေမှူးသိပြီး မောင့်အချစ်ကို လက်မခံမှာစိုးလို့လည်းမဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့အထိရည်ရွယ်ပြီး မချစ်ခဲ့တာ တန်ဖိုးမထားခဲ့တာကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေတို့က မောင့်ကို သားသမီးအရင်းထက်ပိုပြီး ချစ်ခဲ့တန်ဖိုးထားခဲ့ကြလို့ မွေးစားသားဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ခဲ့ဘူး။ မောင်က သူတို့ကို သစ္စာဖောက်မိသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့”

မြေမှူး မျက်နှာမကောင်းပေ။ တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သော မွေးစားသားဆိုတာ အခုမှ သိခွင့်ရလိုက်လို့လား။ အဆောင်အယောင် နောက်ခံဂုဏ်ဒြပ်တွေကြောင့်မဟုတ်ဘူးဆိုပါသော်လည်း အနည်းငယ်တော့ စိတ်ထိခိုက်သွားခဲ့မှာပင်။

မြေမှူးပခုံးလေးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်ပြီး မျက်ဝန်းတွေထဲကို ရီဝေဝေ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မြေမှူး မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်စတွေတွေ့လိုက်ရတော့ သူ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“မြ မြေမှူး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မောင်က မွေးစားသားဆိုတာ အခုမှသိလိုက်ရလို့ ချစ်ခဲ့မိတာမှားပြီလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာလား၊ ဝမ်းနည်းသွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင့်နောက်က အဆောင်အယောင်တွေကို ချစ်



ခဲတာမဟုတ်ပါဘူးလို့ မြမှူး ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မြမှူး ဝမ်းနည်းတာကတော့ မြမှူးကို တန်ဖိုးမထားဘူးထင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ခံစားနေရတာက မောင် ဘာကြောင့် သိမ်ငယ်မှုတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပါ”

“ဟင်”

“မောင်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွန့်ဆုတ်တွေဝေမှုတွေ ရှိခဲ့တယ်လေ၊ ကျေးဇူးတရားတွေထောက်ထားပြီး ကျေးဇူးကုန်းမိမှာတွေ စိုးရိမ်နေခဲ့တယ်။ မိဘအရင်းသာဆိုရင် မောင် အဲဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့ပါ့မလား။ မြမှူးကတော့ အဲဒါကို မသိဘဲ မောင်ကိုအားမလိုအားမရတွေ ဖြစ်မိတယ်။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မိ တယ်။ မြ မြမှူး အဲဒါတွေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ မောင်”

“မြမှူးရယ်”

မြမှူး အချစ်တွေအတွက် သူ့ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မြမှူးက သူ့ကိုလေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားကာ ချစ်ခဲ့သည်ပဲ။

“ကျေးဇူးပါပဲ မြမှူးရယ်၊ မောင့်ရဲ့သိမ်ငယ်မှုတွေအတွက် မြမှူး တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ရိပ်မိနေခဲ့မယ်ဆိုတာ မောင် တွေးမိခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားဆိုတာပဲ ပြောနေခဲ့လို့ အားမလိုအားမရဖြစ်နေခဲ့တယ်မဟုတ် လား။ မောင်မှာတော့ အဲဒီလိုအကြောင်းတရားတွေ ရှိနေခဲ့လို့ပါ။ သူတို့က ဘယ်လိုပဲ သားအရင်းလိုချစ်ချစ် မောင်ဘက်ကကျတော့ အဲဒီသိမ်ငယ်မှုနဲ့ အခွင့်အရေးတွေရသလို မယူချင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ကျေးဇူးတရားတွေ ကို ဆပ်နိုင်သလောက် ဆပ်လိုက်ချင်တယ်”

“အခုတော့ မြမှူး နားလည်ပါပြီ မောင်၊ မြမှူးကို တန်ဖိုးမထား လို့မဟုတ်ဘဲ အဲဒီ အားနည်းချက်ကြောင့်ဆိုတာ မြမှူး အဲဒီလို ယုံကြည်လို့ ရရဲ့လားဟင် မောင်”

“အင်း ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် မြမှူး၊ မောင် မြမှူးကို အရမ်းချစ်

တာပါ။ အရမ်းကိုတန်ဖိုးထားတာပါ။ မောင်ကိုယ်မောင်ထက်တောင် မြမှူးကို တန်ဖိုးထားမိပါတယ်။ ဒါ မောင် အပိုစကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ မေမေတို့က မောင်အတွက် ဆပ်မကုန်တဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေမို့ မောင် တွေဝေခဲ့ရတယ်။ နောင်နေ့ခွဲရတယ်၊ တွန့်ဆုတ်ပြီး နောက်ဆံတင်းခဲ့ရတယ်”

“အခုရော မောင်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“မြမှူးခွဲချစ်သူတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြထားပါတယ်။ မြမှူး ကိုတွေ့ချင်လို့ ခေါ်လာစေချင်တယ်။ မြမှူးကို မောင်မိဘတွေနဲ့တွေ့ပေးဖို့ လည်း မောင် စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဒါဆို မြမှူး မိဘတွေနဲ့ မောင်တွေ့ပြီးရင် မောင်မိဘတွေအိမ် ကို မြမှူးလိုက်လာခဲ့ပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြမှူး၊ မောင် ဘာကောင်မှန်းသိသွားပေ မယ့် အချစ်မပြယ်လို့ပါ”

“မြမှူးက မောင်ကိုချစ်တာကိုး မောင်ရယ်”

“မြမှူးရယ် မောင်လည်း အရမ်းချစ်ပါတယ်”

ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေသောအရာတစ်ခုတော့ အနည်းငယ်ပေါ့ ပါးသွားခဲ့သည်။ မွေးစားသားပါဆိုတာ ဖုံးကွယ်မထားချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုအသိုက်အဝန်းက လာခဲ့သည်ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ အသိပေးလို့မဖြစ်ပါ။

မြမှူးနဲ့မဝေးချင်လို့ မဝေးချင်လို့ပါ မြမှူး။





အခန်း (၁၃)

“မောင်သောတနေန”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“အလုပ်က သမီးနဲ့အတူတူပဲဆိုတော့ သမီးနဲ့ကျောင်းကတည်းကတွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီးကြလို့ ဒီလောက်အချိန်ထိ မြဲလာခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီလိုပါပဲ ခင်ဗျာ”

“မိဘတွေက အငြိမ်းစားယူသွားပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူချင်းမတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးပေမယ့် သတင်းစာတွေ ဂျာနယ်တွေ ထဲမှာတော့ဖတ်ဖူး မြင်ဖူးနေပါတယ်။ ထောင်ပိုင်မျိုးကြီးအနေနဲ့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းကြိုးစားမှုလေးတွေပေါ့၊ တချို့သောသူတွေနဲ့မတူတဲ့ ရိုးသားမှုလေးတွေ အသိအမှတ်ပြုခံရတာဆိုတော့ တော်ရုံလူတော့ မဟုတ်ဘူးပဲ”

“အမေကလည်း အငြိမ်းစား ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“နာမည်က ဒေါ်ဘယ်သူ”

“ဒေါ်နွယ်နီပါ”

“ကြားဖူးသလိုပဲ ထားပါတော့၊ မင်းရဲ့ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ သူတို့က အငြိမ်းစားပင်စင်စားတွေဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မြဲမျိုးလေးမိဘတွေလို အသက်ကြီးမှ မင်းကိုမွေးကြတာထင်တယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဗျာ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

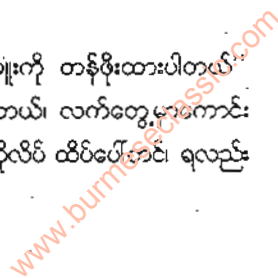
မြဲမျိုးအဖေရော အဒေါ်ရော မေးခွန်းတွေ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မေးနေကြတာမို့ သူ့မှာစိုးရိမ်စိတ်တွေဖြင့် အသက်တောင်ရှူလို့မဝပေ။ သူက မွေးစားသားပါဆိုတာ မြဲမျိုး ပြောပြမထားရသေးလို့ပဲလား။ အခု သူရော ပြောသင့်ရဲ့လား။

မြဲမျိုးက မသိမသာ သူ့ကိုခေါင်းလေးရမ်းပြတော့ သူ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ပြဿနာမဖြစ်စေချင်လို့ပဲဖြစ်မည်။ မြဲမျိုးအဒေါ်က သူ့ကိုခေါင်းအစခြေအဆုံး အကဲခတ်နေကာ

“ဥပဒိရုပ်ကတော့ သန့်ပါတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကလည်း မြဲမျိုးက အရမ်းကိုချိုးကျူးထားတော့ ပြောစရာတော့လို့မယ်မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်စာကောင်းဖို့အတွက်တော့ လိုတယ်၊ အန်တီတို့က အန်တီတို့တူမလေးကို တန်ဖိုးထားတယ်၊ မင်းက အန်တီတို့ထက်တန်ဖိုးထားပေးမှ စိတ်ချနိုင်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မြဲမျိုးကို တန်ဖိုးထားပါတယ်”

“ပါးစပ်ကတော့ လူတိုင်းပြောတတ်တယ်၊ လက်တွေ့မှာမကောင်းဖို့အရေးကြီးတာ၊ ယောက်ျားတွေက မရခင်ဖျာလိုလိပ် ထိပ်ပေါ်ဘင်၊ ရလည်း





ငြီးရော ဖျာလိုခင်း နင်းချော့ဝန်မလေးကြဘူး။ လက်မထပ်ရခင်တော့ သစ္စာ တွေ အကြင်နာတွေ မေတ္တာတွေ ရွန်းရွန်းဝေနေပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက် ရကြည့်ပါလား အိမ်ပူတယ် အိမ်ဆူတယ် နားငြီးတယ်တွေ ဖြစ်လာရော”

“အန်တီသက်က ယောက်ျားရဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“အမယ်လေး ယောက်ျားတွေအကြောင်း ရဖူးမှပဲ သိရမှာလား။ အန်တီသက်မှာ သူငယ်ချင်းလေးငါးယောက်ရှိတာ တစ်ယောက်မှ ယောက်ျား ရတာ ကံမကောင်းကြဘူး။ အရက်သောက်တဲ့သူ မိန်းမရှင်တဲ့သူ၊ လောင်း ကစားလုပ်တဲ့သူ၊ အငယ်အနှောင်းထား စပွန်ဆာထားတဲ့သူနဲ့ အရင်ကတော့ ချစ်လှပါချည်ရဲ့ သစ္စာရှိလှပါချည်ရဲ့ မရရင်ပဲ သေတော့မလိုလိုနဲ့ ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ အခုကျတော့ ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ကြတာနေမှာ ပေါ့”

“အန်တီသက်ရယ် အဲဒီလိုယောက်ျားချည်းပဲဆိုရင် လူကောင်း တောင် တစ်ယောက်မှကျန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေလိုယောက်ျားမျိုးတွေရော မရှိတော့ဘူးလား။ မေမေသေသွားတာတောင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သစ္စာရှိတယ်။ အန်တီသက်နဲ့ မြူးကိုလည်း သံယောဇဉ်တွေနဲ့ မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝနဲ့ စောင့်ရှောက်တယ်။ အသောက်အစား လောင်းကစားလည်း ဘာဆိုဘာမှမရှိဘူး”

“ဒါက တစ်ရာမှာတစ်ယောက်ပါအေ၊ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက”

“ကဲပါ ညီမလေးရယ် ညည်းအဲဒီလို ယောက်ျားတွေမကောင်း ကြောင်းအပြစ်အနာရှာပြောတတ်လွန်းလို့လည်း ယောက်ျားမရတာ၊ အခု မောင်းသောတကို ထမင်းကျွေးမယ်ဆို ပြင်တော့လေ၊ ညည်းမြောတဲ့စကား တွေနားထောင်နေတာနဲ့ အားနာစရာတွေတောင် ကောင်းနေပြီ”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

“အန်တီသက်က တကယ်ပဲ”

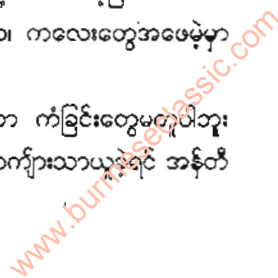
မြူးကိုကလည်း သူ့ကိုအားနာနေပုံရပါသည်။ အပျိုကြီးဆိုတော့ လည်း သူ့ခံယူချက်နှင့်သူ ပြောချင်ရာပြောမှာပေါ့။ သူ့မှာသာ အားနည်းချက် မရှိလျှင် ဒါကို ဟာသတစ်ခုလို ရယ်စရာလုပ်ပစ်မိမှာပါ။

အခုတော့ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ အနေကျဉ်းကျပ်သလို ခံစားရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့လည်း ဧည့်သည်ရောက်မှာမို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ထားသော ထမင်းပိုင်းမှာ မြူးကိုက ဂရုတစိုက်ရှိပေမယ့် အန်တီသက်က အနေတည်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

“စားလေ မောင်၊ အန်တီသက်က ဟင်းချက်လက်ရာတော့ တကယ်ဝှတ်တယ်။ ယောက်ျားရရင်တော့ အဲဒီယောက်ျား တကယ်က ကောင်းမှာပဲ”

“တော်စမ်းပါအေ ယောက်ျားတွေက အရင်ခေတ်ကလို အချက် အပြုတ်ကောင်း အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့မိန်းမမျိုးကို မက်ရကောင်းမှန်း လည်းမသိတော့ပါဘူး။ အိမ်မှာ စားမကောင်းရင် သူတို့အပြင်ထွက်ရဖို့အတွက် ဆင်ခြေတောင်ရသေးတယ်လို့ တွေးနေကြတာ၊ စိတ်ညစ်တာ အိမ်ပူတာကို အကြောင်းပြု အငယ်အနှောင်းထား အပျော်ရှာချင်ကြတာ၊ သားသမီးတွေ အနာဂတ်ဆိုပြီး နောက်ဆံတင်းတာမျိုးလည်း မရှိကြတော့ပါဘူး။ အန်တီသက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ငါ့ခြံဝင်း ငါ့နွားပဲလို့အောက်မေ့ပြီး သားသမီး တွေကို သူ့ဘာသာရှားဖွေကျွေးမွေးနေရတယ်လေ၊ ကလေးတွေအဖေမဲ့မှာ စိုးလို့ ကွာရှင်းလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ကံခြင်းတွေမတူပါဘူး အန်တီသက်ရယ်၊ အန်တီသက် တကယ်လို့ ယောက်ျားသာယူခဲ့ရင် အန်တီ





သက်ယောက်ကျားက အဲဒီလိုမျိုး ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့”

“အမယ်လေး မယူပါရစေနဲ့ မယူပါရစေနဲ့ မယူခဲ့မိတာပဲ ခင်ကောင်းကောင်းပါ။ အန်တီသက်ကို ပိုးကြဲ ပန်းကြဲတဲ့သူတွေက တစ်ယောက်က အရက်သမားဖြစ် တစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ယူခဲ့ အမယ်လေး ငါ သူတို့ကို မယူမိတာ ကံကောင်းလို့ပါလားလို့ တွေးပြီး ကြက်သီးတောင်ထမိတယ်”

“ဪ အန်တီသက်နဲ့ရရင် အဲဒီလိုဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့ အန်တီသက်ရဲ့ အခု အန်တီသက်ကိုမရလို့ တစ်ယောက် အသည်းကွဲပြီး အရက်သမားကြီးဖြစ်သွားတာလား။ တစ်ယောက်က အရွဲတိုက်ပြီး မိန်းမတွေ ပွေ့ပုပ်နေတာလားမှ မသိနိုင်တာ”

“တော်စမ်းပါအေ ညည်းက ယောက်ျားတွေကောင်းကြောင်းတွေပဲ ဖြေလျှော့ပြောနေရအောင် သူတို့ဘက်က ရှေ့နေခရထားလို့လား။ ယောက်ျားတွေဆိုတာကလေ အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုး အပေါ်ယံတစ်မျိုး အတွင်းတစ်မျိုးတွေအေး၊ ယုံမှတ်ပြီး ဗုံအပ်ဖို့တော့မစဉ်းစားနဲ့။ သူတို့အကြောင်း သေချာလေ့လာ၊ မျိုးရိုးဗီဇကအစ သိအောင်ကြိုးစား။ အတွင်းစိတ် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ စမ်းသပ်၊ ဒါတောင်မှ အလိမ်ခံရရင် ခံရချင်သေးတာ။ အဲဒီလိုဆိုလို့ကတော့လေ မိန်းကလေးဘဝကတော့ တစ်သက်လုံး နစ်မွန်းပြီးလို့သာ အောက်မေ့”

အန်တီသက်စကားတွေကြောင့် မလဲမလဲဖြစ်ကာ သူ့မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီလောက်စေ့စပ်သေချာပြီး ယောက်ျားတွေကို အယုံအကြည်နည်းခဲ့လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေသည်ဆိုတာ သံသယဖြစ်နေစရာပင်မလိုတော့ပေ။

သူ ထမင်းဆက်စားလို့မရအောင် လည်နင်နေတာမို့ မြမှူးက

သရုပ်ဖော်ကွဲ



သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပျာယံပျာယာ ဖြစ်သွားလျက် ရေဖန်ခွက်ကိုလက်လှမ်းက

“မောင် လည်နင်လို့လား။ ရေသောက်လိုက်လေမောင်၊ မောင်က ဘင်းမှထည့်မစားတာ၊ ထမင်းတွေချည်းစားနေတာကို။ ထမင်းစားရင်း ရေသောက်တတ်ရင် ဟင်းရည်လေးတော့ သောက်ရတယ်မောင်ရဲ့၊ ငါးခေါင်း ချဉ်ရည်ဟင်းလေးသောက်ကြည့်ပါ။ ဒါ မြမှူးလက်ရာဆိုပေမယ့် ကောင်းပါတယ် မြည်းကြည့်ပါဦး”

“ရ ရပါတယ် မြမှူး။ မောင် ရေသောက်လိုက်ရင် ရပါတယ်”

“ထမင်းတော့ ဆက်စားဦးနော် မောင်၊ ဘယ်လောက်မှ မဝင်သေးဘူး”

“အမယ်လေးအေး၊ လက်တောင်မထပ်ရသေးဘူး၊ တမောင်မောင်နဲ့ နားကြားပြင်းကတ်လိုက်တာ”

“ညီမလေးရော စကားပြောဆင်ခြင်မှုပေါ့ကွာ၊ မောင်သောတက သမီးရဲ့ချစ်သူဆိုပေမယ့် အခုမှ ပထမဆုံးရောက်ဖူးတဲ့ ဧည့်သည်လေး၊ နားဝင်ဆိုးတဲ့စကားတွေ မပြောသင့်ဘူး”

“ဪ အစ်ကိုက ဖအေနဲ့အဒေါ်ရှေ့မှာ တမောင်မောင်နဲ့ မဆင်မခြင်ခေါ်နေတာကျတော့ နားဝင်ချိုနေသလား။ သူတို့ကတောင် ဆင်ခြင်ရမှန်းမသိမှတော့”

“ကဲပါ အန်တီသက်ရယ် မြမှူးတို့မှားသွားပါတယ်၊ မြမှူးတို့ ဆင်ခြင်ပါမယ်၊ ထမင်းအေးအေးဆေးဆေး စားပါရစေတော့ မောင့်ကို အဲခေါ်လာမိတာ အားတောင်နာတယ်၊ တကယ်ပဲ အန်တီသက်နဲ့တော့”

မြမှူး စိတ်ကောက်သလို နှုတ်ခမ်းလေးစုလိုက်မှ ထမင်းပိုင်းလက် စသတ်ပြီးသည်အထိ အသံတိတ်သွားတော့သည်။

သူ့မှာသာ ဘဝတစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အားနည်းချွန်မရှိခဲ့လျှင်

အန်တီသက်ရဲ့စကားတွေအတွက် သူ ဘယ်လိုမှ ခံစားရမည်မဟုတ်ပေ။  
အခုတော့ ဘာပဲပြောပြော ခြောက်လှန့်ခံနေရသလို ထိတ်လန့်ချောက်ချား  
သွေးပျက်နေခဲ့ရသည်။ မြို့မှူးနှင့်သူ့ဘဝ ရှေ့ဆက်လို့မှ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဟင်  
အင်း အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်ပါ။

ဝေးရရင်ဆိုသောအတွေးကလည်း သူ့အသည်းနှလုံးတွေကိုဆုပ်  
ချေညှစ်သလို ခံစားရသည်။

မြို့မှူးရေ မဝေးချင်တော့လည်း။



အခန်း (၁၄)

“သမီးလေးက လှလိုက် ချောလိုက်တာကွယ်၊ မင်းသမီးလေး  
ကျနေတာမဲ့၊ မိဘတွေက ဘယ်လိုကုသိုလ်မျိုးနဲ့များ ဒီလိုသမီးလေး မွေး  
လိုက်ပါလိမ့်”

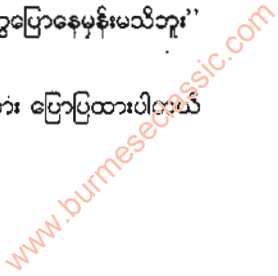
“အန်တီလည်း အရမ်းကိုချောပြီး ကျက်သရေရှိပါတယ်၊ ငယ်ငယ်  
ကဆို ဒီထက်မက အများကြီးချောခဲ့လှခဲ့မှာပဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောနဲ့ သမီးရေ သမီးတို့အန်တီကို လူပျိုတွေဝိုင်း  
ဝိုင်းလည်နေတဲ့ကြားက မရရအောင် အန်ကယ်ပိုးပန်းခဲ့ရတာ၊ သူက ရွှေး  
ရင်းရွှေးရင်း အပျိုလေးကနေ အပျိုကြီးဖြစ်လာ၊ အန်ကယ်ကလည်း စိတ်ရှည်  
ရှည်နဲ့စောင့်လာခဲ့လို့ နောက်ဆုံး ဇွဲဆုရတယ်ဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဖူးစာကံက  
တော့ အသက်ကြီးမှဆုံရတယ်ပြောပါတော့”

“အို ကိုအောင်ကလည်း သမီးကို ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“ကိုယ်က ဟို”

“သားက မွေးစားသားဆိုတာ မြို့မှူးကို သား ပြောပြထားပါတယ်  
ပေပေ”





“ဟင် သား”

“သား ဒါ ဒါဆို”

မေမေတို့မစိုးရိမ်စေရန် လက်ကာပြလိုက်သည်။ ဘဝအရင်းခံအထိ ပြောပြမထားဘူးဆိုတာ မေမေတို့သဘောပေါက်သွားမှာပါ။ မြို့မှူးက နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်မှာ အပြုံးနုနုလေးတင်လျက်

“မောင်က အဲဒီအတွက် သိမ်ငယ်မှုရှိနေတာကို မြို့မှူးက မသိခဲ့ဘူး။ ချစ်သူသက်တမ်းကြာတာတောင် မောင်ဘာလို့ လက်ထပ်ဖို့မပြောခဲ့တာလဲ။ ငါ့ကိုများ လက်ထပ်ယူဖို့အထိ တန်ဖိုးမထားလို့များလားလို့လည်း တွေးခဲ့မိတယ်။ နောက်ပြီး မောင်က မိဘတွေကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း ခဏခဏပြောတယ်”

“ဟင်”

“အခုခေတ်မှာ သားသမီးအရင်းတွေတောင် အဲဒီလိုတွေမပြောကြတော့ဘူးလေ။ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တာ ပညာသင်ပေးတာ၊ မင်္ဂလာဆောင်လက်ထပ်ပေးတာအားလုံး မိဘဝတ္တရား မိဘတာဝန်လို့ အောက်မေ့သတ်မှတ်နေကြတာ။ တူကူးတက်နဲ့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်မှဖြစ်မယ်ဆိုတာမျိုး ဘယ်သူမှ မပြောကြတော့ဘူး။ မောင်ကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ကအစ တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေပြီး အန်တီတို့ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာပဲ တစ်ချိန်လုံးပြောနေတော့ မြို့မှူး သံသယတွေဝင်နေမိတာ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ သားက”

“အန်တီတို့က သူဟာ မွေးစားသားပါဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ဘူး။ ဒါကလည်း သူ့ကိုချစ်လို့ သူ့ကိုသိမ်ငယ်မှာစိုးလို့ဆိုတာ ပြောပြပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် မောင်ကို မြို့မှူးလည်း ပိုပြီးသနားမိ နားလည်

“အဲဒါဆို”

“မောင်”

ဖေဖေနှင့်မေမေဆီက သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့လေး သူ ကြားလိုက်သည်။ ဒီလိုသံလိုက်ရလျှင် ချစ်သူကများစွာနဲ့သွားမလားလို့ သူ့အတွက် ငြိမ်နိုင်နေကြမှာပါ။

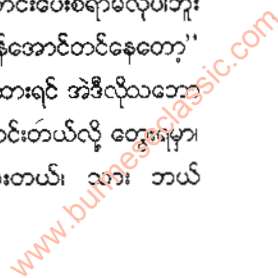
မြို့မှူးဆီက ဒီလိုစကားကြားမှ စိတ်သက်သာသွားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သိခဲ့မည်။ မေမေက မြို့မှူးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“သမီးဆီက ဒီလိုစကားကြားရတာ အန်တီတို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ အန်တီတို့က သားလေးကို မွေးစားသားလို့ မအောက်မေ့နိုင်အောင်ကို ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သားလေးက လိမ္မာသိတတ်တယ်လေ။ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ဒေမွဲရတဲ့သားအရင်းဆိုရင်တောင် ဒီလိုတန်ဖိုးရှိတဲ့သားဖြစ်ပါမလားလို့ တွေးမိသေးတယ်”

“အဲဒါကတော့ တကယ်ပါ သမီး။ အန်ကယ်တို့က သားကို သားအရင်းလိုချစ်တယ်ဆိုတာ အပိုစကားမဟုတ်ပါဘူး။ မိဘဝတ္တရားအတိုင်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်။ သား မင်္ဂလာဆောင်ခင်လည်း တင့်တောင့်တင့်တယ် ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်ပေးမယ်။ မြေး မြစ်တွေအထိ တာဝန်ကျေအောင် ကြိုးစားမယ်။ ဒါဟာ မေတ္တာတရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့စေတနာစိတ်တွေပါ”

“သား သားအပေါ် အဲဒီလောက်ကြီး ကောင်းပေးစရာမလိုပါဘူး ဖေဖေတို့ကျေးဇူးတရားတွေက သားအပေါ် ဆပ်မကျန်အောင်တင်နေတော့”

“ဖေဖေတို့ကို မိဘအရင်းတွေလို သဘောထားရင် အဲဒီလိုသဘောမထားပါနဲ့ သား။ သား ကြည့်နူးပီတီဖြစ်ရမှာ ကံကောင်းတယ်လို့ တွေးရမှာ။ အခုဆို သားချစ်သူကလည်း သားကိုနားလည်ပေးတယ်။ သား ဘယ်







လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီလို့တောင် တွေးလို့ရတယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သား”

သူ ခေါင်းမညိတ်မိပါ။ ထိုမေတ္တာကြွေးတွေအတွက် သူ့ဘက်က ပေးဆပ်ခွင့်ဆိုတာမျိုး ရချင်သေးသည်။

သွေးသားရင်းချာတွေတောင် သူ့အပေါ် ထိုမေတ္တာမျိုးမပေးခဲ့ကြ ဘူးမဟုတ်လား။ ဖေဖေကတော့ လူ့ဘဝမှာ မရှိတော့လို့သာ သူ့ကိုစွန့်ပစ် ခဲ့သလိုဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ရှိခဲ့လျှင်တော့ မွေးထုတ်ထားသည့်သားတစ်ယောက်အပေါ် ဒီလို ရက်စက်မှာမဟုတ်ဘူးဟု ထင်မိ၏။

“သား”

“ဗျာ ဗျာ မေမေ”

“သားဖေဖေပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ သား သိမ်ငယ် တာတွေစိုးရွံ့တာတွေ ဘေးဖယ်လိုက်ပါတော့ သားရယ်၊ မေမေတို့မေတ္တာ တွေလည်း အပြည့်အဝရနေတယ်၊ ချစ်သူရဲ့နားလည်မှုလည်းရတယ်၊ အဲဒီ တော့ သားက သမီးလေးနဲ့လက်ထပ်ပြီး မေမေတို့အတွက် မြေးလေးတွေ မွေးပေးဖို့သာ စဉ်းစားပါတော့ ဟုတ်ပြီလား သား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ သား”

“မြမှူး ဒေါ်လေး အန်တီသက်က”

“ဒီလိုပါ အန်တီရယ် မြမှူးအဒေါ်ကလေး အပျိုကြီးပီပီ နည်းနည်း ဒီစာကြောင်ချင်တာပါ။ မောင်လိုက်လာတဲ့နေ့က ယောက်ျားတွေကို သေချာ လေ့လာပြီးမှယူရမယ်၊ အရက်သမား ဖဲသမား မိန်းမပွေ့ရှုပ်တဲ့သူမျိုး ဖြစ်မှာ စိုးလို့လေ”

“ဪ သားရယ် ဒါကတော့ မိန်းကလေးရှင်တိုင်းဘက်က ပံ့ပိုး ကြတာပဲပေါ့ ကိုယ့်သမီးလေးကို လင်ကောင်းသားကောင်း ရစေချင်တာ သာမေတ္တာပဲပေါ့၊ သားသမီးအတွက်ဆို အတ္တကြီးခွင့်လည်း ရှိကြတယ်၊ ဒါကို ငါ့ကိုမယ့်လို့လားဆိုတာမျိုး သားတွေလို့မဖြစ်ဘူးနော် သား”

“သား အဲဒီလိုတော့ မတွေ့ပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဟို”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ သား။ သားတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပြီဆိုရင် မေမေတို့လူကြီးချင်းတွေကြည့် စကားပြောကြည့်မယ်၊ သမီးရှင်ဘက်က စိတ်ကျေနပ်အောင် မေမေတို့အားလုံး လိုက်လျောပေး မယ်”

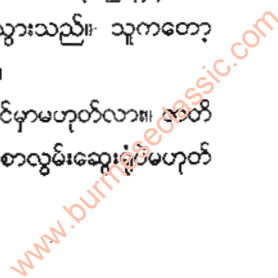
“သား လုံးဝမျက်နှာမငယ်စေရဘူး သား။ သမီးလေးကိုလည်း ဖေဖေတို့မြင်မြင်ချင်း ‘သမီးလေးလို သဘောထားမိတယ်၊ သားအတွက် ဇနီးမယားကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်၊ မိသားစုဘဝလေး ငြိမ်ရင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံသွားပြီပေါ့ သားရယ်”

“အန်ကယ်တို့မေတ္တာတွေက မောင်ပြောသလိုပါပဲ၊ မိဘအရင်း တွေထက်တောင် မေတ္တာတရား ကြီးမားပါတယ်၊ မောင်ကို ဘယ်လိုတွေ့ပြီး များ မွေးစားခဲ့ကြတာလဲဟင်၊ သွေးရင်းသားရင်းမွေးချင်းထဲက မောင်မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားလို့ မွေးစားခဲ့ကြတာထင်တယ်”

“ဟင် ဟို အဲဒါက”

အမှတ်မထင် မြမှူး မေးခွန်းကို မေမေ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သားသလို ဖေဖေလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူကတော့ ဖေဖေတို့ကို အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်စေချင်သည်။

ဒါမှ မြမှူး ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်မှာမဟုတ်လား။ ဒေဝီ စစ်မြစ်ကိုသိလို့ မြမှူး ရွံ့မှန်းသွားလည်း တစ်ဘဝစာလွမ်းဆွေးနွေးမဟုတ်







လား။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကို ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်နိုင်ကာ

“အင်း အဲဒီလိုပဲ ပြောပါတော့ သမီး။ ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲက ဆုံးဖြတ် သွားတဲ့အချိန်မှာ ကလေးလေး ကျန်ခဲ့တယ်။ အန်ကယ်တို့လင်မယားနှင့် ယောက်ကလည်း သားသမီးမရတဲ့အခါကျတော့ သားကိုမွေးစားလိုက်ကြတာ ပေါ့”

“မောင် ဘယ်အရွယ်လောက်က မိဘတွေဆုံးသွားလို့ မွေးစား ခဲ့ရတာလဲဟင်”

“ဟင် အဲ လေး လေးငါးနှစ်သားအရွယ်မှာပါ။ အဲဒီအရွယ်ကနေ ဆိုတော့ သံယောဇဉ်ပိုကြီးသွားတာပေါ့ကွယ်။ သားက ငယ်ငယ်တည်းက လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်လေ”

“ဪ မောင်က မျိုးရိုးဗီဇအကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ အသိုက် အဝန်းက လာတာဆိုတော့ ငယ်ငယ်တည်းက လိမ္မာသိတတ်တာနေမှာပေါ့။ တချို့ကလေးတွေက ကြီးမှလိမ္မာသိတတ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတော့ အရမ်း ဆိုးကြတာ”

“အင်း အင်း ဟုတ်တယ်”

အမှန်တရားတွေမဟုတ်သည့်အတွက် ဖေဖေနှင့်မေမေ မြူးစကား တွေဖြေရတာ အယောင်ယောင်အမှားမှား ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့။ သူ့အတွက်နှင့် ဖေဖေ မေမေတို့ မုသာဝါဒတွေ ကျူးလွန်နေရတာ သူ စိတ်မကောင်းပေ။ အရာအားလုံးအတွက် သူကသာ အပြစ်မကင်းသူမဟုတ်လား။

“ဟို မြူးကို ထမင်းကျွေးဦးမယ်မဟုတ်လား မေမေ။ သား ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်လေ”

“အို မေမေပြင်ပါမယ် သားရဲ့။ သားက သမီးလေးနဲ့သာ စကား

ပြောနေပါ”

“ဟို မဟုတ်တာ၊ မြူးလည်း ကူလုပ်ပေးပါမယ်”

“ကဲ ဒါဆို လာ သမီးလေး။ ဧည့်သည်လိုမနေတာက မိသားစု ငင်ပျေကွယ်။ အန်တီကတော့ အိမ်ခေါ်ထားချင်နေပြီနော် သမီးလေး”

“မေမေ အဲဒီကိစ္စက ဒီလိုတော့ရှိတယ်နော်”

“ဘယ်လိုများလဲ သား”

“သားတို့လက်ထပ်ပြီးခဲ့ရင်တောင် မြူးက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ သားတို့အိမ်မှာ အမြဲခေါ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သားတို့အိမ်လည်း ခွဲနေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုဘက်ဒီဘက် မျှနေမယ်လို့ မြူးကို သား ကတိ ပေးထားတယ်”

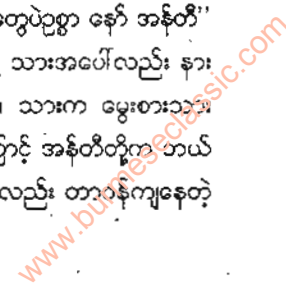
“ဪ ဟုတ်လား သား။ ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ တစ်ဦး တည်းသော သားသမီးတွေဆိုတော့ ဒီလိုဖြစ်ရမှာပဲလေ။ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ဘက် တွေးပေးရမှာပေါ့။ ကဲ လာ သမီးလေး ထမင်းပွဲပြင်ပြီး စားလိုက်ရ အောင်”

ထမင်းပွဲကို မြူးပါ ဝိုင်းကူပြင်ပေးတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ သဘော ကျနေကြသည်။ မြူးက ထင်ပေါ်အောင် ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်ဘဲ ဝိတ်ရင်းလုပ်ကိုင်ပေးနေသည့်ပုံမှ သူလည်း ကျေနပ်မိသည်။

“မြူး ထည့်စားနော် အားမနာနဲ့”

“အားမနာပါဘူး မောင်ရယ်။ မိသားစုဝင်တွေပဲစွာ နော် အန်တီ”

“ဒါပေါ့ကွယ် အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ သားအပေါ်လည်း နား လည်ပေးတော့ အန်တီတို့က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သားက မွေးစားသား ဆိုတာကို သိမ်ငယ်မှုဖြစ်ဖြစ်နေတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် အန်တီတို့က ဘယ် သူ့ကိုမှ မသိစေချင်ခဲ့တာ။ သားကိုမွေးစားပြီးတော့လည်း တာဝန်ကျနေတဲ့





နေရာကနေ တခြားမြို့နယ်ကို တန်းခနဲ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြတာ၊ တခြားသူတွေက သိပြီးသားကို နှိမ်ကြိတ်မှာစိုးလို့ပါ။

“ဟင် ဘာကြောင့် နှိမ်မှာလဲ”

“ဟို မွေးစားသားဆိုပြီးတော့လေ အဲ အဲဒီလိုပါ။”

“ဪ အန်တီတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ မွေးစားခံရတာ ဂုဏ်တောင် ယူရဦးမှာ နောက်ဆို မောင် အဲဒီလိုစိတ်တွေ မဝင်နဲ့နော်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်တယ်”

“ဘာလဲ မောင်”

“မောင်က ဖေဖေတို့ရဲ့ မွေးစားသားဆိုတာ ပြုမှူးအဖေခွဲအခေါ်ကို ပြောပြမထားရသေးဘူးထင်တယ်၊ သူတို့သိသွားရင် လက်ခံမပေးနိုင်တဲ့ ပြဿနာမျိုး”

“အသိမပေးဘဲတော့ မနေပါဘူး၊ မောင်နဲ့တွေ့ပေးပြီးမှ ပြောပြမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာပါ”

“လက်မခံဘူး သဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော”

“မောင့်ကို စကားပြောပြီး တွေ့ပြီးသွားတဲ့အတွက် အဲဒီကိစ္စတော့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး မောင်၊ မောင်က တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုရှိတယ်၊ စကားပြောယဉ်ကျေးတယ်၊ လူကြီးသူမကို လေးစားတတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့သိပြီးသွားပြီပဲ”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သားနဲ့ကြိုဆိုပြီးရင်တော့ ဘယ်လို မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကဖြစ်ဖြစ် သဘောမတူဘူး လက်မခံဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ အခုခေတ်မှာ သားလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ ရှားသွားပြီလေ၊ သားအရင်းမဟုတ်တာတို့ မွေးစားသားတို့ဆိုတာလည်း လူ့လောကမှာ သိပ်ပြီးထူးဆန်းနေတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ

သားရယ်”

“အန်တီပြောတာ ဟုတ်သားပဲ မောင်၊ မောင်က အရင်းကို အားငယ်စိတ်ရှိလွန်းတာပဲ”

“မောင်က မြမှူးအဖေထက် အန်တီသက်ကို စိုးရိမ်တာပါ၊ သူက ဟို”

သူ ဘာပြောချင်သည်ဆိုတာ သိ၍ မြမှူး ရယ်သည်။

“အန်တီသက်က အပျိုကြီးဆိုတော့ နည်းနည်းဖိစာကြောင်တယ်လေ အန်တီရဲ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ယောက်ျားတွေကို အပြစ်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှာရင်းနဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်လာတာဆိုတော့ မောင်က တွေးပြီး စိုးရိမ်နေတာ”

“ဪ မိသားစုထဲမှာ ဒီလိုလူလည်း ပါချင်ပါတတ်တာပေါ့ သားရယ်၊ သမီးလေးကိုချစ်တယ် လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် သားက နားလည်ပေးရမှာပေါ့၊ ဘယ်လိုကိစ္စမဆို တစ်ခါတည်း ရော့ရှာရှာရှု အဆင်ပြေပြေဆိုတာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါကို စိတ်ညစ်စရာလို့လည်း မတွေးနဲ့၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝလို့စဉ်းစားလိုက်ရင် သား စိတ်သက်သာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဪ မနက်ဖြန်ကျရင် မြမှူးက သူ့မွေးနေ့ဘုရားဝင်ချင်တယ်ပြောလို့ သားရုံးပြန်နောက်ကျမယ်နော်၊ တကယ်လို့ နောက်ကျနေရင် သားကို ညစာစားဖို့လည်း စောင့်မနေနဲ့၊ သားတို့အပြင်မှာ တစ်ခုခုစားချင် စားလာမှာမို့ပါ”

“အေးပါ သားရယ်၊ သားက ဒီလိုအရွယ်ရောက်ပြီး ချစ်သူတောင် ရနေပြီစွစ မေမေတို့ကို ခွင့်တောင်းစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ အဲဒါပဲ ကြည့်ကော့ သမီးမေရဲ သားက အဲဒီလိုတွေ သိတတ်တော့ အခုချိန်ထိ သားအတွက်နဲ့ အန်တီတို့အတွက်နဲ့ အန်တီတို့စိတ်ဆင်းရဲရတယ် ဒုက္ခများ စိုးရိမ်ရတယ်ဆို



တာ တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူး။ သားလိမ္မာမွေးထားတဲ့မိဘတွေ မိဘဖြစ်ရကျိုးနပ် တယ်ဆိုတာ ဒီလိုခံစားမှုမျိုးပဲ”

အပြုံးနှင့်ပီတိဖြစ်စွာ ပြောနေသော ဒေါ်နွယ်နီရဲ့မေတ္တာများက သံသယဖြစ်စရာမလိုပါ။ သူမကို ဂရုစိုက်ပေးခြင်းကလည်း မောင်ကိုချစ်လို့ သာပဲမဟုတ်လား။ ဒီလိုမိဘမျိုးကို ရသည့်အတွက် မောင် ကံကောင်းပါ သည်။ ဒီလိုမေတ္တာမျိုးကိုရထားသည့် မောင်ကို ဖေဖေနှင့်အန်တီသက်လည်း သဘောမတူနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပေ။

ဒါကြောင့်မို့ သူမနှင့်မောင်ရဲ့အနာဂတ်ကို သူမနည်းနည်းလေးမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမူမဖြစ်တော့။

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ သူမရင်ထဲ ကြည်နူးမှုအပြည့်နှင့်။



အခန်း (၁၅)

“ဟင် ဒါ ဒါ ဘယ်လို”

မြင်ကွင်းတစ်ခုက မျက်ဝန်းထဲ ထင်ထင်ရှားရှား တိုးဝင်လာစဉ် မှာ သူ့ရင်ထဲ ပြင်းထန်စွာ ခြောင်းဆန်သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်တင်ထွေး မင်းမင်း နှင်းနှင်း။

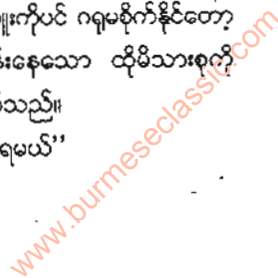
ဘေး ဘေးကလူကရော။

စိတ်ထဲမှာ ဇေဇေဝါ ကယောက်ကယက်။

ဖေဖေ ဖေဖေများလား။

ထိုအတွေးကြောင့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးတွေ ဆောင့်ခနဲ ဖြာထွက် သွားသလို ခံစားရသည်။ ကတုန်ကယင်နှင့် ထရပ်လိုက်ပြီး ဘေးနားမှာထိုင် ပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုကာ ပုတီးစိတ်နေသော မြပျားကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ ပါ။ အလှူခံမထွက်နားမှာ ရွှေသင်္ကန်းဖိုးလှူဒါန်းနေသော ထိုမိသားစုကို အနီးကပ်အကွယ်ကနေ သူ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“သေ သေချာတယ် ဒါ ဖေဖေပဲဖြစ်ရမယ်”



ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ဖျားကနေ တုန်ယင်စွာ အသံထွက်သွား၏။ ဒေါ်လေးအိမ်မှာ ဖေဖေရာတ်ပုံရှိနေခဲ့တာပဲ။ ထိုရာတ်ပုံကို အမြဲတမ်း ကြည့်သည်။ အနည်းငယ်ရင့်ရော်သွားတာကလွဲလျှင် မျက်နှာကျ နှာတံ ပါးစပ် မျက်ခုံး ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲသွားတာမရှိ။ ဆယ်နှစ်သား ကျော်အရွယ်မှ ထားသွားခဲ့သော ဖေဖေကို သူ မမှတ်မိစရာအကြောင်းမရှိ။ ဒါ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ဘာလို့ ဒီမိသားစုနဲ့အတူရှိနေတာလဲ။ ဖေဖေလက် မောင်းကို တွဲချိတ်ထားသော နှင်းနှင်းရဲ့အပြုံးများက လိုချင်တာရလို့ ကြည့်နှုန်း ပီတိဖြစ်နေသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

သူနှင့်မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် မင်းမင်းကလည်း ကျေနပ်မှုအရိပ်အ ရောင်များနှင့်ဖြစ်သလို ဒေါ်တင်ထွေးကတော့ အရာအားလုံး ပိုင်ဆိုင်ထားရ လို့ မော်ကြွားပြုံးပျော်နေသည့်ပုံပင်။

ဖေဖေ ဖေဖေက ဘာကြောင့် ပြုံးပျော်ကျေနပ်နေရသည့်ပုံ ဖြစ် နေတာလဲ။ တကယ့်မိသားစုသဖွယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေးပါ။

ဘာလဲ ဒါဘာသဘောလဲ။ သူ့ကိုပစ်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွား လုပ်သော ဖေဖေက ဘယ်အချိန်တည်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ။ သေဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုငွေလည်းမပို့ အဆက်အသွယ် လည်းမလုပ်ဘဲ အခုမှ။

“ဟား”

သူ့စိတ်တွေ့ရော နှလုံးသွေးတွေ့ရော ဆူဝေနေရသည်။

သူ တမင်တကာ မတွေ့အောင် ရှောင်တိမ်းနေခဲ့သော ဒီမိသားစု ကို ဘုရားမှာမှ လာဆုံနေပြီ။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ဖေဖေက ဒီမိသားစု နှင့်အတူ ရှိနေခြင်းပင်။

“မောင် မောင် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ မြို့မှူးမှာတော့ အနားမှာ

မောင်ရှိနေတယ်ထင်ပြီး စိတ်ချလက်ချ ပုတီးစိတ်နေတာ”

“ဪ အင်း မြို့မှူး မောင် ညောင်းလို့ ခဏထလာတာ မြ မြို့မှူး ပြီးပြီလား”

“ရေသပ္ပာယ်ပြီးရင် ပြီးပါပြီ၊ ကြာသပတေးနံ့ထောင့်ကို သွားကြ မယ်လေ မောင်၊ မောင့်နေနံ့မှာလည်း ဝေရသပ္ပာယ်ကြမယ်”

“ဟို မြ မြို့မှူး သွားလိုက်ပါလား၊ မောင့်ခြေထောက်က နာနေသ လိုပဲ”

“ဟင် မောင် လမ်းလျှောက်လို့မရဘူးလား”

“မရတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆင်မပြေဖြစ်ရုံလေးပါ ခဏပါပဲ”

“မြို့မှူး နှိပ်ပေးမယ်လေ မောင်၊ ဘယ်နားကလဲ”

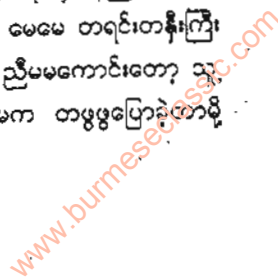
“ရ ရပါတယ် မြို့မှူးရဲ့ ဖြစ်တယ်နော် မြို့မှူးဘာသာပဲ သွားလိုက်”

“အင်း ဒါဆို မောင့်အတွက်ပါ မြို့မှူး ရေသပ္ပာယ်ပေးခဲ့မယ်၊ ဒီနားကပဲစောင့်နေနော် မောင်”

“အင်းပါ ဆောရီးနော် ‘မြို့မှူး’”

“ရပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ခြေထောက်နာနေတာပဲဥစ္စာ”

သဘက်လေး ပခုံးပေါ်တင်ကာ မြို့မှူးက နေ့နံ့ရှိသော ‘ဘုရားတွေ ဘက်ထွက်သွားသည်။ ဖေဖေနှင့်ဒေါ်လေးတို့မိသားစုလည်း ရွှေသက်နှုံးကပ် သည့်နေရာကနေ ထွက်လာကာ သူတို့နေနံ့တွေအလိုက် ဘုရားတွေလှည့် ဖူးကြသည်။ ဒီလောက်တောင် ဖေဖေနှင့်နွေးထွေးစွာ ရင်းနှီးနေကြတာတော့ အံ့ဩစရာပါ။ မေမေရှိတုန်းကတောင် သူ့ညီမကို မေမေ တရင်းတနီးကြီး မနေခဲ့။ အစ်မကို အစ်မမှန်းမသိ မိုက်ရိုင်းတယ်၊ ညီမမကောင်းတော့ သူ့ ယော်ကျားကလည်း စော်ကားရဲတာပဲလို့ မေမေက တဖွဖွပြောခဲ့တာမို့ နားယဉ်သလို မှတ်မိနေခဲ့သည်။



မေမေထိုသို့ပြောခဲ့တာမို့ ဖေဖေလည်း သိပ်အဆက်အဆံ့မလုပ်  
ခဲ့ပေ။ အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးများ။

“ဟင် သွားကြတော့မှာလား”

အဆင်းလှေကားဆောင်းတန်းဘက်ဆင်းဖို့ ပြင်နေသည်မို့ အကွယ်  
ကနေ လိုက်ကြည့်နေရာမှ မြူးရှီသည်ဘက်ကို သူ့ လျှောက်သွားလိုက်  
သည်။

“မြူးရှီ မောင်တို့ ပြန်ရအောင်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်၊ ဒီမှာ မြူးရှီ ရေသပ္ပာယ်လို့မပြီးသေး  
ဘူး”

“လာပါ မြူးရှီရယ် သွားရအောင်နော်”

“မောင်ခြေထောက်က မသက်သာလို့ ဆေးခန်းပြချင့်လို့လားဟင်”

“ဪ အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွားတာပေါ့”

မြူးရှီက သူ့ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာ မသိဘဲ သူ့ကိုစိုးရိမ်စိတ်နှင့်  
လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့မှာ ဟန်ကိုယ်ဖို့လိုနေတာကြောင့် ခြေထောက်ကို  
ထော့နင်းထော့နင်း လျှောက်ပြရ၏။ မြူးရှီက သူ့ခြေထောက်ကိုခုံကြည့်  
လျက်

“မောင် မလျှောက်နိုင်ရင် ဓာတ်လှေကားနဲ့သွားရအောင်လေ”

“အဲဒီဘက်ကို ပြန်သွားရမှာ အဝေးကြီးပဲ၊ စောင်းတန်းကနေပဲ  
လျှောက်ရအောင်ပါ”

ဖေဖေတို့ကို မျက်ခြေပြတ်သွားမှာစိုး၍ ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်း  
ဖြစ်သည်။ ကားပါကင်အရောက်မှာ မင်းမင်းက ကားမောင်း၍ ကားနောက်  
ခန်းမှာ ဖေဖေ ဒေါ်လေးနှင့် နင်းနင်းတို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ကားဝယ်စီးနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာသွားတာ ဒေါ်လေးတို့  
ထိပေါက်လို့များလား။ ဘယ်လောက်ထိ ချိုတဲ့ခဲသည်ဆိုတာ သူ့သာ အသိ  
ဆုံး။ သူ့ကို စားပွဲထိုး ခါးပိုက်နှိုက် ထုခိုးအလုပ်တွေတောင် လုပ်ခိုင်းခဲ့သည်  
မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်လေးတို့မိသားစုကတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝစား သစ်သစ်  
လွင်လွင်ဝတ် အဆင့်မြင့်မြင့် ပညာတွေတော့ သင်ခဲ့ကြတာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ  
မှာ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် ဈေးရောင်းလုပ်တတ်သော ဒေါ်လေးက ဘယ်  
ကငွေတွေနှင့် သားသမီးတွေကို ဒီလိုထားခဲ့သည်ဆိုတာတော့ မသိပေ။

“မောင်၊ ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ ဆေးခန်းသွားမယ်ဆို၊ ကား  
ကလည်း ခါနေသလိုပဲ၊ ခြေထောက်နာတယ်ဆို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလေ၊  
မြူးရှီ မောင်းပေးရမလားမောင်”

“ဟင် နေ နေပါ မြူးရှီ မောင်ခြေထောက် သက်သာပါတယ်၊  
မေမေ မောင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဆေးခန်း မသွားတော့ဘူးလား”

“အင်း မသွားတော့ဘူး”

“ဖြစ်လို့လား မောင်ရယ်၊ ခုနကတော့ တကယ်မဖြစ်တော့ဘူး  
လိုလိုနဲ့ ဘုရားပေါ်ကတောင် အမြန်ဆင်းလာရပြီးတော့”

“ဖြစ်ပါတယ် တကယ်သက်သာတယ် ခြေထောက်ထဲ လေဝင်  
သွားလို့ မျက်သွားတာထင်တယ်၊ အခု စောင်းတန်းကနေ လမ်းလျှောက်  
ဆင်းလာပြီး ကားမောင်းလိုက်တော့ သူ့အလိုလို ကောင်းသွားတာ”

“ဒါဆို အခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ အိမ်ပြန်မှာလား၊ စားသောက်ဆိုင်  
ဝင်မှာလား”

“ဟို မောင် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“မောင်လေ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေမှန်းကိုမသိဘူး သိလား။ မြူးရှီ



မွေးနေ့မှာ ဘုရားမှာအေးအေးဆေးဆေးနေ၊ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှာစား၊ ပြီးရင် ကန်လေညင်းသွားခံကြမယ်ဆို”

“ဪ အင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဪ စား စားသောက်ဆိုင် ဝင် လိုက်မယ်လေ နော် မြမှူး”

ဖေဖေတို့ကားက နာမည်ကြီးဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ချိုးကွေ့ ဝင်သွားတာမို့ သူလည်း မလှမ်းမကမ်းကနေ လိုက်ဝင်လိုက်သည်။ မြမှူးက သူ့ကိုအံ့သြစွာလှည့်ကြည့်ပြီး

“အဲဒါ စားသောက်ဆိုင်မှမဟုတ်တာ၊ အရမ်းကိုချမ်းသာတဲ့ သူဌေး တွေမှသုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်တဲ့ ဟိုတယ်အကောင်းစားကြီးလေး၊ အစားအသောက် တွေကအရမ်းစေ့ကြီးတာမောင်ရဲ့၊ ရိုးရိုးစားသောက်ဆိုင်လောက်ပဲသွားရ အောင်ပါမောင်ရယ်၊ အစားအသောက်ချင်းတူတောင် ဟိုတယ်တွေဆိုတာက ဝန်ဆောင်ခတွေအရမ်းများတာ”

“တစ်ခါတလေပဲ မြမှူးရယ် မောင်တို့က ငွေကိုအမြဲတမ်း အလ ကာသုံးဖြုန်းနေတာတို့သူတွေမှမဟုတ်တာ၊ မြမှူး မွေးနေ့လေးမှာ မောင်က ဒီလိုနေရာမျိုးလေးမှာ ကျွေးချင်လို့ပါ”

“အဟင်း မောင်ကတော့လေ မပြောချင်တော့ဘူး”

မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်ပေမယ့် သူမကို ဂရုစိုက်အလေးထား သည့်အထင်နှင့် ကျေနပ်သွားဟန်တော့ရှိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မြမှူးကို သူ အာရုံမရောက်နိုင်ပါ။ ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ် ထားဟန်တူသော စားပွဲဝိုင်းမှာ အရမ်းလှပသည့်မွှေးနွေကိုတိက အဆင်သင့် ရှိနေပြီး ဖေဖေတို့က ထိုစားပွဲဝိုင်းကို သွားကြသည်။

ဒါ ဘယ်သူမွှေးနွေမို့ မွှေးနွေပွဲလုပ်ပေးတာလဲ။

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး သား မင်းမင်း၊ ဒယ်ဒီလုပ်ပေးတာ သား

ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

“သိုင်းကျူးပါ ဒယ်ဒီ၊ သားက ဒီလောက်တောင် မျှော်လင့်ထား ဘာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒယ်ဒီက ဘုရားလိုက်ဖို့မယ် ပြီးရင် စားသောက်ဆိုင် ဆောက်မှာ တစ်ခုခုကျွေးမယ် ဒီလောက်ပဲ ထင်ထားတာ”

“ဒယ်ဒီ သားကို ဒယ်ဒီလုပ်ပေးရမှာပေါ့ သားရယ်၊ သားက သိပ်လိမ်မာမာနေ၊ ဒယ်ဒီက ဒီထက်မကလုပ်ပေးဖို့တောင် စဉ်းစားထားပြီး သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒယ်ဒီ သားကြီးစားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု မိသားစု ခန္ဓာပွဲလေးကို ကျေနပ်ပေမယ့် သားသူငယ်ချင်းတွေကို ပါတီပေးဖို့အတွက် သားကိုလုံလုံလောက်လောက် ပေးဦးနော်”

“အေးပါ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီ ကတိပေးထားတာပဲ ပေးမှာပေါ့ သားရဲ့”

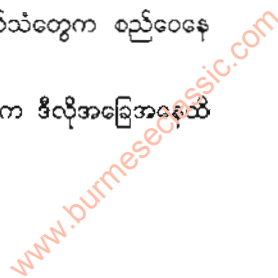
“ဒယ်ဒီ သမီးမွေးနေ့ကျရင်လည်း ကိုကိုထက်မလျော့ရဘူးနော်၊ လျှော့ရင်တော့ ဒယ်ဒီကို သမီးမခေါ်တော့ဘူး”

“အမယ်လေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ချာ ဒယ်ဒီဂရုနေသမျှ ပိုက်ဆံတွေက သမီးတို့မောင်နှမအတွက်ပါပဲ၊ အားလုံးစိတ်ကြိုက် သုံးနိုင်ပါတယ်နော် အသန်း ခယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်ပါသတဲ့ ကိုကျော်ရယ် အဲဒါကြောင့် အသန်းက ကိုကျော်ကို ကျေးဇူးတင်နေရတာပါ”

ကြည်နှူးပီတိဖြစ် ပျော်ရွှင်နေသော ရယ်သံတွေက စည်ဝေနေ သည်။

ဘာလဲ ဒါ ဘာလဲ။ ဖေဖေနှင့်ဒီမိသားစုက ဒီလိုအခြေအနေထိ ခံတောင် ပတ်သက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။





မြင်နေကြားနေရသမျှအရာအားလုံးကို သူ မယုံနိုင်ပေ။

“မောင် မောင်”

“ဟင် ဟင် မြဖူး”

“မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ယင်နေသလိုပဲ၊ ဘယ်စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်မှာလဲ ဝိတ်တာလေး မေးနေတယ်လေ”

“ဪ ဟို မိသားစုစားပွဲနဲ့ သိပ်မနီးတဲ့နေရာပေါ့၊ သူတို့က မွေးနေ့လုပ်နေတော့ ဆူညံနေလိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆိုရင် တခြားတိတ်ဆိတ်မှုရှိတဲ့နေရာတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်ခင်ဗျ၊ သီးသန့်အခန်းတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ အဲဒီဝိုင်းတွေမှာ ထိုင်မလား အစ်ကို”

“နေ နေပါစေကာ အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနားမှာပဲ ထိုင်လိုက်တော့မယ်လေ နော် မြဖူး ဘာစားမလဲ မိန်းကလေးပြန်ကြိုက်တာမှာ”

“မောင်ကရော”

“ဂျစ်တစ်ခွက်လောက်ဆိုတော်ပါပြီ၊ မောင်ရင်ထဲ သိပ်မကောင်းလို့ ဘာမှမစားချင်ဘူး”

တကယ်ကို ရင်ထဲမှာ ပြည့်အန်ချင်သလိုကြီး ဖြစ်နေတာကြောင့် ဘာမှစားချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။ မြဖူးက သူ မစားချင်တာကို ဝိတ်တာလေးကို မှာလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ

“မောင့်ကို မြဖူး သတိထားနေတာ၊ ဘုရားပေါ်မှာကတည်းက မျက်နှာမကောင်းဘူး၊ မောင် တစ်ခုခုဖြစ်နေလားဟင်”

“ဟင် ဘာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူးလို့ မငြင်းပါနဲ့ စိတ်က မြဖူးသိမှာမရှိဘဲ ပျံလွင့်နေသလို

စိတ်လှုပ်ရှားနေသလိုပဲ၊ ခြေထောက်နာလိုဆိုလည်း ဆေးရုံဆေးခန်းသွားပြင်”

“မ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင် ခြေထောက်လည်း သက်သာသွားပါပြီ၊ ဒါလေ အ အမှုတစ်ခုအကြောင်း စဉ်းစားပြီး ခေါင်းထဲရောက်နေလို့ပါ”

“ဘာအမှုလဲ ဘယ်လိုပြဿနာလဲ၊ မြဖူးနဲ့လည်း တိုင်ပင်လို့ရရဲ့ သားနဲ့”

“ဟို မြဖူးလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ပင်ပန်းနေရတာ မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

“ဪ မောင်ရယ် ကျောင်းမှာလည်း စတွေ့ လုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း လက်တွေ့၊ မောင်နဲ့မြဖူး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကျပုံဥစ္စာ ဒီလိုတိုင်ပင်ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းရင်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားတဲ့အခါ မြဖူးနဲ့မောင် စိတ်ပေါ့ပါးပြီး ပျော်သွားကြရတာပဲလေ၊ အခုလည်း မြဖူးကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ မောင် ရင်ဖွင့်ပါ၊ မောင့်ကိုကြည့်ရတာ မွန်းကြပ်သလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်”

သူ ဒီလောက်တောင် စိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းနေပြီလား။ ဖေဖေတို့ဝိုင်းက တစ်ခါတလေ ရယ်သံတွေ ပျံလွင့်လာသည့်အခါမှာ သူ့အသည်းနှလုံးတွေ ဆုတ်ယူနှုတ်သလို ခံစားရကာ ရင်မှာအဆမတန် နာကျင်လှသည်။ သူက ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာနေခဲ့ရတာလဲ။

ဖေဖေရဲ့စွန့်ပစ်ခံသားတစ်ယောက်နှင့် ဒေါ်လေးတို့မိသားစုကို မကောင်းမှုတွေကျူးလွန်ကာ အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ရသည်။ ကိုယ်က ငွေရှာပေးခဲ့ရတာပေမယ့် မဝရဆာစားပြီး ကျောင်းနေခွင့် ပညာသင်ခွင့်လည်းမရခဲ့။

သူနှင့်ဘာမှပတ်သက်မှုမရှိပါဘူးလို့ ပြောထွက်ပြီး အာမခံနှင့်ထုတ်ပေးဖို့ မစဉ်းစားသလို ကလေးသူငယ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှာနေရစဉ် အတွင်းမှာလည်း သူ့ကိုတစ်ခေါက်မှလာမတွေ့ခဲ့ပေ။ ဒါတွေကိုဖေဖေမသိလို့



ပဲလား။ ဒေါ်လေးက မပြောလို့မသိခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် သားတစ်ယောက်လုံး မတွေ့ရတာကို ဖေဖေ ဘာကြောင့်မရှာခဲ့တာလဲ။

“မောင်”

“ဟင် မြ မြမှူး”

“မောင်ရယ် အအေးခွက်ရောက်လာတော့လည်း မသောက်ဘဲ မောင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ အရေးကြီးတဲ့အမှုကိုစွဲဆိုရင်လည်း မြမှူးနဲ့ မတိုင်ချင်တောင် ကိုယ့်အထက်စီနီယာတွေ ဆရာကြီးတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့် ပါလား။ အားလုံးက သင်ပေးနေတာပဲဥစ္စာ”

“အင်း မောင် မောင် အဲဒီလိုလုပ်ပါ့မယ် မြမှူး။ ဟို မြမှူး စားလေ မောင်ကြောင့် မြမှူး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်”

“မြမှူးက ရပါတယ်။ မောင်ကိုသာ ဘယ်လောက်စိတ်ဖိစီးမှုများ နေလို့ ဒီလိုဖြစ်နေရလဲဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ မောင် အိမ်မှာပြန်ပြီး အနားယူချင် ယူလိုက်ပါလားဟင်၊ မြမှူး ဒါလေး မြန်မြန်စားပြီးရင် ပြန်ကြ တာပေါ့”

“ဪ ချ ရပါတယ် မြမှူးရယ် အေးအေးဆေးဆေး စားပါ။ ဆောရီး မောင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးနော်”

မြမှူးဘက်လည်း တွေးပေးသင့်သည်ခွဲ စံစားမှုတွေ ခဏဖယ်ကာ မြမှူးကို ပြုံးပြလိုက်ရသည်။ မြမှူးက စိတ်သက်သောင့်သက်သာဖြစ်သွား သလို ခေါင်းငုံ့စားနေစဉ်မှာ သူကတော့ ဖေဖေတို့ဝိုင်းက အသံတွေ နားစွင့် ရင်း ဘယ်မှာနေသည်ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့အာရုံထားနေမိသည်။

“မြမှူး မောင် မောင်တို့သွားရအောင်”

“ဟင် ခုနက မောင်ပဲ အေးအေးဆေးဆေးဆို၊ ဒီမှာ မြမှူး ကုန်တောင် မကုန်သေးဘူး”

“တရားလိုဘက်ကို နည်းနည်းစုံစမ်းစရာလေးရှိလို့ မြမှူးနဲ့ ဘုန်းခံကို ထောင်ချောက်ဆင်အမှုဆင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားသလို စိတ်ထဲမှာထင်နေလို့ ဒါ၊ မောင် ဘေလ်ရင်းလိုက်မယ်နော်”

“ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မောင်”

ဖေဖေတို့က ပြန်ဖို့အားလုံးထရပ်နေပြီမို့ မြမှူးကို သူ့ အလောဘကြီး ပြောလိုက်မိခြင်းပင်။ သူ ဘေလ်ရင်းပြီး ဟိုတယ်အပြင်ဘက်ထွက် လာတော့ ဖေဖေတို့က ကားပေါ်တောင်ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

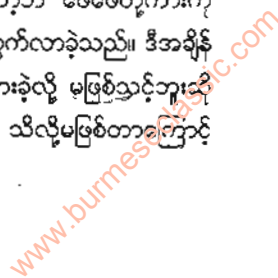
“မြမှူး တရားလိုရဲ့အိမ်က တစ်လမ်းစီဖြစ်နေလို့ မြမှူး တက္ကစီ ငှားပြန်လိုက်ပါလားနော်၊ မနက်မှ မောင်တို့ရုံးမှာဆိုကြတာပေါ့၊ ညဘက် ကိစ္စတွေပြီးရင်လည်း မောင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ မြမှူး တက္ကစီငှားပြန်လိုက်ပါမယ်၊ အခု ညဘက် ရောက်နေပြီ၊ တရားလိုဆီစုံစမ်းသွားတာပဲဆိုပြီး စကားပြောမမှားစေနဲ့ဦး၊ အငြိုးထားပြီးတစ်ခုခုပြဿနာရှာတတ်တယ်ဆိုတာ စီနီယာတွေပြောတာ မောင် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“စိတ်ချပါ မြမှူး ကဲ ဒါဆို မောင် သွားပြီ၊ လုံခြုံရေးဖြစ်ဖြစ် ဝိတ်တာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ကို ကားငှားခိုင်းလိုက်တော့နော်၊ မြမှူး ဟိုတယ်အပြင်ထွက်ပြီး မငှားနဲ့”

“မြမှူးကို စိတ်မပူပါနဲ့၊ မောင်သာ ဂရုစိုက်ပြီးသွားပါ”

မြမှူးကို လက်ပြဖို့တောင် သတိမရတော့ဘဲ ဖေဖေတို့ကားကို မျက်ခြေပြတ်မခံနိုင်၍ အလောဘကြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီအချိန် မှာ မြမှူးကို စိတ်ချလက်ချ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်သင့်ဘူးဆို တာ နားလည်ပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို မြမှူး သိလို့မဖြစ်တာကြောင့် မထားရက်ဘဲ ထားခဲ့ရခြင်းပင်။





မိသားစုတွေပျော်ရွှင်နေကြတာမို့ သူ့ကားလေး ထပ်ကြွပ်မကွာ  
နောက်ကပါလာတာကို သတိထားမိကြမှာမဟုတ်ပေ။ လူချမ်းသာတွေနေ  
သော ရပ်ကွက်အတွင်းက ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ခြံဝင်းကြီးထဲ ဖေဖေတို့  
ကားလေး ဝင်သွားချိန်မှာတော့ သူ အရမ်းကို အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩသွားရ  
လေသည်။

ဒီလောက်ချမ်းသာသွားကြတာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ ဒေါ်တင်သန်း  
အနေနှင့်တော့ သိန်းထောင့်ငါးရာဆူကြီးပေါက်တောင် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာနေ  
နိုင်မှာမဟုတ်ပေ။ ဖေဖေဆိုရင်ရော ဒီလောက်ကြီးပြည့်စုံဖို့ ဘယ်လိုငွေရှာ  
လာခဲ့တာလဲ။ သူ့အတွေးတွေက ထိုနေရာကနေ အဝေးကိုမရောက်။



အခန်း (၁၆)

“ဘာ ဘာပြောတယ် သား။ သားအဖေနဲ့တွေ့ခဲ့တယ် အဲဒါ  
ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာလို့ အသံတွေက တုန်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာလဲ။ ရှင်းရှင်း  
ပြောပါ သား။ သားနဲ့ဘယ်လိုပုံစံတွေ့ခဲ့တာလဲ။ သားကို သူက မှတ်မိတာ  
လား။ ဘာတွေပြောလိုက်လဲ သားကရော သားအဖေကို တန်းခနဲ မှတ်မိ  
တယ်ပေါ့ ဘယ်လိုမျိုး”

မေးခွန်းတွေများလို့ သူ မဖြေနိုင်သေးတာမဟုတ်။ ယုံကြည်ဖို့  
ခက်ခဲပြီး မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသေးသလို လက်မခံနိုင်အောင် ရင်ကနာကျင်  
နေတာကြောင့် စကားလုံးတွေပျောက်ဆုံးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ သူ လက်ခါ  
ပြုလိုက်တာကို ဖေဖေက နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“အဲဒီပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ သား။ ဟိုဘက်နိုင်ငံမှာ အဆင်မပြေ ထောင်





တွေ့တာတွေကျလို့ အခုမှ ပြန်ရောက်လာပြီး ဒုက္ခရောက်နေတာလား။”

“အဲဒီလိုဆိုရင် သား ခြေသားမယ်ထင်တယ် အခုလာက”

“သား”

သူ အံ့ကြွတ်ပြီး လက်သီးကိုခပ်တင်းတင်းဆုပ်ညှစ်ထားတာကြောင့် မေမေနှင့်မေမေ အံ့အားသင့်သွားကြဟန်တူသည်။ မေမေက သူ့ပခုံးလေးကို ပုတ်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား၊ သား ဘာကိုဒေါသထွက်နေတာလဲ၊ သားဆီမှာ ဒီလိုဒေါသမျိုး တစ်ခါမှမမြင်ရဘူးတော့ မေမေ အံ့သြလိုက်တာ သားအဖေကို မြင်ရုံပဲမြင်ခဲ့တာလား၊ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား သား၊ ကွဲကွာသွားတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ မှတ်မိချင်မှလည်း မှတ်မိမှာပေါ့”

“သား ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က ထားသွားခဲ့တာပါ မေမေ၊ ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်ဟာ အသိတရားတွေကြွယ်ပြီး အရာရာကိုမှတ်မိနေပါပြီ၊ နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ခံလာခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကိုလည်း မမေ့သေးပါဘူး၊ ရင်မှာ နာကျင်တယ် နာကြည်းတယ် ရှက်ရွံ့တတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ လူငယ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းကို ရောက်လာတဲ့ သားဟာ ဝါခြားကလေးတွေနဲ့မတူဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သတိထားမိလို့ ဖေဖေ ဒီလိုမျိုး မွေးစားမိခဲ့တဲ့အထိ ဖြစ်လာတာပေါ့ကွာ၊ သားက အရမ်းကို သိတတ်နားလည်တယ်၊ လူကြီးတွေရဲ့စကားကို လိုက်နာပြီး သင်ပေးတဲ့ပညာတွေကို သင်ယူလွယ်တယ် တတ်လွယ်တယ်၊ အဲဒီကတည်းက သားက လူဆိုးလူရမ်းကား မိုက်ခိုင်းတဲ့ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိတယ်”

“သား အဲဒီထဲကို ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းအရင်းဟာ ဒေါ်လေး

တစ်ယောက်တည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ အဖေကြောင့်လည်း ပါတယ်ဆိုတာ သေချာသွားပြီ”

“အေးလေ သားပဲပြောတာပဲ ဖေဖေသာ သားကိုဒေါ်လေးတို့ အိမ်ထားပြီး ထွက်မသွားခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆို”

“ထားခဲ့ရုံကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်မဲ့တာကြောင့်ပါ၊ သားကိုကွဲအဲဒီလိုတာဝန်မဲ့စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး အခု ဒေါ်လေးတို့တစ်မိသားစုလုံးကိုကျတော့ တာဝန်တွေအပြည့်အဝယူနေတာ”

“ဟင် ဘာ ဘာပြောတယ် သား ဒေါ်လေးတို့ကို တာဝန်ယူနေတယ်ဆိုတာ”

“မြူးနဲ့ ဘုရားကိုသွားတာ အဲဒီမှာ ဖေဖေနဲ့ဒေါ်လေးတို့သားအမိ သုံးယောက်ကို တကယ်မိသားစုအရင်းလို ပျော်ရွှင်နေကြတာကို တွေ့ခဲ့တာ သားနဲ့ရွယ်တူ မင်းမင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဟိုတယ်မှာ မိသားစုမွေးနေဖွဲ့ ကျင်းပပေးသေးတယ်”

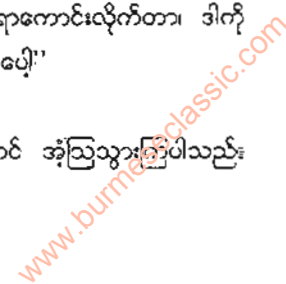
“ဟင် ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်”

“သားကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့မြင်ပြီး သူတို့မိသားစုအပေါ် အဖေရဲ့ ဖြည့်ဆည်းမှုတွေကို သားနားနဲ့ တပ်အပ်ကြားခဲ့တာပါ၊ တိုက်အိမ်ကြီးကလည်း ဟီးလို့ အကောင်းစားကားကြီးနဲ့ ဒါဟာ လတ်တလော ထိထပေါက်ရုံနဲ့တောင် မဖြစ်နိုင်တဲ့ စည်းစိမ်မျိုးပါ”

“အမယ်လေး ကြားရတာ အံ့သြစရာကောင်းလို့က်တာ၊ ဒါကို မြင်ပြီး သား စိတ်ဒဏ်ရာရ နာကြည်းလာတာပေါ့”

“ဘယ်လို ဖအေမျိုးလဲကွာ”

ဖေဖေနှင့်မေမေလည်း မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားကြပါသည်။





သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မခံမရပ်နိုင်အောင် တဆစ်ဆစ်နာကျင်ကိုက်ခဲနေတယ်။ မေမေက သူ့ကျောပြင်လေးကိုပုတ်၍ ဖြေသိမ့်ကာ

“သားရယ် သားရဲ့ကံလို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပါ သားရယ်၊ သားက မေမေတို့နဲ့ ရေစက်ဆုံချင်လို့ သူတို့နဲ့ဝေးကွာလာခဲ့ရတယ်လို့ တွေးလိုက်ရင် သားဖြေသာမှာပါ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်သေးဘူး မေမေ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ၊ သားကို ဘာလို့ အထောက်အပံ့မလုပ် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်ထားတာလဲ၊ အဆင်ပြေလို့ ပြန်လာရင်ရော သားကိုလိုက်မရှာ မစုံစမ်းသင့်ဘူးလား၊ သားထောင်ကျသွားတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးက မပြောဘဲနေမှာလား၊ သူ ဒီအလုပ်တွေ သားကိုခိုင်းခဲ့တယ်လို့ မပြောရင်တောင် သား ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်မနေ အသိပေးရမှာပါပဲ၊ ဒါဆို ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်ကိုရောက်သွားတယ် ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ စုံကိုစုံစမ်းရမှာ၊ သူ မွေးထားတာလေ သားက သူ့ရဲ့သား”

“သူ့မှာလည်း ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ ရှိခဲ့မှန်းမှ မသိတာ သားရယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ အခုချိန်မှာ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ရောက်လို့ ဒီမိသားစုကိုတောင် ဒီလိုပုံပိုးဖြည့်ဆည်းမှုတွေနဲ့ မေတ္တာတွေပေး ချစ်နေနိုင်ပြီပဲ၊ ဒီလိုသူစိမ်းတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူမွေးထားတဲ့သားကို နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် သတိရမအောက်မေ့သင့်ဘူးလား”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ သားဘဝကို ဖျက်စီးအောင်ဖျက်စီးတဲ့မိသားစုကိုမှ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သား ပိုပြီးနာကြည်းနိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားမှာ မေမေတို့ရှိတာပဲ၊ သားကို မေမေနဲ့ဖေဖေ မေတ္တာတွေ

အကုန်ပုံပေးနေတာပဲ၊ သားအဖေဆီကမရတာတွေ မတောင့်တပါနဲ့ သားရယ်၊ သားပင်ပန်းလို့ပါ”

သူ ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်လိုက်သည်။ အံ့တစ်ချက်အကြိတ်မှာ ဖျက်ရည်စက်က ကော်ဇောပေါ်အထိ ပေါက်ခဲနဲ့ ကျ၏။ ထိုမျက်ရည်တွေက အဖေနှင့်မထိုက်တန်ပါ။ လက်ဖမိုးနှင့်ကြမ်းတမ်းစွာပင် ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး

“အဖေဆီကမေတ္တာတွေကိုတောင်တလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကို ပေးနေတဲ့မေတ္တာတွေအတွက် မနာလိုတာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဘာကြောင့် သားကို ဒီလိုလုပ်ရက်တာလဲ၊ သားအပေါ်နေနိုင်လွန်းတာလဲ၊ သားက သူ့ရဲ့သားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါကတော့ ခန့်မှန်းပြီး နာကြည်းနေရုံဆိုတော့ မရဘူး သား သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောပြမှ သားသေချာသိရမှာ”

“ဒါဆို သားက အဖေကိုသွားတွေ့ရမယ်ပေါ့”

“တွေ့ကြည့်ရင်တော့ အကြောင်းစုံသိရမှာပေါ့ သားရယ်၊ ဒီလိုမျိုး ဘာမှမသိဘဲနဲ့ မရေမရာ နာကြည်းနေတော့ သား ပင်ပန်းတာပေါ့”

“ဒီမိသားစုနဲ့ပတ်သက်ဆက်ဆံနေတဲ့ အဖေကို သား မတွေ့ချင်တော့ဘူး မေမေ၊ အဖေလို့လည်း မခေါ်ချင်ဘူး၊ အသိအမှတ်လည်းမပြုချင်တော့ဘူး”

“အဲဒီလို သားတစ်သက်လုံး ပြည်ဖုံးကားချထားနိုင်မယ်ဆိုရင် မေမေတို့ကတော့ ဝမ်းသာတာပေါ့ သား၊ သားကိုတစ်သက်လုံး မေမေတို့ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမယ်လေ၊ ဒီလိုမဟုတ်လို့ သားအဖေက အခြေအနေအကြောင်း ကြောင်းကိုရှင်းပြလို့ သားအဖ အဆင်ပြေသွားရင် မေမေတို့ရင်နာရတာတွေ



ရိုလာနိုင်တယ်။ ရေကိုသာ ဓားနဲ့ဖြတ်လို့ရရင်ရမယ်။ သွေးကိုတော့ ဖြတ်လို့ မရနိုင်ဘူးမဟုတ်လား သား”

“မေမေရယ်”

သွေးမတော်သားမစပ်သောသူတွေမှ သူ့ကိုနှုတ်ခွင့်တိုစွာ မေတ္တာရှိနေပါသေးလားဟု ရင်မှာ ခံစားရသည်။ ဒီမေတ္တာတွေနှင့် ကင်းလွတ် ရာကို သူ ဘယ်တော့မှ မပြေးနိုင်ပါ။

မေမေလက်ကလေးကို ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး ဘယ်တော့မှ ရိုလာမှာမဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ မေမေတို့က သားရဲ့ဘဝအသစ်မွေးဖွားပေးတဲ့ဘုရားနဲ့တစ်ကိုက်တည်းထားရ မယ့်အနန္တကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ သားဘဝရဲ့အရာခပ်သိမ်းကလည်း မေမေတို့ အတွက်ပဲ ရည်စူးပါတယ်။ မေမေတို့ဆန္ဒမရှိတာမှန်သမျှ သား ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး သား။ မွေးကျေးဇူးဆိုတာ လည်း သူတို့မှားမှားမှန်မှန် ဆပ်လို့မကုန်ပါဘူး။ အတွင်းကျကျအကြောင်း မသိဘဲ သားဘက်က စော်ကားမိတာမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး။ သားမိုက်ရိုင်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားရင် ဒီအချိန်မှာ မေမေတို့ဆုံးမသွန်သင်မှုမတတ်တာ မျိုးဖြစ်သွားမယ်လေ။ အာယာတတရားဆိုတာ လျှော့ရင်လျှော့သလောက် ပင်ပန်းမှုသက်သာပါတယ် သား”

“အဲဒီလို ဖျောင်းဖျားချပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ။ ဒါပေမဲ့ သား အလုံးစုံမဖြေသိမ့်နိုင်သေးပါဘူး။ သားရင်ထဲမှာ နာကျင် နေတယ် မေမေ။ မကောင်းမှုတွေကျူးလွန်ခဲ့ရတဲ့ဘဝတစ်ခုကို မေ့ပစ်လို့မရ သေးသရွေ့ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားခံကို သား နာကြည်းနေမိ

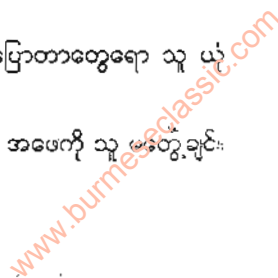
ဦးမှာပါပဲ။ ဒီလိုလူတွေကို အဖေကမေတ္တာတွေပေးနေတော့ ဘယ်လိုမှကို ဖြေလို့မရဘူး”

“သား ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ နားလည်ပေးနိုင် ပါတယ် သား။ သားက မကောင်းမှုအပြစ်လုပ်ရတာကို ရှက်တတ်တာဆို တော့ ဒါကို ခွင့်မလွတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ ဖေဖေ သိတယ်။ အဲဒီအချိန်က အပြစ်တွေကျေအေးဖို့အတွက် ကလေးလေးတန်မဲ့ သားရဲ့ကြိုးစားမှုတွေကို ဖေဖေ အသိအမှတ်ပြုခဲ့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် သားရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်ပြီး ဒီလိုအပြစ်ကျူးလွန်ပြီး ရောက်လာတဲ့ကလေးကို ဖေဖေ မွေး စားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလိုသာမဖြစ်ခဲ့ရင် သားနဲ့ဖေဖေတို့ဆုံဆည်းရမှာ မဟုတ်ဘူး လေ။ နာကျင်နေတာတွေကို ဖြေဖွေးနိုင်အောင်လို့ပါ သား။ သားအဖေကို နာကြည်းသင့် မနာကြည်းသင့်ဆိုတာလည်း သား သူနဲ့တွေ့ကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ သူများသွေးသားကိုတောင် ချစ်တတ်တဲ့ဖေဖေတို့မေတ္တာတရားကို ကြည့်ပြီး ဘယ်မိဘမှ ကိုယ့်သားသမီးကို အကြောင်းမရှိဘဲ ဥပေက္ခာပြုမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတွေပါ”

ဖေဖေကားကြောင့် သူ အနည်းငယ်တွေဝေသွားခဲ့ရသည်။ ဖေဖေ ပြောသလိုဆိုလျှင် အဖေဘက်မှာ အကြောင်းကိစ္စတွေရှိနေခဲ့ကောင်း ရှိနေ နိုင်သည်။ ဒါကြောင့်မို့သာ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ထားခဲ့တာပေါ့။ ဘာအကြောင်းကိစ္စ ဆိုတာတော့ အဖေကိုတွေ့ကြည့်မှပဲ သိနိုင်လိမ့်မည်။ သူ အဖေကိုတွေ့ကြည့် ရမလား။

တွေ့ရင် ဘာတွေပြောမှာလဲ။ အဖေ ပြောတာတွေရော သူ ယုံ ယုံကြည်ကြည် နားထောင်ပေးဖြစ်ပါမလား။

ဒေါ်လေးတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးနေသော အဖေကို သူ ဖမ်းတွဲချင်း





ဒါပေမဲ့ တွေ့ကြည့်မှလည်းဖြစ်မည်။ ဘာကြောင့် ဒီမိသားစုက အဖေကို ပိုင်ဆိုင်သွားတာလဲ။

အကြောင်းအရင်းတွေထဲမှာ သူ့ကိုထားပစ်ခဲ့တာဟာ အကြောင်း မဲ့သက်သက်ဆိုပါက သူ အဖေကို ဘာလုပ်ရမလဲ။

မသဲကွဲသော မေးခွန်းတွေကို ကိုယ်တိုင်မေးပြီး တစ်ကိုယ်လုံးဟာ တုန်ခါလို့။



အခန်း (၁၇)

“ဘာပြောလိုက်တယ် သမီး ဖေဖေနားမရှင်းဘူး ပြန်ပြောစမ်း”  
“အေးလေ မဝံ့မရဲနဲ့ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြောတာ ဘာမှန်းတောင်မသိ လိုက်ဘူး”

“ဟို ဒီလိုပါ မောင် မောင်ကလေး သူ့ဖေဖေတို့ရဲ့သားအရင်း မဟုတ်ဘူး၊ မွေးစားသားဆိုတာကိုပြောတာပါ”

“ဘာ”

“ဟင် အဲဒါက ထောင်မှူးကြီး ဦးထင်အောင်နဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာ မကြီးက မိဘအရင်းတွေမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

သူမ လေးပင်စွာနှင့်ပင် ခေါင်းလေးကိုတစ်ချက်တည်း ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ မောင့်ကို သူမက သံသယကင်းစွာ အတ္တကင်းစွာ ချစ်နိုင်ပေမယ့် ဖေဖေနှင့်အန်တီသက်က ရှော့ရှော့ရှူရှူ လက်ခံမပေးမှာ ဝိုးရိုမ်နေမိလို့ပါ။ ဖေဖေက ဒီလောက်မဟုတ်ပေမယ့် အန်တီသက်က လူတိုင်း ကို တန်ဖိုးထားဖို့ ဝန်လေးတတ်သူမဟုတ်လား။

အခုလည်း ထင်သည့်အတိုင်း ဒေါ်လေး မျက်နှာ မှန်ကုတ်ရှုံ့မဲ့ သွားကာ

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲအေ အစတည်းက အဲဒီကောင်လေးက သား အရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ညည်း မသိဘူးလား”

“သူ့အဖေနဲ့အမေက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြောတားထားလို့ မောင် မပြောခဲ့တာပါ။ အခုကတော့ နှစ်ဖက်မိဘတွေဆီ တွေ့ကြည့်ပြီးပြီဆိုတော့ မိဘတွေမသိစေချင်တဲ့ကြားက မောင်က ပြောပြခဲ့တာပါ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ပြန်စဉ်းစားဖို့လိုပီ အစ်ကို့၊ မွေးစားပြီဆိုကတည်းက ဘယ်မျိုးရိုးက လာတယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ကြက်မှာအရိုး လူမှာ အမျိုးတဲ့၊ မျိုးမသန့်တဲ့အသိုက်အဝန်းက ကလေးကိုမွေးစားထားတာဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အန်ကယ် ဦးထင်အောင် ဆွေမျိုးထဲကလို့ ပြောပါတယ် အန်တီ သက်ရယ်၊ မောင်က မိဘတွေဆုံးသွားတယ် အန်ကယ်တို့က ကလေးမရ ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မောင်ကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက မွေးစားလိုက်ကြတာ”

“အဲဒါရော ယုံရမှာလားအေ၊ သူတို့ပြောတာပဲ နားထောင်ခဲ့မှာ ပေါ့”

“လူကြီးတွေကတော့ ညာပြောပါ့မလား ညီမလေးရယ်၊ ဂုဏ် သိက္ခာအဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူကြီးလူကောင်းတွေပါ။ မွေးစားသားဆိုတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကသာ အဓိကပါ။ သမီးအပေါ်အန္တတာခံ ချစ်ဖို့သစ္စာရှိဖို့ လင့်ဝတ္တရား ဖခင်ဝတ္တရားကျေဖို့ ဒါပဲလိုအပ်တာ”

“အစ်ကိုကတော့လုပ်ပြီ၊ သူ့သမီးမျက်နှာပြိုမှာစိုးလို့ မျက်စိစုံမှိတ် ဖို့များ စဉ်းစားထားလားမသိဘူး”

“ဪ ညီမလေးရယ် သမီးလည်း အသိဉာဏ်မဲ့ ဦးနှောက်မဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကောင်းသူကောင်းမို့ သမီးရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့”

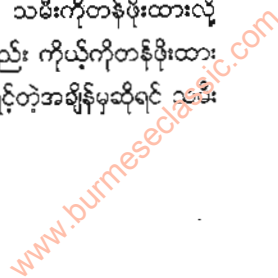
“အဲဒါတော့ မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ် အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ယောက်ျား လေးရော မိန်းကလေးရော မျက်စိစုံလုံးကန်းသွားကြတာချည်းပါ။ ဦးနှောက် ဉာဏ်အသိနဲ့ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ နှလုံးသားနဲ့ဆုံးဖြတ်ကြတော့တာ။ ကျန်တာ ဘာမှ ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ ရူးမိုက်သွားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ အစ်ကို မကြား မူးဘူးလား ကြုံရောမကြုံဖူးဘူးလား”

အန်တီသက် ဋီကာချဲ့နေတာကို ဖေဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ယောက်ျားမရသော အပျိုကြီးက အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘုန်းကြီးစာချလုပ် နေတော့ သူမကတော့ ရယ်ချင်နေမိ၏။ အပျိုကြီးတွေ အသက်ကြီးလာလျှင် ပိုပြီး ဇီဝာကြောင်ကာ စကားများလာတတ်သလား မသိ။

“ကဲ သမီး သမီးက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားလဲ၊ မောင်သောတကို မွေးစားသားဖြစ်ဖြစ် သားအရင်းဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေ စိတ်ထဲမှာ မရှိလို့ ဖေဖေတို့ ကို ဖွင့်ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မိဘတွေမရှိတော့ပေမယ့် သူက မိဘမဲ့မဟုတ် ဘဲ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့လူတွေက မွေးစားထားလို့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး တင့် တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်နေတာပဲမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အန်ကယ်တို့က တခြား သားသမီးမရှိလို့ မောင်ကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေ ပေးကြမှာပါ။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် လည်း သူတို့ဘက်ကပဲ အားလုံးအကုန်အကျခံမှာတဲ့”

“သူတို့ဘက်က ဒီလိုဆန္ဒရှိတာလည်း သမီးကိုတန်ဖိုးထားလို့ ဖြစ်မှာပါ။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထား တဲ့သူရှိနေတုန်းပဲ ကောင်းတာ၊ အပွင့်ကြော အသီးရင့်တဲ့အချိန်မှဆိုရင် သမီး အန်တီသက်လို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”







“အံ့မယ် အစ်ကို ဘာပြောတာလဲ၊ ညီမလေးက ယောက်ျားကို မရလို့ မယူခဲ့တာများထင်နေလား၊ တူမလေးအရွယ်တုန်းက ခါတောင်ချခဲ့ ရတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလည်း သိပါတယ်”

“အေးလေ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကောင်းတဲ့သူတွေ့ရင် ယူပါလို့ ငါမပြောခဲ့ဖူးလား၊ ညီမလေးပဲ အရိုးများသလေး၊ ချေးခါးသလေးလုပ်နေတာ ဟိုလူဆိုလည်း အရပ်ပုလို့ အရပ်ရှည်လို့ ဒီလူဆိုလည်း အသားမည်းလို့ အသားဖြူလို့ ခါးကြောရှည်တာ လူပျင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နဖူးရည်းဒူးရည်က လူကြီးလူကောင်းပုံစံမဟုတ်ဘူး၊ မိဘဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းက ဘယ်လို၊ မျိုးရိုးကမကောင်းဘူး၊ သူလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပုတ်မှာနဲ့ ရွေးရင်းရွေးရင်း အသက်ကြီးပြီး အပျိုကြီးဖြစ်လာတာမဟုတ်လား၊ အခုကျတော့ ပြုစုမယ့်သူ မရှိ ယုယမယ့်သူမရှိနဲ့”

“အမယ်လေး ဝမ်းမနည်းပေါင်ရှင်၊ အဲဒါတွေရှိမှ လင်ပူသားပူနဲ့ အသက်ထက်တောင် ပိုပြီးအိုဇာဦးမယ်၊ အခုကြည့်စမ်း ဘယ်သူကဖြစ်ဖြစ် မသက် လှလိုက်တာ ချောလိုက်တာ၊ အရွယ်တင်လိုက်တာ အဲဒါ သားပူ သမီးပူလင်ပူမရှိလို့ပေါ့၊ ကျွန်မတို့တော့ အိမ်မှာချောင်ထိုးထားတာလည်း ခံရသေးတယ်၊ မယ်ကြီးအိုရပ်လည်း ပေါက်နေပြီနဲ့ အမယ်လေးလေး တရား ကျဖို့ကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့”

အန်တီသက် ပန်းလေးကျွဲကာ နှာခေါင်းပါရှုံ့ပြီး ပြောတာမှီ ဖေဖေ ရော သူမရော ရယ်လိုက်မိသည်။ အန်တီသက်က အဲဒီလိုသူမျိုးပါ။ လူ တစ်ယောက်ကို မကောင်းမြင်သည့်ဘက်ကပဲ ကြည့်တတ်သူမို့ မောင့်ကို လည်း အကောင်းမြင်ပေးဖို့ ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို သူမ ယုံကြည်သည်။ မောင်ကလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ သူမအပေါ် ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ ဒီအချိန်ထိ သစ္စာရှိနေဆဲ

နဲ့ အနာဂတ်အတွက်ပါ စိတ်ချထားမိ၏။

“ဟိုလေ ဖေဖေ”

“အင်း ပြော သမီး”

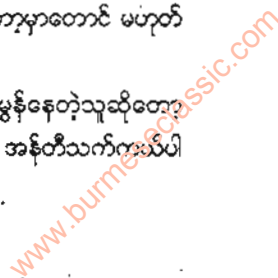
“မောင့်မိဘတွေနဲ့တွေ့ကြည့်ပါဦးနော်၊ သူတို့ကလည်း ဆန္ဒရှိနေ လို့ပါ၊ သမီးကိုလည်း တန်ဖိုးထားကြပါတယ်”

“အေးပါ သမီးတို့က လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ပြီးပြီဆိုရင် လူကြီးချင်း သည်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ကြည့်တော့လုပ်နေ အစ်ကို၊ စံကားတွေမကျွဲစေနဲ့၊ ချစ်တိုင်း လည်းမညား၊ ညားတိုင်းလည်းမချစ်ဆိုတာ မိဘဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း ပဋိ ဘက္ခတွေ့နေကံကြောင်းမရှင်းတာတွေရှိကြလို့ပဲ၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပေးလိုက်ရတာပဲ၊ လင်ဒုက္ခ သားသမီးဒုက္ခမခံချင်လည်း ခံချင်လည်းခံ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိလို့ ရှမ်းထွက်လို့လည်း မချ အပြစ်လုပ်လို့ ထောင်ကျတာကမှ ပြန်လွတ်မြောက်တယ်ဆိုတာ ရှိသေး ဘယ်၊ အိမ်ထောင်ကျရင် လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းစ မရှိတော့ဘူး၊ အဆင်မပြေ လို့ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲရင် တစ်ခုလပ်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးကြီးနဲ့ လူ အနှိမ်ခံရဖို့ပဲ”

“အန်တီသက်ရယ် ပြောလိုက်မှဖြင့် အဆုံးထိပဲ၊ မကောင်းတာပဲ ဒေတွာနေရင် မကောင်းတာပဲမြင်ရ ကြားရမှာပေါ့၊ အန်တီသက်ပြောသလို ခြောက်လနဲ့နေရရင်တော့ ယောက်ျားမိန်းမယူဖြစ်ကြတော့မှာတောင် မဟုတ် ဘူး”

“အေးပေါ့အေ ညည်းက လင်ယူချင်စိတ်မွန်နေတဲ့သူဆိုတော့ ဒါ ပြောနေတာတွေ ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒုက္ခတွေ့မှ အန်တီသက်ကားသိပါ လုပ်နဲ့”





“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီသက်ရယ် မလုပ်ပါဘူး မလုပ်ပါဘူး စိတ်ချမ်း  
ဒုက္ခရောက်လည်း အန်တီသက်ရေ့ကို ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်ခံမထိုးပါဘူး  
တဲ့ တကယ်ပါပဲ”

“အောင်မယ် ဒီကောင်မလေး အဒေါ်ကိုပြောသွားတာများ ကြည့်  
ပါဦး။ အဲဒါ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အစ်ကိုက အားပေးနေလို့ ရောင့်တက်ပြီး  
မထီလေးစားလုပ်သွားတာ၊ ယောက်ျားရပြီးရင် ဘယ်လောက်များ မာန်တက်  
ဦးမလဲ မသိဘူး”

အန်တီသက်ပြောနေတာတွေ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခန်း  
ထဲဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ မဟုတ်လျှင် အန်တီသက်နှင့် စကားလည်းပြတ်မှာ  
မဟုတ်။ စကားကောင်းလည်း ပြောလို့ရမှာမဟုတ်။

မောင်နှင့်လက်ထပ်ဖို့အရေး တွေးပြီး ရင်ခုန်ချင်တာတောင် အန်တီ  
သက်စကားတွေကြောင့် ဆန့်တင်ငန့်ငန့် လည်တနင်နင်နှင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း  
ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော သူမနှလုံးသားကတော့ မောင်မှမောင်ပါပဲ။  
အချစ်တွေဟာ အဲဒီလောက်ကြီးမားနေမှတော့။



အခန်း (၁၈)

“ကိုဇော် အဲဒါက ဘာလုပ်လာပြန်တာလဲ”

ဦးဇော်ထွေး ကားအသစ်တစ်စီး မောင်းဝင်လာတာကို ဒေါ်တင်  
သန်း အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက် ထွက်ကြိုရင်း တအံ့တဩဝေးသည်။ မင်းမင်း  
နှင့် နှင်းနှင်းလည်း အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာကြ၏။

ကျေနပ်လှစွာသောအပြုံးနှင့် ကားပေါ်ကဆင်းလာသော ဦးဇော်  
ထွေးဟာ ကားသော့ကို မင်းမင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်းနှင့်

“သားက သူမင်္ဂလာမဆောင်ခင် ကားအသစ်လဲစီးချင်တယ်ဆို  
လို့လေးမင်္ဂလာဆောင်တော့လည်း လက်ဖွဲ့ပြီးသားဖြစ်တာပေါ့”

“ဟောတော် သား ပူဆာတာ မေမေတောင် မသိလိုက်ပါလား။  
မေမေဆူမှာစိုးလို့ မေမေမသိအောင် သား ဒယ်ဒီကို ပူဆာလိုက်တာပေါ့  
လေ၊ အခုရော မဆူဘူးထင်နေလား။ မင်းတို့ဒယ်ဒီ မင်းတို့မောင်နှမနှစ်  
ယောက်ကြောင့် ဘယ်လောက်တောင်ငွေကုန်ကြေးကျ များနေရလဲ။ အကြီး  
က ဟိုဟာလုပ်ပေးပါ။ ဒီဟာဝယ်ပေးပါ။ အငယ်က ဘာလိုချင်တယ် ဒါလေး



တော့ လုပ်ပေးနဲ့၊ ဒယ်ဒီကချစ်လို့အလိုလိုက်တာကို အခွင့်ကောင်းယူနေကြ တယ်။ မေမေ မကြိုက်ဘူးနော် သားရော သမီးရော”

“ကဲပါကွာ ကလေးတွေကို မဆူပါနဲ့ အသန်းရယ်၊ သူတို့မှာ ပူဆာစရာဆိုလို့ ကိုယ်ပဲရှိတယ်လေ၊ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်ပဲ သူတို့ ပူဆာကြတာပါ။ မဖြစ်နိုင်တာကို တောင်းဆိုနေတာမှမဟုတ်တာ”

“ကိုဇော် ကျုပ်ကျပ်အလိုလိုက် သူတို့က ပညာလည်းစုံ အတောင် လည်းစုံတော့ ခြေဆုံကန်ထွက်တော့မယ်မဟုတ်လား။ မိန်းမယူတော့ အကုန် အကျခံတင်တောင်းပေးရဦးမယ်၊ ပြီးရင် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ပါဆိုပြီး အမွေက ခွဲပေးရဦးမယ်”

“ဪ ဒါ မိဘဝတ္တရားလေကွာ မိဘက အဲဒီလိုပုံပိုးမှ သူတို့ ဘဝလေးတွေ ကောင်းစားမှာပေါ့၊ ပညာတတ်တော့ ဆင်းရဲတဲ့အလုပ်မလုပ် ရဘူး။ မိဘက ထပ်ပြီးပုံပိုးတော့ သူတို့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေးတွေနဲ့ တင့် တယ်တာပေါ့ကွာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ကိုဇော်က အဲဒီလို သားသမီးအရင်း လို သဘောထားပြီး မိဘမေတ္တာတွေ အပြည့်အဝပေးနေတော့ ကိုဇော်ကို အသန်း တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကလေးတွေအဖေ အသက်ရှင် နေသေးရင်တောင် သူတို့လေးတွေ ဒီလိုနေရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲရဲတတ်ပြတ် တဲ့ဘဝမှာ သိမ်သိမ်ငယ်ငယ် ချိုချိုတဲ့တဲ့ စာမတတ်ပေမတတ်ဘဝမျိုးနဲ့ပဲ နေရရမှာ”

ကိုယ့်သားလေးနဲ့ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာလို့ပါဟု ထုတ်မပြော ဖြစ်တော့။ ကိုယ့်သားလေးကို သေပြီဟု လက်ခံထားရတာကြောင့် နှိုင်းယှဉ် ပြီးပြောနေလျှင် သူတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြမှာစိုးရိမ်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူတို့လေးတွေကသာ ကိုယ့်သားသမီးအရင်းတွေပါပဲ။ မိန်းမ

ဘက်က တော်စပ်သည့် သွေးသားတွေမို့ သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ။

ကိုယ် နိုင်ငံခြားထွက်မသွားခင်က သူတို့တွေ စီးပွားရေးအဆင်မပြေ ပါဘဲနှင့် လူမမယ်သားကို မျက်စိစုံမှိတ်အပ်ထားခဲ့တာကြောင့် ပြုစုစောင့် ရှောက်ထားသည့် ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိသည်။ ဒါကြောင့် စီးပွားရေးအခြေ အနေကောင်းလို့ သားနှင့်အတူနေဖို့ အပြီးပြန်ရောက်လာချိန်မှာ သားက ရှိမနေတော့ဘဲ မိသားစုငတ်နေသည့် ကိုယ့်အတွက် ဒီမိသားစုလေးက ကိုယ့်ဘဝဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ကိုဇော်”

“ဟင် အသန်း”

“သားနဲ့သမီးကိုဖက်ထားပြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဧည့်ခန်း ထဲသွားမယ်လေ”

“ဪ အင်း သွားမယ်လေ”

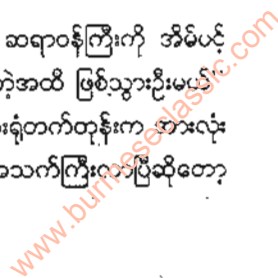
“သမီးလေး သမီးဒယ်ဒီအတွက် အမောပြေ သံပုရာရည်အေး အေးလေးတစ်ခွက် ဖျော်လာနော် မညိုကိုမဖျော်ခိုင်းနဲ့၊ ဒယ်ဒီက သမီးဖျော် တာပဲ ကြိုက်တာ၊ သမီးသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် မေမေရဲ့၊ မေမေရော သွေးနည်းနည်းတိုးချင်နေတယ် ဆို၊ သံပုရာရည်ဖျော်လာခဲ့ရဦးမလား မေမေ”

“ရတယ် သမီး မဖျော်နဲ့၊ မေမေ နောက်မှ ဆေးသောက်လိုက် မယ်”

“ဟင် အသန်း၊ သွေးတိုးနေတာလား၊ ဆရာဝန်ကြီးကို အိမ်ပင် လိုက်လေ အသန်း၊ ဟိုတစ်ခါလို ဆေးရုံတက်ရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုဇော်ရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ ဆေးရုံတက်တုန်းက အားလုံး ဆေးစစ်ပြီး ဆေးတွေပုံမှန်သောက်နေတာပဲ၊ အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့





အမျိုးသမီးရောဂါဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဟိုလိုဒီလို ခဏခဏ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်တတ်တာမျိုးလောက်ပါပဲ”

“ဂရုစိုက်ပါ အသန်းရယ်၊ ဘာရောဂါဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံဆေးခန်းတွေ ရှိနေတာပဲ၊ မီးယပ်အထူးကုတွေနဲ့လည်း မပြတ်တမ်းပြကြည့်ပါ။ အသန်းက ကလေးနှစ်ယောက်အတွက်မဟုတ်ဘဲ သုံးယောက်အတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း ချန်းကန်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ အဲဒီဒဏ်တွေ ပိုထိတာပေါ့။ အသန်း ဒီလိုရောဂါဝေဒနာခံစားရတယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

“ကိုတော်သားကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ အသန်း ပင်ပန်းတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ကိုတော်ရယ်၊ အသန်းမှာ သူ့အရွယ် သားနဲ့သမီးလည်းရှိပြီးသားဆိုတော့ သားသမီးချင်းပိုပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိတာ ပေါ့။ တစ်ယောက်စာပိုရှာရတယ် ပိုကုန်တယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး၊ ကိုတော် ငွေပို့တဲ့အခါတိုင်းလည်း အသန်း သားနဲ့သမီးအတွက်ပါ လိုအပ်တာဝယ်ပေး လို့ရခဲ့တာပဲလေ၊ ဖခင်မဲ့နေတဲ့သူတို့လေးတွေအတွက် ဖခင်တစ်ယောက်လို အားကိုးအားထားလေး ပြုလို့ရတာပဲ အသန်းက ကျေးဇူးတင်နေခဲ့တာပါ။ တကယ်ကို ရင်ထဲက စကားပါ ကိုတော်”

ဒေါ်တင်သန်း စကားတွေအတွက် ဦးဖော်ထွေး ကျေနပ်ပီတိဖြစ် သွားရလေသည်။ နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပထမတစ်နှစ်လောက်သာ ငွေမပို့နိုင်ခဲ့ ပေမယ့် နောက်တော့ သားရဲ့စားဝတ်နေရေး ပညာရေးကို တာဝန်ယူထားရ သူ မတင်သန်းအနေနှင့် ရှာဖွေကျွေးမွေးမည့်ယောက်ျားသားမရှိ မုဆိုးမဖြစ် တာမို့ ရသည့်လစာကို ခြိုးခြံချွေတာသုံး၍ နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါတော့ ငွေပို့ဖြစ်အောင် ပို့ခဲ့သည်။

သားကို သတိရလွမ်းဆွတ်လို့ သားနဲ့ဖုန်းပြောချင်လို့ပါ သား ဓာတ်ပုံလေး ဗိုက်ဘာက ပို့လိုက်ပါဟု မတင်သန်းကို တောင်းဆိုတော့

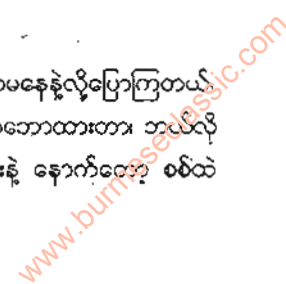
သားက သူ့ကိုထားပစ်ခဲ့တာ စိတ်နာပြီး ဖုန်းလည်းမပြောချင် ဓာတ်ပုံလည်း အရိုက်မခံဘူးဟု မတင်သန်းပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။

“အဲဒါတွေ ပြောနေစရာမလိုပါဘူး အသန်းရယ်၊ ကိုယ်ကသာ သားဆိုးတစ်ယောက်ကို အသန်းကို ဒုက္ခပေးဖို့ထားခဲ့မိသလိုဖြစ်လို့ အားနာ ရတာပါ။ ဒီအဖေကို အရွဲတိုက်ပြီး ကျောင်းစာသင်မရ ကျောင်းလည်းမနေ၊ ဟိုကလေး ဒီကလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာ အသန်း သားနဲ့သမီးကို ပြဿနာလုပ်တာ ဖြေရှင်းရနဲ့ အသန်း အတော်လေးကို ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အသန်း တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့တာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုတော်၊ ဒီလိုမျိုး လုံးဝအိမ်ကို ပြန်မလာတော့ဘဲ အပြီးထွက်သွားမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ အရင်ကလည်း အသန်းနဲ့ကလေးတွေကို ပြဿနာရှာ သောင်း ကြမ်းပြီး ထွက်သွားရင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ပြန်လာတတ်တယ်၊ ပြန်လာလို့ ကိုတော်ပို့လိုက်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့အတွက် အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ ဝယ်ပေး သုံးဖို့ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် ကျေနပ်သွားပြန်ရော၊ နောက်အိမ်က အဆင်ပြေပြေမဟုတ်ရင် ကိုတော်ကိုစိတ်နာပြီး အရွဲတိုက်သောင်းကြမ်းပြန် ရော၊ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်ကတော့ လုံးဝကို ပြန်မလာတော့ဘဲ အစအနကို ပျောက်သွားတာ၊ အသန်းလည်း လူပျောက်တိုင်ပြီး လိုက်ရှာပါသေးတယ်၊ သူ ပြဿနာရှာနေတာနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ပြီးတစ်ရပ်ကွက် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ပြောင်းနေရတဲ့အခါကျတော့ အသစ်ရောက်လာတဲ့အသန်းတို့ကို ဘယ်သူကမှ အဖက်မလုပ်ချင်ကြဘူးလေ”

“ဪ”

“ဒီကလေးလည်း ဒီလောက်ဆိုးတာ ရှာမနေနဲ့လို့ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသန်းက ကိုယ့်သားသမီးအရင်းလေးလို သဘောထားတာ၊ ဘယ်လို လုပ်နေနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဘာသာ စုံစမ်းရင်းနဲ့ နောက်တော့ စစ်ထဲ





ဝင်သွားသလိုလို ရှေ့တန်းထွက်ရင်း တိုက်ပွဲလိုလို လူဆိုးသူခိုးတွေနဲ့ ပေါင်းဆီပြီး အချင်းချင်းရိုက်သတ်လို့ပဲသေသလိုလိုနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုလည်း လုံးဝကို ပြန်မလာတော့ အဲဒီလိုပဲ သဘောထားပြီး ဆွမ်းသွပ်အမျှဝေလိုက်ရတယ်”

“အဲဒီလိုတွေထိ လုပ်ပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အသန်းရယ် အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကိုသာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြခဲ့ရင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မှာပါ။ အခုတော့ ကိုယ့်သားအတွက်နဲ့ အသန်းကိုပဲ ဒုက္ခပေးမိသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဪ ကိုဇော်ကို အသိပေးလိုက်ရင် ကိုဇော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမယ်လေ။ မအောင်မြင်ဘဲ ပြန်လာရရင် အရင်ဘဝမျိုးပဲ ပြန်ရောက်သွားမှာပေါ့။ အသန်းတို့လည်း အဆင်မပြေတဲ့ဘဝမှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ပြီး မျက်နှာငယ်ငယ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာလေ။ ကိုဇော်ကို အဲဒီလို မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ သောတာလေး သင်္ကေတထင်ရှား ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့။ အဆင်ပြေပြေမပြေပြေ သားအဖနှစ်ယောက်အတူနေရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ကိုဇော်ကို တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ဘာများလဲ အသန်း”

ဒေါ်တင်သန်းက မျက်နှာလေးညှိုးငယ်ကာ မျက်ရည်တွေပါဝဲနေပြီး ဦးဇော်ထွေးကို အားနာသလို မဝဲမကြည့်၍

“သောတာလေး မရှိတော့တာကို အသိပေးပေးဘဲ ကိုဇော်ပို့ပေးတဲ့ ငွေတွေကိုလက်ခံပြီး သုံးပစ်ခဲ့လို့ပါ။ တကယ်ဆို သောတာမရှိတော့တာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အဲဒီငွေတွေလက်မခံသင့်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကိုဇော်ကိုအသိပေးရင် ကိုဇော်စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်တတ်တွေကျသွားမှာဦးလို့ပါ။ အစတည်းက သားနှောင်ရေးအတွက်ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့တာမဟုတ်လား”

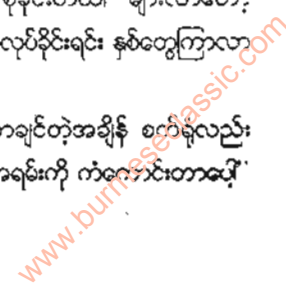
“ဟုတ်ပါတယ် သားလေးကို ကိုယ်တို့လို မဖြစ်စေချင်လို့ပဲ ဆင်းရဲတော့ သားအမေကို ဆေးကောင်းကောင်းကုမပေးနိုင်တာနဲ့ အသက်ငယ်ငယ်လေးမှာ သေသွားရရှာတယ်။ ကိုယ်လည်း ပညာနည်းတော့ ဖင်ပန်းတဲ့အလုပ်တွေလုပ်ရ မနိုင်ဝန်တွေထမ်းခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် သားကို ပညာတတ်ကြီး လူချမ်းသာကြီးဖြစ်စေချင်လို့ ကိုယ်စွန့်စားပြီး ကြိုးစားခဲ့တာပါ”

“ကိုဇော်က စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းပြီး ရိုးသားကြိုးစားတော့ ကံကောင်းတာပေါ့လေ။ တချို့တွေ နိုင်ငံခြားအလုပ်သွားလုပ်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်ဘဝနဲ့ ပြန်လာနိုင်တဲ့သူ ရှားတယ်။ ကိုဇော် အရမ်းကိုကြိုးစားခဲ့ရမှာပဲနော်”

ဦးဇော်ထွေး ခပ်မြန်မြန်ခေါင်းညှိတ်ပြုဖြစ်ကာ

“အင်း အဲဒီလိုပြောရမှာပေါ့။ ဒီကစသွားတော့ အချို့ရည်စက်ရုံ တစ်ခုမှာ အောက်ခြေဝန်ထမ်းကစပြီး လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အောက်ခြေဝန်ထမ်းဆိုတော့ လစာကတယ်လောက်ရမှာလဲ။ နေစရိတ်စားစရိတ်နဲ့ဆိုတော့ တစ်နှစ်လောက်အထိ သားအတွက် မပို့နိုင်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ အသန်းကို အားနာပေမယ့်လည်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အိမ်ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေလေးထဲက အနည်းအကျဉ်းတော့ ပေးခဲ့ပါသေးတယ်လေဆိုပြီး ဖြေနေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက်နှစ်ပိုင်းလောက်မှ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ရာထူးလေးတိုး လစာလေးတိုးဖြစ်လာတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ့်ရဲ့မခိုမကပ် ကြိုးစားမှုကို သတိထားမိတဲ့သူဌေးက တခြားနိုင်ငံတကာ စက်ရုံရုံးခွဲတွေအထိ ရာထူးတိုးနဲ့ပို့တယ်။ လစာတိုးတာတွေကိုတော့ ကိုယ့်ကိုမပေးဘဲ စုခိုင်းတယ်။ များလာတော့ တစ်စုရှယ်ယာဝင် နှစ်စုရှယ်ယာဝင်နဲ့ အဲဒီလိုတွေလုပ်ခိုင်းရင်း နှစ်တွေကြာလာတော့ ဒါရိုက်တာရာထူးအထိ ရသွားခဲ့တာပဲ”

“အခု ကိုဇော်က မြန်မာပြည်ပြန်လာချင်တဲ့အချိန် စက်ရုံလည်း ဒီမှာဆောက်ပြီး သူဌေးရာထူးပါရတော့ ကိုဇော်အရမ်းကို ကံကောင်းတာပေါ့”





“ဒါပေမဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကတော့ သူပဲလေ၊ သူ့ကိုကျော်ပြီး ကိုယ် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါတွေကြောင့်လည်း ကိုယ့်ကို တာဝန်ကြီးတွေလွှဲအပ်ထား တာပေါ့။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်တွေ့မိတယ်။ သားလေးရှိရင် ဘယ်လောက်တောင် ဂုဏ်ယူဖို့ကြားပြီး ဖျော်နေမလဲပေါ့။ လူဟာ ရိုးသား ကြိုးစားရင် တစ်နေ့အောင်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ သားလေးသိစေချင်တယ်လေ။ ဘာလို့များ လူရမ်းကားလေးဖြစ်ပြီး အဖြစ်ဆိုးနဲ့ကြုံတွေ့သွားရပါလိမ့်”

သားအကြောင်းတွေးမိတိုင်း မျက်ရည်ကျမိတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သားအတွက်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့မိပေမယ့် ဒီလိုထွက်သွားမိတာ ကိုယ်ပဲများခဲ့ သံလား။ ဖအေနဲ့သာ အတူနေခဲ့ရလျှင် ဒီလိုအရွံ့တိုက်တာ မိုက်ရိုင်းတာ မျိုးတွေ မလုပ်ဘဲ ချို့တဲ့သော်လည်း သားအဖနှစ်ယောက် အတူပျော်ရွှင်ခဲ့ ရမှာပင်။

“ဒယ်ဒီ သံပုရာရည်”

“ဪ သမီး ကျေးဇူးပဲ”

“ကိုယ့်သမီးလေးကို ကျေးဇူးလို့ပြောစရာလား ဒယ်ဒီ၊ ဒါဆို ဒယ်ဒီ ဝယ်ပေးသမျှတွေအတွက် မိဘမေတ္တာလို့သဘောမထားဘဲ ကျေးဇူးပဲ တင်နေရမှာလား”

“အဟား ဟုတ်ပါကွာ ဒယ်ဒီသမီးလေးက စကားတတ်လိုက်တာ မိသားစုဆိုတာ ကျေးဇူးစကားမပြောရတာ၊ တစ်ဦးကစေတနာ တစ်ဦးက မေတ္တာ ဒီလိုမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဒယ်ဒီရဲ့ ဒယ်ဒီနော် ကိုကိုကိုကျတော့ ကားအသစ်တစ်စီး လဲပေးတယ်။ သမီးကျတော့ သင်တန်းတက်နေတာ ဒီကားက ဒီကားပဲ”

“သမီး ဒယ်ဒီကို အဲဒီလိုရှစ်မတိုက်ရဘူးလေ၊ သမီး သင်တန်းတွေ ပြီးလို့ ကုမ္ပဏီမှာအလုပ်ဝင်ရင် ကားလဲပေးမယ်လို့ ဒယ်ဒီက ပြောထားပြီး

ပြီမဟုတ်လား။ ဒယ်ဒီကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်တာ မေမေမကြိုက်ဘူး”

“မေမေကလည်း သူ့ယောက်ျားကို သိတတ်နေလိုက်တာ သမီး တို့ကြောင့် ဒယ်ဒီ စိတ်ဆင်းရဲလား မေးကြည့်ပါဦး”

“ဪ တစ်ယောက်တစ်မျိုး လိုက်လျောနေရတာ မပြောပေမယ့် စိတ်ဆင်းရဲမယ်ဆိုတာ မေမေ သိတာပေါ့အေ၊ ညဘက်အိပ်ရင် သူ့သက်ပြင်း ချသံပဲ နားထောင်နေရတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတာ လူမပင်ပန်းပေမယ့် စိတ် တော့ ပင်ပန်းရမှာပဲ။ အသက်အရွယ်လည်း ရလာပြီဆိုတော့ ဒယ်ဒီကျန်းမာ ရေးကို မေမေပဲဂရုစိုက်ပေးရမှာ၊ သားနဲ့သမီးက အချိန်တန်ရင် အိမ်ထောင်ပြု သွားမယ့်သူတွေ မေမေတို့လင်မယားပဲ သေတဲ့အထိ ကျွန်းကိုင်းမှိုက်ကွန်း မှို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမ ပြုစုယုယပြီးနေသွားကြရမှာနော် ကိုဇော်”

အသန်းရဲ့စကားများကြောင့် ရင်မှာကြည်နူးချမ်းမြေ့သွားခဲ့ရတာ အမှန်ပေ။ အသန်းရဲ့သားနှင့် သမီးကလည်း ကိုယ့်ကိုဖခင်အရင်းလို သဘော ထားတာမို့ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည်။

မိသားစုဘဝဆိုတာ ဒါပဲမဟုတ်လား။ သားအမေနှင့် သားရော ကိုယ်ရော အတူနေခွင့်ရကြလျှင်လည်း ထိုအတိုင်းပဲဖြစ်မှာပါ။

ဘယ်လောက်တောင် မိသားစုတွေ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ- အခုတော့ သားက သူ့အမေနှင့်ပဲ တွေ့နေလေသလား။ ဒီအမေကို တစ် ယောက်တည်းထားရစ်ခဲ့ပြီ။



လို့တောင် ထင်ရတယ် မောင်၊ မောင်မျက်နှာမှာ တစ်ခါမှမဖြစ်ဘူးတဲ့ဒေါသနဲ့ မကျေနပ်တဲ့အရိပ်အရောင်တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လိုအကြောင်းအရမှန်းမသိပေမယ့် မြူးနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မြူးတို့အနာဂတ်အတွက် ကြည်နူးစရာအကြောင်းတွေ ပြောလို့မရဘူးလား။

“ဟို ဆောရီးပါ မြူး မောင် စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းဆိုတာလည်း မြူးကို ပြောလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြူး သိသင့်တဲ့အချိန်ကျရင် မောင် ပြောမှာပါ။”

“မောင်ရယ် မြူးတို့လက်ထပ်ကြမယ်လေ။ ဖေဖေ့ကို မောင် မိဘတွေနဲ့တွေ့ကြည့်ဖို့ မြူး ပြောထားတယ်။”

“မောင်က မွေးစားသားပါဆိုတာ ပြောပြီးပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြီးပါပြီ။”

“လက်ခံမှုရော ရှိရဲ့လား၊ ကြည်ရော ကြည်ဖြူလို့လား မြူး။”

“မကြည်ဖြူရင် မြူးရှေ့ဆက်တိုးဖို့ စဉ်းစားပါ့မလား မောင်။”

“အန်တီသက်ကတော့ ပြင်းထန်တဲ့ဝေဖန်မှုတွေရှိလိမ့်မယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မြူး။”

ငြင်းလို့မရတာမို့ မြူး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အန်တီသက် အကြောင်း မောင်လည်း သိသင့်သလောက် သိနေပြီးပြီမဟုတ်လား။

မောင်မျက်နှာ ညှိုးငယ်အေးခဲသွားခဲ့တာ

“မောင်ထင်ပါတယ် အန်တီသက်က စေ့စပ်သေချာတဲ့သူ လူတွေကို အယုံမလွယ်တဲ့သူ၊ ပြီးတော့ မြူးကိုလည်း တန်ဖိုးထားတယ်။”

“တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်သွေးသားကို ဘယ်သူမဆို တန်ဖိုးထားကြတာပဲလေ။ အိုဗာဖြစ်သွားရင်တော့ အတ္တကြီးတယ်ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မြူးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အန်တီသက်က ပြသောနာမဟုတ်

အခန်း (၁၉)

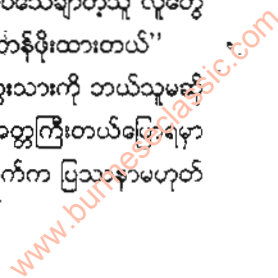
“မောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အခုတလော မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ ဒီနေ့ရုံးတော်မှာ လျှောက်လဲချက်ပေးတာလည်း စိတ်မပါသလိုပဲ။ မောင်ကိုအလုပ်အပ်တဲ့တရားလိုကတောင် မကျေနပ်ဖြစ်သွားတယ်နော်၊ အမှုရှုံးရင် ရှေ့နေခပေးထားတာတွေ အကုန်ပြန်ပေးရမယ်လို့ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။”

မြူး ပြောနေတာတွေ ဘာမှပြန်မဖြေဖြစ်ဘဲ ခေါင်းပဲ့ဝတ္ထရား ကျေ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မြူးက သူ့မျက်နှာကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာ

“မောင်ရယ် တစ်ခုခုအတွက် စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေတယ်လို့ မြူး ထင်မိတယ်။ ဘာအကြောင်းလဲဆိုတာ မြူးကို ပြောပြပါလားဟင်၊ မောင် စိတ်သက်သာရာရအောင် မြူး မျှဝေခံစားပေးပါမယ်။”

“ဟို အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မြူးရယ် မောင် စိတ်ရှုပ်စရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ပါ။ မြူး မျှဝေခံစားပေးလောက်အောင်တော့ မောင် မပင်ပန်းပါဘူး။”

“မြူးကတော့ မောင်ကိုကြည့်ရတာ မရှူနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်





ပါဘူး။ သူကတော့ သူ့ဗီအေတိုင်း သူပြောချင်တာပြောနေမှာပဲ။ အဲဒါကို မောင်က ငွေမယူပါနဲ့၊ မြဲမှူးအချစ်ကပဲ မောင်အတွက်အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် လူကြီးချင်း စေ့စပ်ညှိနှိုင်းတာ တွေ့တာကို အလောတကြီး မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး မြဲမှူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်၊ ဘာက အဟန့်အတားဖြစ်လို့လဲ”

“အဟန့်အတားရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်က ဖေဖေတို့ရဲ့ သားအရင်းမဟုတ်ဘူး။ မွေးစားသားဆိုတာသိပြီးတဲ့နောက်မှာ မောင်ကို သူတို့ အချိန်ပေးပြီး လေ့လာပါစေ အကဲခတ်ကြပါစေဦး”

“အဲဒါ ဘာစကားလဲ မောင်ကိုဘာလို့ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်စေ ချင်တာလဲ”

“ဒီလိုလေ မြဲမှူးရယ် မြဲမှူးက မောင်ကိုချစ်လို့ ဘာကိုမှ အပြစ် မမြင်ပေမယ့် သူတို့စိတ်ထဲမှာ မွေးစားသားဆိုတာ သိသွားတဲ့အတွက် မျိုးရိုး သန့်ရဲ့လား ဘယ်လိုအကျင့်စာရိတ္တရှိတဲ့ အသိုက်အဝန်းကလဲဆိုတာ စုံစမ်း ကြမှာပဲ။ တကယ်လို့ မောင်ကို လက်ခံမပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် လူကြီးချင်းပြော ဆိုပြီးတဲ့အခါကျတော့ မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါဆို ဖေဖေနဲ့အန်တီသက် လက်မခံဘူးဆိုရင် မောင်က မြဲမှူး ကို လက်မထပ်တော့ဘူးလား အဲဒီလိုလား မောင်”

သူ ခေါင်းရမ်းရမလို ခေါင်းညှိတ်ရမလိုနှင့် တွေ့ဝေတုန့်ဆိုင်းသွား ခဲ့ရသည်။ သူ မြဲမှူးနှင့်မဝေးချင်ပါ။ ခွဲခွာဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်ကြောင်းကို သူမလုပ်။ အတိတ်ဟာ မလှပခဲ့ တာကြောင့် မြဲမှူးနဲ့မှ တန်ပါရဲ့လား။ မြဲမှူးကို တန်ဖိုးထားရာမှ ရောက်ပုံ မလား သူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမိသည်။

“မောင် မြဲမှူး မေးတာဖြေလေ၊ မောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ မြဲမှူး ငိုချင်လာပြီနော်”

“မ မငိုပါနဲ့ မြဲမှူး၊ မြဲမှူးကို မောင်မခွဲပါဘူး။ ဝေးလည်းမဝေးနိုင် ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြဲမှူးရယ်”

“ဘာလဲ ဘာလဲ ပြောလေ”

“ဟို မောင်တို့လက်ထပ်ဖို့တော့ အရမ်းမလောသင့်သေးဘူးထင် တယ် မောင် ဝေးရမှာကြောက်လို့ ဒီစကားပြောတယ်ဆိုတာ မြဲမှူး နားလည် ပေးပါ၊ မြဲမှူးကို မောင် တစ်သက်လုံးတန်ဖိုးထားချစ်သွားမယ်ဆိုတာလည်း မြဲမှူး ယုံကြည်ပေးပါ”

“မောင်စကားကြီးကလည်းလေ အဝေးကိုထွက်သွားတော့မယ့် သူတစ်ယောက်လို့ပဲ မြဲမှူး ဝမ်းနည်းလာအောင် မောင်လုပ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မဟုတ်ပါဘူး မြဲမှူး မွေးစားသားဖြစ်တဲ့အတွက် မောင်မှာ သိမ်ငယ်မှုဖြစ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် မြဲမှူးကို လက်ထပ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဝန်ခံပါတယ်”

“ဘာလဲ ဘာလဲမောင်ရာ မြဲမှူး လက်ခံသားပဲ နားလည်ပေးသား ပဲ။ ဖေဖေပြောပြတာလည်း ဖေဖေလက်ခံတယ်။ အန်တီသက်ဆိုတာတော့ ဒီလိုပဲ သူများကိုမကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ပြောတတ်လို့ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ မောင် လည်းသိသားနဲ့၊ မောင် ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ ကြောက်လန့်နေတာလဲ၊ မောင် မြဲမှူးကို ထားခဲ့ချင်လို့လား၊ လက်မထပ်ချင်တော့လို့ ဆင်ခြေတွေ ပေးနေတာလား”

“မြဲမှူး”

မြဲမှူး နှုတ်ခမ်းလေးကို သူ့လက်ညှိုးလေးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ပိတ်လိုက်သည်။ မြဲမှူးကိုယ်လေးကို နွေးမြမြလေး သူ့ထွေးပိုက်ထားမိခင်





ဒီမိန်းကလေးရဲ့အချစ်တွေက ကြီးမားလေ သူမွန်းကျပ်ရလေပါ။

“ခဏပဲ ခဏပဲစောင့်ပါ မြေမှူး မြေမှူးကို မောင် လက်ထပ်ချင်ပဲ တယ်။ အဲဒီလို လက်ထပ်ဖို့အတွက်မောင်မှာ မြေမှူးရဲ့အားတွေလိုပါတယ် အခုလည်း မြေမှူးရဲ့အချစ်တွေက မောင်ကိုအားဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏ တော့ စောင့်ပါဦး မြေမှူး”

“မောင်ရယ် မောင်ကို မြေမှူး ဘယ်လိုနားလည်ပေးရတော့မလဲ ဟင်။ ချစ်သူသက်တမ်းလည်း ကြာခဲ့ပြီ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း အရမ်းချစ်ပြီး နားလည်နိုင်ကြပါလျက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အချိန်ထပ်ယူရဦးမယ် ဆိုတာ”

“မောင်က မွေးစားသားပါဆိုတာ မြေမှူးတို့သိကြတာ မကြာသေး ဘူးလေ။ ဒီထက်သိစရာအကြောင်းတွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်သေးတာမို့ အချိန် ခဏစောင့်ခိုင်းတာပါ မြေမှူး။ မောင် ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတယ်ဆိုတာ မြေမှူး တစ်နေ့နေ့တော့ နားလည်လာပါလိမ့်မယ်”

“မောင်ရယ် မြေမှူးကို ပျားရည်နဲ့ဝမ်းချနေတာပျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ကို မြေမှူး သိပ်ချစ်တာ မခွဲနိုင်ဘူးမောင်”

“မောင်လည်း မခွဲနိုင်ပါဘူး မခွဲချင်ပါဘူး။ အဲဒါ သစ္စာစကားပါ။ ဪ ဒါနဲ့ မြေမှူး မောင်ဒီနေ့ သွားစရာနေရာလေးရှိလို့ မြေမှူးကို လိုက်မင့် တော့ဘူးနော်”

“ဟင် အိမ်ကိုတန်းပြန်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး တခြားဝင်စရာလေး ရှိလို့ပါ”

“မနေ့ကလည်း ရုံးအစောကြီးဆင်းသွားတယ်နော်၊ မြေမှူးကို ဖုန်း ဆက်ပြီးပဲ နှုတ်ဆက်တာ”

“ဪ အမှုကိစ္စလေးကြောင့်ပါ”

“မောင်နော် မြေမှူးနဲ့လည်း လက်မထပ်ချင်သေးဘူး။ ခြေလှမ်း ဆော့လည်း ပျက်နေတယ်။ မောင် ရိုးမှူးရဲ့လား”

“ရိုးပါတယ် မောင်မှာ မြေမှူးတစ်ယောက်ပဲ ချစ်စရာရှိတာပါ။ ကဲ သွားပြီ နောက်နေ့မှ ရုံးမှာပြန်ဆုံမယ်”

အလောတကြီးထွက်သွားသော မောင်ကိုကြည့်၍ မြေမှူး သက်ပြင်း ခုခိုသည်။ မောင် အခုတလော ဘာဖြစ်နေမှန်းကိုမသိပါ။ ဘယ်အချိန်ကြည့် ခိုက် ကြည့်လိုက် မျက်နှာကြောကတင်းမာအေးခဲနေသလို တစ်ခါတစ်ရံ ဆော့လည်း မကျေမနပ် ဒေါသအရိပ်အရောင်တွေနှင့်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ငိုချတော့မည့် ဝမ်းနည်းမှုများနှင့် လက် သီးကိုဆုပ် အံ့ကိုကြိတ်လိုက်တာလည်း မြင်ရသည်။ မဲရှူနိုင် မကယ်နိုင် ခဝဒနာတွေ မောင် ဘာကြောင့် ခံစားနေရတာပါလဲ။

စာနာဖြေသိမ့်လို့ရအောင် ရင်ဖွင့်ခိုင်းတော့လည်း မဟုတ်ပေ။ မောင်မှာ ဘယ်လိုဒဏ်ရာတွေများ ရနေတာလဲကွယ်။ မျက်ကွယ်ပြုမထား နိုင်တာ အချစ်ကြောင့်ဆိုပါလျှင်။



သူ ခပ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ မျက်မှန်ကြောင့် သာ ကြီးရင့်သွားသည်ထင်ရပေမယ့် အဖေက ငယ်ရုပ်မပျောက်ပေ။ သူ့ကို နှလုံးကြည့်နေသော အဖေမျက်လုံးများကတော့ သူ့ကိုမှတ်မိဟန်မတူ။

“မင်း လူ့စိုက်လား ဟိတ်ကောင် ဒီလမ်းက တစ်လမ်းမောင်း၊ ငါ့နောက်ဆုတ်မယ်ဆိုရင် အဝေးကြီးဆုတ်ရမှာ၊ မင်းကျော်ပြီး ဖြတ်မတက် လိုက်ရင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“လမ်းချိုးကို ကွေ့ဖို့ အရေးကြီးနေလို့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ သွားဖို့ ပြန်ဖို့ အရေးကြီးတာလား”

“ခင်ဗျားတဲ့ လူကြီးကို မင်းဘယ်လိုဆက်ဆံတာလဲ၊ ငါ မင်းအဖေ အရွယ်လောက်ရှိတယ်၊ မင်းမိဘတွေက လူကြီးသူမကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရ မယ်ဆိုတာ ဆုံးမသွန်သင်မထားဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် သင်မထားဘူး”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့်မှာ အဖေရော အမေရော ရှိမှမရှိတာ”

“ဘာ သေသွားတာလား”

“အမေက သေတာ အဖေကတော့”

ခင်ဗျားပဲလို့ပြောဖို့ အားယူသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများတဆတ်ဆတ် ဘုန်းကာ လုံးဝပြောမထွက်ပေ။ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့နေသောအရာ တွေဟာ နာကြည်းမှုတွေပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ အဖေက သူ့ကို သနားသလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဘာလဲ မင်းအဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားလို့လား ဒါမှ မဟုတ် သေသွားတာလား”

“သေသွားတာဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီလိုခံပြင်းပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်

အခန်း (၂၀)

“ကျွဲ”

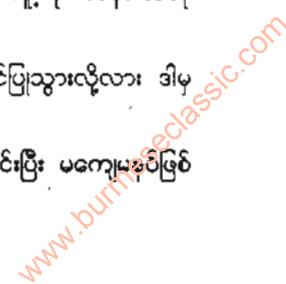
“ကျွဲ”

“ဟာ ကောင်လေး၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ရှေ့တည့် တည့်ကို ဖြတ်မောင်းပြီး ဝင်လာတယ်၊ ကားတင်ပျက်စီးမှာမဟုတ်ဘူး လူပါသေတတ်တယ် မင်းနားမလည်ဘူးလား”

အဲဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်လုပ်တာဟု အော်ပြောလိုက်ချင်သည် ကုမ္ပဏီက ပြန်လာသော အဖေကားနောက်ကနေ လိုက်လာကာ လမ်းနှိုး တစ်ခုမရောက်ခင် အဖေကားရှေ့ကနေ သူ ဖြတ်ဝင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖေသာ သတိမရှိဘဲ ဘရိတ်မအုပ်မိပါက လူရောကားရော ထိခိုက်အထိရ ရ ပျက်စီးသွားမှာ အသေအချာပင်။

“ဟိတ်ကောင်လေး၊ မင်း ကားမှားတာနော်၊ ဘာမှမဖြစ်ရင် မင်း ကားနောက်ဆုတ်လိုက် ငါ သွားမယ်”

“ကျွန်တော့်ကား ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး၊ အန်ကယ် အဆင် ပြေသလိုသာ လုပ်ပြီးသွား”





နေမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဪ ခင်မောင်လည်း မအေကို အရွဲတိုက်ပြီး ခိုက်ရိုင်းတတ်တဲ့ ကောင်လေးပဲထင်တယ်။ မင်းတို့လူငယ်တွေ တော်တော်ခက်တာပဲ။ ကဲပါကွာ မင်းကား ဘာဖြစ်တာလဲ မင်းမပြင်တတ်ရင် ငါကြည့်ပေးရမလား။ ဒီအတိုင်း ရပ်စကားပြောနေလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ငါမိသားစုက စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“မထိနဲ့”

သူ့ကားဘောနပ်စ်အဖုံးကို ဖွင့်ဖို့ လက်ပြင်လိုက်တာမို့ သူ အော် ပစ်လိုက်သည်။ မိသားစု စိတ်ပူမှာစိုးရိမ်နေသော အဖေကို သူမုန်းတီးသလို ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဘာလဲ ကောင်လေးရ၊ ငါ ကားပြင်တတ်ပါတယ်။ မင်းလည်း သွားချင်တဲ့နေရာ မြန်မြန်သွားလို့ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကားကို သူများသူစိမ်းထိတာ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဆို ကားပျက်တဲ့အခါ မင်းဘာသာ ပြင်တာပေါ့။ ဒါဆိုလည်း မင်းကား ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကြည့်လေကွာ။ ငါ အချိန်ကြာကြာမပေးနိုင် ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်မယ့်မိသားစုမရှိလို့ အေးဆေးပဲ”

“ဟာ ကောင်လေး မင်းရစ်ပြီကွာ။ နောက်ကကားတွေ ဝင်မလာ သေးလို့နော်။ မဟုတ်ရင် လမ်းပိတ်တာနဲ့ မင်းပြဿနာတက်နေပြီ”

“တုတ်တက်ပေါ့ ပြဿနာဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းမှ မဟုတ်တာ”

“ကောင်လေး မင်း ငါ့ကို သက်သက်မဲ့ ရစ်နေသလိုဖြစ်နေပြီ ငါ ဝမ်းနိုင်းနိုင်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ထောင်ချချင်လို့လား။ ကျွန်တော်က

ထောင်လည်းကျမှူးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး လုပ်လေ”

“ဟာကွာ မင်း”

အဖေ အကျပ်ရိုက်သွားဟန်တူပါသည်။ သူ တမင် အဖေကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေမိခြင်းပါ။ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က ပစ်ထားခဲ့သော သားကို မမှတ်မိခြင်းက သူ့အတွက် အဖေကိုတိုက်ခိုက်ဖို့အခြေအနေကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူကြီးတွေနှင့်တော့မတူ။

တခြားလူကြီးတွေဆိုလျှင် ဒီလိုလူငယ်တစ်ယောက်က မိုက်တိ ခိုက်ကုန်း ပြဿနာရှာနေပါက ထွိုးတာကြိုက်တာတွေ ဒေါသဖြစ်တာတွေ ပေါက်ကွဲတာတွေ လုပ်ပြီးနေလောက်ပြီဖြစ်သည်။

အခုတော့ အဖေက ခေါင်းကိုကုတ်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရုံလောက်သာ ရှိ လျက်

“ကဲ မင်းကိုငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ငါ မမှားလည်း ငါမှားတယ် လို့ပဲ သဘောထားပါ။ မင်းကားကိုကြည့်ပြီး ရွှေ့ပေးပါ ဟုတ်ပြီလား”

“အိမ်က မိသားစုအတွက် အဲဒီလောက်တောင် အိမ်ပြန်နောက်ကျ မှာ ကြောက်နေသလား။ မမှားဘဲနဲ့တောင် တောင်းပန်နေတယ်ဆိုတော့”

“ငါ လူငယ်တွေနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ချင်လို့ပါ။ အထူးသဖြင့် မင်းတို့ လို မိဘကိုအရွဲတိုက်ပြီး အမှားတွေ အပြစ်တွေကျူးလွန်နေတတ်တဲ့လူငယ် တွေနဲ့ပေါ့။ လိမ်လိမ်မာမာနေစမ်းပါကွာ မိဘဆိုတာ မွေးထုတ်တာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“တော်စမ်းပါဗျာ တာဝန်မမဲ့သင့်တဲ့သူကို မဲ့ပြီး တာဝန်မယူသင့်တဲ့ သူကို ယူတာ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“တီ တီ တီ”





“ဟော နောက်က ကားတွေလာပြီ လုပ်တော့ ကောင်လေး။ သူတို့က ငါ့လိုသည်းခံနေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ငါ့ကို မိတ်ဆွေတွေ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ရပ်စကားပြောတယ်ထင်နေဦးမယ် သွားပြီ”

အဖေက အထင်လွဲမခံချင်ဟန်ဖြင့် ကားပေါ်တက်သွားပြီမို့ သူလည်း ကားပေါ်တက်ကာ ပူးခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ကား ဘာမှ မဖြစ်တာကို သိပြီး အဖေ အံ့ဩပြီး ကြိမ်ဆဲနေမှာသေချာသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ခံရသည်ဆိုတာလည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သူလည်း ဒီလိုလုပ်လိုက်ရလို့ ရင်ထဲမှာပေါ့မသွား။ သူ့အပေါ် ရက်စက်ခဲ့သည့်သူတွေနှင့် မိသားစုဖြစ်နေခြင်းဟာ သူ့ရင်ကို မီးစတွေနှင့် ထိုးသလို လောင်မြိုက်နေစေသည်။ ငယ်စဉ်က စုတ်ချာချာညစ်ထေးထေး မည်မည်ပိန်ပိန် ညစ်ညစ်မို့ အခု ဖြူဖြူခန့်ခန့် အရပ်မြင့်မြင့် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း သန့်ဖြန့်သပ်ရပ်နေသော သူ့ကို အဖေမမှတ်မိနိုင် ဖြစ်နေတာ ဖြစ်မည်။

ဒါလည်း ကောင်းတာပါပဲ။ ဘယ်တော့မှ သားမုန်းမသိဘဲ ထိုအတိုင်းသာ။



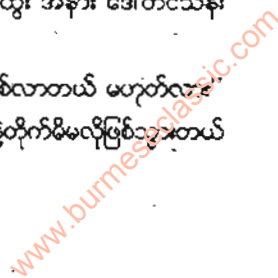
အခန်း (၂၁)

“နောက်ကျလိုက်တာ ကိုဖော်ရယ်၊ ကားလမ်းတွေ ပိတ်နေလို့ လားဟင်”

အတက်ချီကွေ့စက်ဆွဲယူရင်း ဒေါ်တင်သန်း မေးတော့ သက်ပြင်းတွေချရင်း ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ ဆိုဖာခုံမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်တိုင်ချလိုက်ကာ “ကိုယ့်ကို သံပုရာရည်တစ်ခွက်လောက် အရင်ပေးစမ်းပါကွာ” “သမီးက မရှိတူ၊ အပြင်သွားတယ်၊ အသန်းပဲဖျော်လိုက်မယ် နော်”

“ဒါဆို မညိုကိုပဲ ဖျော်ခိုင်းလိုက်ပါ”  
“မညိုရေ ညည်းဦးဖို့ သံပုရာရည်တစ်ခွက် ယူခဲ့ပါ”  
နောက်ဘက်ကို လှမ်းအော်ပြီး ဦးဖော်ထွေး အနား ဒေါ်တင်သန်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကိုဖော်၊ တစ်ခွက်ဖြစ်လာတယ် မဟုတ်လား”  
“အင်း ကောင်လေးတစ်ယောက် ကားနဲ့တိုက်မိမလို့ဖြစ်သွားတယ်”







လေး ကိုယ်သတိရှိပြီး ဘာရိတ်အုပ်တာ မြန်လိုက်လို့သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကားလည်းပျက်စီးမယ် လူလည်း ကျိုးပဲ့မလား သေမလားပဲ”

“အမယ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုဇော်ရယ်၊ ရင်တွေတုန် လိုက်တာ၊ အခု ရဲစခန်းတွေဘာတွေမှာ ဖြေရှင်းရဦးမှာပေါ့။”

“မရှင်းရပါဘူး၊ လမ်းက လူရောကားရော ပြတ်တဲ့နေရာပါ။ ဘယ်သူမှမသိလိုက်ဘူး”

“လျော်ကြေးရော ပေးခဲ့ရသေးလား”

“မပေးရပါဘူး ကိုယ်မှမမှားတာ”

“ဒါဆို အဲဒီကလေးမှားတာပေါ့။ ယာဉ်ထိန်းရဲခေါ်တိုင်ပြီး လျော် ကြေးတောင်းခဲ့ပြီးရော ကိုဇော်ရယ်၊ ဒါမှ ဒီလိုကောင်လေးမျိုးတွေ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ဖြစ်သွားမှာ”

“အဲဒီလိုလုပ်လိုက်အောင်လည်း ကိုယ် ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး အသန်းရယ်၊ ကောင်လေးကလည်း ဒီလိုလုပ်ချင်လို့လုပ်တဲ့ပုံစံမဟုတ်ပါဘူး။ အပြောအဆိုလေးကအစ ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ရိုင်းလို့ မေးကြည့်လိုက်တာ မအေ ကမရှု၊ ဖအေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လို့ အခွဲတိုက်ရမ်းကားတတ်နေ တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ့်သားသောတလေးကိုတောင် သတိရမိတယ်၊ ကိုယ့်ကိုအခွဲ တိုက်ပြီး လူရမ်းကား လူမိုက်လေးဖြစ်သွားတယ်ဆိုလို့လေး၊ အထင်လွဲတာ လေးကို ဖြေရှင်းခွင့်ရခဲ့ရင်လည်း သိပ်ကောင်းမှာ၊ ကိုယ်နဲ့ဖုန်းပြောလိုက်ရင် ကိုယ်နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျလိုက်တာနဲ့ သား ဒီလိုဖြစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး အခု တော့ကွာ”

ရင်မှာဆို့ကျပ်လာသည့်မို့ ရင်ဘတ်ကိုဖိထားလိုက်ရသည်။ သား

အကြောင်းတွေ့လိုက်တိုင်း ဝေဒနာတို့က ထိုအတိုင်းပင်။ သားက မရှိတော့ တာမို့ သူများရင်သွေးကို အစားထိုးကာ ချစ်နေရသည့်ဘဝ။

“ကိုဇော် သံပုရာရည်လေး သောက်လိုက်ဦး”

“အင်း”

“တွေးမနေပါနဲ့ ကိုဇော်ရယ်၊ ကိုဇော် ပင်ပန်းပါတယ်၊ ကိုဇော်က ဖခင်ဝတ္တရားကျေခဲ့တာမို့ ဖြေသာနိုင်ပါတယ်၊ သူကသာ သူ့ကိုထားခဲ့ရပါ မလားဆိုပြီး အထင်လွဲ မုန်းတီးနာကြည်းပြီး ဒီလိုဖြစ်သွားတာ၊ အဲဒီအချိန် က သူလည်း သိတတ်နားလည်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပါပြီ၊ ငါ့အဖေက ငါ့အ တွက်နဲ့ ရေမြေခြားတဲ့နိုင်ငံခြားကို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေသွားလုပ်တာပါ လားလို့ နားလည်ပေးသင့်တာပေါ့”

သံပုရာရည်ခွက် ကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သော မတင်သန်းစကား တွေအတွက် တစ်စုံတစ်ခုသောက်ပြီး သက်ပြင်းတွေ လေးလံစွာချစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် သား အဲဒီလို နားလည်အောင် သားကို ကိုယ် စကားတွေအများကြီးပြော နှစ်သိမ့်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သားကလိမ္မာ တယ်၊ ကိုယ်ပြောတာတွေကို နားလည်တယ် လက်ခံတယ်၊ မင်းမင်းနဲ့နှင်းနှင်း ကို အနှံ့တာခံ သည်းခံပေါင်းရမယ်၊ ဒေါ်လေးစကားကိုနားထောင်ရမယ်လို့ ကိုယ်သေချာမှာခဲ့တာ၊ စိတ်ချပါ သားအတွက် မပူပါနဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုကန်တော့ ရင်း ပြောတဲ့စကားတွေကို ကိုယ် မမေ့သေးဘူး၊ သား ဒီလိုမိုက်သွားတယ် ဆိုတာ ကိုယ် မယုံနိုင်အောင်ပဲ၊ ကလေးအရွယ်ပဲဆိုပေမယ့် သိတတ်နားလည် တော့ ဒီလိုဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“ဒါက ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် အရောင်ပြောင်းသွားတာလည်း ဖြစ် ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ကိုဇော်ရယ်၊ သူက လူဆိုးသူနိုး ဂျိုးလေးတွေနဲ့ပေါင်းမိသွား တာလေး နောက်အိမ်ထောင်ကိုယ်စီပြုသွားတဲ့ ကိုတင်အုန်းလှလင်မယားကို



သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဪ အင်း သိတယ်”

“သူတို့သား ဖိုးကျော်ဆိုတာ အဲဒီလို ကလေးမျိုးပဲလေး ဖအေက နောက်မိန်းမယူ မအေက နောက်ယောက်ျားယူဆိုတော့ ကလေးက ပျက်စီး သွားတာ၊ ခိုးဆိုးလုယက် လူမိုက်လုပ်နေ အဲဒီကလေးနဲ့ ပေါင်းမှတော့ ကိုဇော် သားလည်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့”

“ဪ အဲဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့တာကို အင်းလေ အပေါင်းအသင်း မှားရင်တော့ အဲဒီလိုဖြစ်တတ်ကြပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သူတို့ရော ဘယ်တွေ့ရောက် ပြီး ဘာတွေ့လုပ်ကိုင်စားကြလဲ”

“မသိတော့ဘူးလေ အသန်းတို့လည်း ဟိုပြောင်းရ ဒီရွှေရနဲ့ သူတို့အကြောင်းလည်း မကြားတော့ပါဘူး”

“သူတို့ အဲဒီရပ်ကွက်မှာရှိချင် ရှိကြဦးမှာပေါ့၊ သားအကြောင်း ခုံစမ်းကြည့်ရင် သိမလား မသိဘူး ကိုယ် အခုမှသတိရတယ်”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်ရှိကြပါတော့မလဲ၊ အဲဒီရပ်ကွက်က တိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ဪ ဟုတ်လား”

ဒေါ်တင်သန်း ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားတာ ဦးဇော်ထွေး သတိမထား မိလိုက်ပါ။ သားနှင့်ကိုယ်ချင်းစာကာ ကောင်လေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ နေသလို ကောင်လေးမျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိသည်။

သံပုရာရည်ကို တစ်ဝက်လောက်ကုန်အောင် မော့သောက်လိုက် ပြီး စားပွဲပေါ် ပြန်ချကာ

“အဲဒီကောင်လေးကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးသလို တွေးပွားနေသလို ခံစားနေရတယ်၊ တစ်လမ်းလုံး ဘယ်မှာတွေ့ဖူးလဲ စဉ်းစားလာတာလည်း

စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဪ ကိုဇော်ရယ် နာမည်တူမရား လူတူမရားဆိုတာလည်း ရှိတယ်လေ၊ ကိုဇော်အသိမိတ်ဆွေတွေရဲ့သားတွေ ဘာတွေနဲ့တူနေတာမျိုး လည်း ရှိမှာပေါ့”

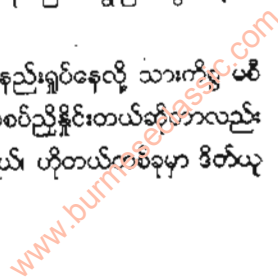
“အင်း အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေမလားမသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထူးတော့ ထူးခြားတယ်၊ ဒီကလေးက လူပုံစံကြည့်တော့ မွန်မွန်ရည်ရည်ပါ၊ ကားက လည်း တန်ဖိုးမြင့်ပဲ တစ်ခုပဲ ကိုယ့်ကိုကြည့်တဲ့မျက်လုံးတွေက မကျေနပ်ချက် တွေများပြီး ရန်လိုနေသလိုပဲ၊ တခြားကလေးသာဆိုရင် ကိုယ်ဆွဲထိုးမိမလား မသိဘူး၊ အဲဒီကလေးကိုတော့ ကိုယ် မလုပ်ရက်ဘူးဖြစ်နေတာ”

“ဒီလိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကိုယ်က စိတ်ရှင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဒေါသဖြစ်မိတာမျိုးပေါ့”

“အဲဒီလိုတင်ပဲမဟုတ်ဘူး ရင်းနှီးသိကျွမ်းတဲ့သူမို့ မပြောရက်သလို ဖြစ်နေတာမျိုးလို့ထင်တယ်၊ အင်းလေ အကြောင်းရေစက်ရှိလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သားနဲ့သမီးက ပြန်မလာဘူးလား၊ ဘယ်သွားကြတာလဲ သမီးသင်တန်း ပြန်ချိန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“သမီးက သူငယ်ချင်းမွေးနေပွဲဆက်သွားမယ်လို့ပြောတယ်၊ သား ကတော့ သူကောင်မလေးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်ရမှာနဲ့နေတိုင်းတွေ့နေကြတာ ပဲလေ၊ ဟိုဘက်ကလည်း ဒီဘက်အသိုက်အဝန်းအခြေအနေ သိနေတော့ လွတ်ထားတာပဲ၊ အသန်းတို့က ရက်ကောင်းရက်မြတ်ရွေးပြီး သွားစေမိ လိုက်ရင် အတည်ဖြစ်ပြီပေါ့”

“အခုတလော ကိုယ် အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်နေလို့ သားကိုပဲ မစီ စဉ်နိုင်သေးတာပါ၊ လူကြီးချင်းတွေ့တယ် စေ့စပ်ညှိနှိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း အချိန်ပေးပြီး သေချာလေးလုပ်တာကောင်းတယ်၊ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ဒီတယ်





ပြီး ဧည့်ခံရင်းနဲ့မှ ကောင်းမလားလို့”

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့ သူ့ဒယ်ဒီကြောင့် မျက်နှာပွင့်ဦးတော့မှာပဲ ကိုဇော်ကတော့လေ တကယ်ပါ သားနဲ့သမီးအတွက် ဖခင်ရင်းတစ်ယောက် ထက်တောင် တာဝန်တွေကျေလို့ ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်”

“ကိုယ့်သားလေးကိုလည်း ဒီလိုလုပ်ပေးခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ကွာ ဟိုမှာ အဲဒီလို ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ် ကြိုးစားပြီး ငွေတွေရှာလာ ခဲ့တာ၊ ရိုးသားမှုနဲ့ပဲရှာတာဆိုတော့ အချိန်တွေတော့ ကြာခဲ့တာပေါ့လေ၊ သားသာရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်လို့ ကိုယ်အရမ်းကို ပျော်မိမှာ”

“ကိုဇော် သားသာရှိရင် အသန်းကို ဒီလိုလက်ထပ်ဖြစ်မယ်၊ အသန်း သားနဲ့သမီးကိုလည်း ဒီလိုမျိုး သားသမီးအရင်းလို မေတ္တာတွေပေး ဂရုစိုက်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူးနော်”

“အသန်းနဲ့ဒီလိုမျိုး လက်ထပ်ဖြစ်ချင်မှ လက်ထပ်ဖြစ်မှာဆိုပေမယ့် တစ်မိသားစုလုံးကို အပြည့်အဝထောက်ပံ့ပြီး ကျေးဇူးဆပ်ဖို့တော့ ကိုယ် ရည်ရွယ်ပြီးသားပါ။ ကိုယ် ငါ့စဉ်ငွေထောက်ပံ့ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့်လည်း မိခင် တစ်ယောက်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ အသန်းရဲ့ကျေးဇူးတရားက ကြီးမား တယ်လေ၊ အခုလည်း ဇနီးမရှိ သားမရှိ မိသားစုဇတ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကို မိသားစုမေတ္တာတွေပေးနေတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အသန်း၊ ငွေ ထက်အရေးကြီးတာ မေတ္တာတရားပါ။ ကိုယ်ငွေတွေရှာလာခဲ့တာ အလကား မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

ဒေါ်တင်သန်း ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ပြုံးသွားလေသည်။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာဖို့အတွက် သောတကို စွန့်ပစ်မိတာ နောင်တမရတော့ချေ။ နှစ်ပြည့် လို့ ကလေးသူငယ်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းကနေ လွတ်မြောက်လျှင် အိမ်ကို

ပြန်လာနေမှာစိုး၍ တစ်ခေါက်မှ သွားမတွေ့ခဲ့သလို အာမခံနှင့်ထုတ်နေရမှာ စိုးပြီး မိမိနှင့်ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူးလို့ တရားရုံးမှာ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်လည်း စိတ်နာပြီး မိမိတို့ကို လိုက်မရှာခဲ့တာနေမှာပေါ့၊ အခုဆို သောတ ဘယ်တွေ့ရောက်ပြီး ဘာတွေ့လုပ် ဘာတွေ့ဖြစ်နေလဲ၊ အပြင်မှာလုပ်ကိုင်စားလို့ရအောင် ဝါသနာပါရာ စက်မှုလက်မှုပညာတွေ သင် ပေးလိုက်မှာမို့ ထိုပညာတွေနှင့်ပဲ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားသောက်နေသလား၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး မိသားစုအတွက်ပဲ ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်နေရသလား။

မိုးဝှက်လှယက် ဒါးပိုက်နိုက်ပညာတွေလည်း တတ်ကျွမ်းပြီးသား မို့ ထိုအလုပ်တွေထပ်လုပ်ပြီး ထောင်ပဲထပ်ကျနေသလား။

အကျင့်ဗီဆိုတာ ဖျောက်ရခက်သားမဟုတ်လား။ ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့မှာ မိမိတို့ကို လိုက်မရှာနိုင်တာကတော့ ထောင်ကျရင်ကျ မကျရင်သေသွားလို့သာဖြစ်မည်။ ထိုသို့မဖြစ်လျှင်တောင် ထိုသို့ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေသော မိသားစုဘဝလေးကို ပျက်စီးထိခိုက်မခံနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား။

ဒီလိုဘဝမျိုးမှာနေရဖို့အတွက် အထုပ်အထည်အပြည့်ဖြင့် ပြန် ရောက်လာသော ကိုဇော်ကို မျက်ရည်ခံထိုး သနားကြင်နာလာအောင် ဆွဲဆောင်စည်းရုံးထားခဲ့ရတာ။ အားကိုးရာမဲ့ဘဝမှာ သောတအတွက် ဘယ် လောက်တောင်ဒုက္ခတွေ ရောက်ခဲ့ရသည်ဆိုတာလည်း ပလီပလောမာယာတွေ သုံးခဲ့ရသည်။

ဒါဟာ မိမိဘဝနှင့် သားနဲ့သမီးအတွက် အတ္တတွေဟုဆိုပါလျှင်ပဲ



လိုက်ရသည်။ သူလည်း ဒီလိုလုပ်မိသည့်အတွက် အပြစ်ရှိသည်လို့ဘော ခံစားနေရတာပါ။ အစက တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်ဆိုသည့်အတွေးမရှိခဲ့ဖူးမယ့် နောက်တော့ ဖေဖေ ဘာများဖြစ်သွားမလဲဟု စိုးရိမ်သွားခဲ့မိသည်။

“သား”

“ဗျာ ဖေဖေ”

“လူဆိုးလူမိုက်အလုပ်ကို ဝါသနာမပါဘဲ သား လုပ်ခဲ့ရတာကို မမေ့သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမေ့သေးပါဘူး”

“အေး အခုလည်း သားရင်ထဲက ခံစားချက်ကြောင့် ပေါက်ကွဲ မိသွားတယ်ဆိုတာ ဖေဖေတို့နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သား နောက်တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ခဏလေး စိတ်လွတ်ပြီး မှားသွားတတ်တဲ့အမှားဟာ နောင်တရ ဝရာတွေ ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် မတန်ပါဘူး သားရယ်”

“သားကို မေမေတို့ အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး သား ရင်ထဲမှတင်ကျပ်နေအောင် ခံစားလာရတဲ့အခါ စိတ်တစ်ချက်လွတ်ပြီး ပေါက် ကွဲတတ်မှုမျိုးဆိုတာ ရှိတတ်ကြပါတယ်။ သား ဒီထက်မက ပေါက်ကွဲခဲ့မယ် ဆိုရင်လည်း မေမေတို့နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သား အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ ခိတ်သက်သာခဲ့သလား။ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေလား။ သား ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ ခရာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ သိသွားသလား”

“ဟင့်အင်း”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ဆုံးမစကားတွေက ထိရောက်လွန်းတာမို့ သူ မျက်ရည်ဝဲစွာ ခေါင်းရမ်းပြမိသည်။ ဒေါသနှင့်အပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ဘဲ နောက်မှားအောင် နားလည်စေချင်သည့်စေတနာဖြင့် နွေးထွေးစွာ သိမ်းသွင်း နေတာမို့ ကိုယ့်ရဲ့အမှားကို ပို၍ သိမြင်လာခဲ့သည်။

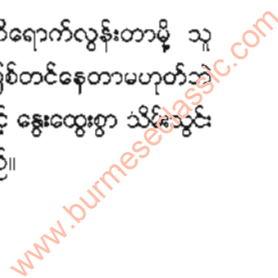
အခန်း (၂၂)

“သားရယ် ဘာလို့ မလုပ်သင့်မလုပ်အပ်တာကို လုပ်ခဲ့ရတာလဲ၊ သားက အဲဒီလိုကလေးမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန် မိုက်တီမိုက်ကန်း ပုံစံမျိုးနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုစော်ကားခဲ့ရသလား သား။ ပြီးတော့ သူက တခြားသူလည်းမဟုတ်ဘူး သားအဖေ”

“အဲဒါကြောင့် သား အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့တာပါ။ အစက ဒီလိုလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ရင်ဖွင့်ချင်တာ ပေါက်ကွဲချင်တာလောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သား ကို ရက်စက်တဲ့မိသားစုအပေါ် တန်ဖိုးထားလွန်းနေတာကို ဘယ်လိုမှကို မခံစားနိုင်ဘူး”

“သားမှားတယ်။ ကားနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာကိုက သားမှားတာ တကယ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီမိသားစု ကို သားအဖေတန်ဖိုးထားနေတယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိလိုက်ရဘဲ သား နောင်တရကျန်ခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ သား သိချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလား အဲဒါကို မေးကြည့်ခဲ့ရမှာမဟုတ်လား”

ဖေဖေနှင့်မေမေက ဖြစ်သင့်တာကို ပြောဆိုရှင်းပြတာမို့ သူငြိမ်နေ







“သား သားမှားပါတယ် အဖေသိအောင် အရင်ပြောရမှာ၊ အဖေ ဆီက သိချင်တာကို အရင်မေးရမှာ သားမေ့သွားတယ်၊ ရန်သူတစ်ယောက် လို တုန့်ပြန်မိတာကို အဖေ ဒေါသမထွက်တာလည်းတစ်ခုပဲ။ အဖေက အမြဲတမ်း အေးအေးချမ်းချမ်းနေတတ်တဲ့သူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က တခြားသူသာဆိုရင် သားအထိုးအကြိတ်လည်းခံရနိုင်တယ်။ အချုပ် ခန်းထဲလည်းရောက်သွားလောက်တယ်”

“ဒါ သူမမှတ်မိပေမယ့် သွေးသားဆက်နွယ်မှုကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့ သား။ မသိစိတ်ကတောင် ဖြတ်တောက်မရနိုင်တာ သွေးသားပတ်သက်မှုပဲ သူလည်း ပြောမသွားပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုပါ သွားမှာပါ”

“သူ့မိသားစုတွေနဲ့တွေ့ရင်တော့ အဲဒါကို မေ့သွားမှာပါ”

“သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ အပေါ်ယံကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်လို လုပ်သိနိုင်မှာလဲ သား။ သူတို့ပတ်သက်ရတဲ့အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ သိပြီး မှ သား ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်”

“အဲဒါ အမှန်ပဲသား။ ကမ္ဘာပီးလောင် သားကောင်ချင်းဆိုတဲ့ စကားရှိပေမယ့် ဘယ်မိဘမဆို အကြောင်းမရှိဘဲ သားသမီးကိုစွန့်ပစ်ရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သားသမီးကလဲလည်း မိဘအပေါ် အကြောင်းရင်း သေချာမသိဘဲ မစော်ကားသင့်ဘူး။ သားတို့အဆင်ပြေသွားရင် မေမေတို့က နာကျင်ကျန်ရမယ့်သူတွေပါ။ ဒီလိုဖျောင်းဖျနေရတာက သားကိုချစ်လို့ သား ကို အပြစ်မဖြစ်စေချင်လို့ပါ သားရယ်”

“မေမေရယ် သားနားလည်ပါတယ်”

မေမေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်၍ သူ ငိုလိုက်မိသည်။ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ဆီကမှ ပြန်မရနိုင်သည့် ဒီမေတ္တာတွေကို သူ မစွန့်လွှတ်ပါ။

အဖေဆီက မေတ္တာတွေကတော့ သူ မရသင့် မရထိုက်လို့ မရတာပဲလား။ ဒေါ်လေးတို့မိသားစုကပဲ ထိုက်တန်လို့ရနေတာလား။ မနာလို ဝိတ်ဆိုးတာမျိုး မရှိပေမယ့် သူ့ဘဝကို အညွန့်ချိုးထားသည့်သူတွေအပေါ် ဒီလိုမေတ္တာတွေပေးနေတာ သူ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

ဒီလိုတွေ ဘာကြောင့်ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ သိဖို့အတွက်တော့။



အခန်း (၂၃)

“ဝုန်း”

“ဟာ”

အချိန်မီဘရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်ပါရဲ့နှင့် ဆိုက်ကားက ဝုန်းခနဲ လဲကျ သွားတာမို့ ကပျာကသီပင် ကားပေါ်ကဆင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုက်ကား က ဘေးစောင်းလဲနေလျက် အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့သွားဟန်ရှိသော ဆိုက်ကား သမားက ကုန်းရုန်းကာ ထလာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျုပ် ဆိုက်ကားကွေ့ဝင် လာတာ မမြင်ဘူးလား ခင်ဗျား မျက်စိကုန်းနေလား”

“အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်တာပဲလေ လမ်းကကျဉ်းနေတော့ မလွတ်ဖြစ်သွားတာထင်တယ်၊ တကယ်ဆို မင်းက မကွေ့သင့်တဲ့အချိန်မှာ ကွေ့ဝင်လာတာ”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်မှားတယ်လို့ ပြောတာ လျော်ကြေးပေးရမှာ

သရုပ်ဖော်ကွဲ

ကြောက်လို့လား”

“မင်းဘာတွေထိခိုက်ပြီး မင်းဆိုက်ကားရော ဘယ်လောက်တောင် ပျက်စီးသွားလို့လဲ”

“ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ဆိုက်ကားလည်း အကောင်းအတိုင်း မရှိတော့ဘူး၊ လူလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“မင်း ဘယ်လောက်လို့ချင်လို့လဲ”

“ဆယ်သိန်း”

“ဘာ”

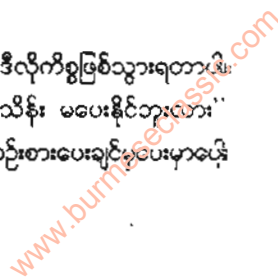
မတန်မရာ တောင်းတာမို့ ဦးဇော်ထွေး အရမ်းကိုဒေါသထွက်သွား သည်။ ဟိုးယခင်က ခဏတဖြုတ်နေခဲ့ဖူးသော ဒီရပ်ကွက်ထဲကို သား အကြောင်းစုံစမ်းလို့ရလိုရငြား ကုမ္ပဏီကနေ နေ့လည်ဘက်ထွက်လာခဲ့တာ ပါ။ ကိုယ့်အသိအကျွမ်းမိတ်ဆွေတွေ တွေ့ခဲ့လျှင်တော့ အနည်းနှင့်အများ သားအကြောင်း သိချင်သိကြပေလိမ့်မည်။

အသန်းသိထားတာကလည်း သားသေသလား ရှင်သလား မသေ ချာဘူးမဟုတ်လား။ ပျောက်နေပြီးမှ အသက်ရှင်နေသေးသည်ဆိုလျှင် ဒီလို ရပ်ကွက်မျိုးတွေမှာလည်း ရှိနေနိုင်သည်။ အသန်းပြောသလို ယခင်နေခဲ့ဖူး သော ရပ်ကွက်က လမ်းမတွေမှာ တိုက်တာအဆောက်အဦးတွေများပြီး ဖွံ့ဖြိုးစည်ကားနေသည်ဆိုပေမယ့် နောက်ဖက်လမ်းကြားတွေမှာတော့ ကျဉ်း ကျယ်ကျယ်တူတူလေးတွေ လူနေအိမ်စုတ်ချာချာလေးတွေတော့ ရှိနေ သေးသည်။

ထိုလမ်းလေးတွေထဲထိ ဝင်လာမိလို့ ဒီလိုကိစ္စဖြစ်သွားရတာပေါ့

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျုပ်တောင်းတဲ့ဆယ်သိန်း မပေးနိုင်ဘူးလား”

“မင်းတန်သလောက်ပဲတောင်းရင် ငါ စဉ်းစားပေးချင်ပေးမှာပေါ့”





အခုတော့ မင်းက ဒါမျိုးလုပ်စားနေတဲ့ကောင် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျုပ်ကို စော်ကားတာ လား ဒီရပ်ကွက်မှာ ကျုပ် ဘာကောင်ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ခင်ဗျား မသေချင်ရင် ကျုပ်တောင်းတာကိုပေးခဲ့”

“ဟိတ်ကောင် မင်း မင်းနော်”

ဆိုက်ကားမှာ အမြဲဆောင်ထားဟန်တူသော သံတုတ်ကိုယူပြီး ရိုက်ဖို့ရွယ်လိုက်တာမို့ အထိတ်တလန့် လက်ကာလိုက်ရသည်။ ဒီလို လူဆိုး လူမိုက်နှင့်မတူမတန် ဖက်ပြိုင်နေလို့တော့မဖြစ်။

ဒီလိုဂျလေဘီအပေအတောမျိုးတွေက လူတစ်ယောက်ကိုရိုက်ဖို့ ရော သတ်ဖို့ရော ဝန်လေးမှာမဟုတ်။ ကားရှေ့ခန်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူကာ စစ်ဖွင့်လိုက်ပြီး ငွေသုံးသိန်းထုတ်ယူ၍

“ငါ့မှာ သုံးသိန်းပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ မင်းကျေနပ်ရင်ကျေနပ် မကျေနပ် ရင် ယာဉ်ထိန်းရဲခေါ်ပြီးပဲ ရှင်းကြတာပေါ့၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ၊ ဥပဒေအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ပေး အဲဒီငွေ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလမ်းထဲကို နယ်ကျော်မလာမိစေ နဲ့၊ နယ်ကျော်လို့ကတော့ ဒီထက်ပိုဆိုးတဲ့အခြေအနေနဲ့ ကြုံရမယ်သာမှတ်”

ငွေလည်းယူသွားသေး ကိုယ့်ကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ လည်းပြောသွားသေးသည်။ တကယ်ကို မိဘဆိုးဆုံးမမှုမရှိ ရှိသေကိုင်းရှိုင်း မှုမရှိ ဆန်ကုန်မြေလေးမိုက်ရိုင်းတတ်သည့် ကလေးပါလား။ အခုမှ ခပ်ဝေး ဝေးကနေ အခြေအနေကြည့်နေကြသော လူသုံးလေးယောက်က ကိုယ့်အနား ရောက်လာကြကာ

“ငွေ ဘယ်လောက်တောင် ပေးလိုက်ရလဲ”

“သုံးသိန်းပါ”

“အဲဒီလောက်နဲ့ကျေနပ်သွားတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီကောင်က သူ ပိုက်ဆံသုံးစရာမရှိတော့တုန်းဆိုရင် အဲဒီလို ပြဿနာရှာနေကျလေး တခြား သူက ဝင်ပြီး ပြဿနာရှင်းပေးရင်လည်း အဲဒီသူကို ငါ့ကိုတုတ်တုတ်တယ် အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ ကြားမဝင်ရဲကြတာ”

“မအေက နောက်အိမ်ထောင်ပြု၊ မအေကလည်းနောက်အိမ် ထောင်နဲ့ဆိုတော့ ဆိုဆုံးမပုံပြင်မယ့်သူမရှိနဲ့ ငယ်ငယ်တည်းက မိုက်ရိုင်းလာ တဲ့ကောင်လေ”

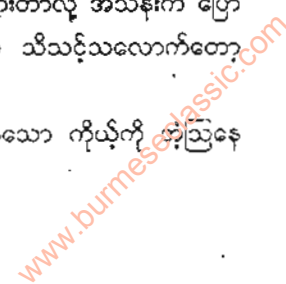
“အခု သူလည်း အိမ်ထောင်ကျနေတာလေ၊ ကလေးနှစ်ယောက် ရနေပြီ၊ အရက်ပဲနေ့တိုင်းသောက်နေတော့ ဆိုက်ကားလည်း ဘယ်ဆွဲ ကောင်းပါမလဲ၊ အဲဒါဆိုရင် သုံးဖို့ဆွဲဖို့လိုတာနဲ့ ကားနဲ့တိုက်ချင်ဟန်ဆောင်၊ ဆိုက်ကယ်နဲ့တိုက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ပြဿနာဖြစ်အောင်လုပ် ငွေရှာတော့ တာ၊ တကယ်ကို သောက်ကျင့်မကောင်းဘူး၊ မိဘမကောင်းလို့ ကိုယ့်ကံ မကောင်းဘူးဆိုရင် ကိုယ့်အလှည့်ကျ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကောင်းအောင် လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့”

“ဖိုးကျော်ဆို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက အော့နှလုံးနာနေကြတာ”

“ဗျာ ဖိုးကျော် အဲဒီကလေးက ကို ကိုတင်အုန်းသား ဖိုးကျော် ဆိုတာလား”

ဦးဇော်ထွေး တအံ့တဩကြီးဖြစ်ကာ မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်သားက ဒီကလေးနှင့်ပေါင်းလို့ ပျက်စီးသွားတာလို့ အသန်းက ပြော သည်။ ဒါဆို သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖိုးကျော် သိသင့်သလောက်တော့ သိနေနိုင်၏။

လူတစ်ယောက်က ဖိုးကျော်ကိုသိနေသော ကိုယ့်ကို အံ့ဩနေ လျက်





“ခင်ဗျားက ကိုတင်အုန်းကိုရော ဖိုးကျော်ကိုရော သိသလား”

“ဪ အရင်တုန်းက သိခဲ့ဖူးတယ်ပဲပြောရမှာပေါ့၊ ဟို ဖိုးကျော် အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲဗျာ၊ အခု ဖိုးကျော်ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ သူက အဲဒီလို ငွေရပြီဆိုရင် မြို့ထဲက ဆိုင် အကောင်းစားတွေမှာ သွားသုံးဖြုန်း သောက်စားပစ်တာ၊ ဘယ်အချိန်မှ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ သူ့မိဘတွေတုန်းကလိုပဲ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအတွက်ဆိုပြီးတော့လည်း သူ့အာရုံထဲမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင်တော့ သူ ငွေကုန်လောက်မှ ပြန်လာရှာတော့ ချို့၊ အရက်နာကျ နေမကောင်းတဲ့အချိန်တော့ အိမ်ကပ်ပါတယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ လမ်းပေါ်မှာနေ လမ်းပေါ်မှာစားပဲ၊ အိပ်တော့လည်း အရက်ဆိုင်မှာ အိပ်တာများတယ်”

“သူနဲ့တွေ့ရင်တော့ ဒီထက်ငွေများများပေးဖို့သာ စဉ်းစားထား၊ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီကောင်က လူတစ်ယောက်ကိုရိုက်ရမှာလည်း ဝန်မလေး သတ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးဘူးလေ၊ ထောင်ဆိုတာလည်း ဝင်လိုက်ထွက် လိုက် အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်လိုနေတာ”

“ဪ”

ဒီလိုကလေးနှင့်ပတ်သက်ရင်းနှီးပေါင်းသင်းခဲ့လို့ သားလည်း ပျက်စီး သွားခဲ့တာဖြစ်မည်။ ဒီလူတွေကတော့ ကိုယ် တစ်ခါမှမြင်ဖူး တွေ့ဖူးသူတွေ မဟုတ်တာကြောင့် သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းမနေချင်တော့ပေ။

ဖိုးကျော်ကိုသာ နောက်တစ်ခါတွေ့လျှင် သေချာမေးမြန်းကြည့်ရ မည်။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာ သိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။

အသန်းကရော ဒီဘက်ကိုတာကြောင့် မသွားစေချင်တာလဲ။ ဒီလို

ဝရိုက်ကြမ်းသည့်ကိစ္စမျိုးတွေရှိတတ်တာကြောင့် ကိုယ့်ကိုမသွားစေချင်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ ဒါဆို အခု ဒီကိုလာပြီး ဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့တာ အသန်းကို ပြောပြလို့ တော့ မဖြစ်ပေ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီးနောက်တစ်ခါ လုံးဝမသွားတော့နှင့်ဟု တားမြစ်ခဲ့လျှင် သားကိုစုံစမ်းကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေးရတော့မှာမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့် ကို မှီခိုနေသည့်သူတွေမို့ ကြောက်ရွံ့စရာမလိုဘူးဆိုသော်လည်း မိသားစု ဖြစ်နေပြီမို့ သူတို့စေတနာ မေတ္တာကို အလေးထားသင့်သည်မဟုတ်လား။ ဟိုးယခင်နေရာဟောင်းလေးက အသစ်တွေဖြင့် ပြောင်းလဲနေသလို ကိုယ့်ဘဝသည်လည်း အရာရာပြောင်းလဲနေကာ။





အခန်း (၂၄)

“ဟဲ့ကောင်လေး လာစမ်း ဒီကိုး နှစ် ခုနက စားသုံးသူရှင်းတဲ့ ပိုက်ဆံကို ခိုးလိုက်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီပိုက်ဆံ ဘယ်မှာလဲ ပြစမ်း”

“ကျ ကျွန်တော် မခိုးပါဘူးခင်ဗျာ ရှင်းသမျှပိုက်ဆံတွေ အဒေါ်ကို ကျွန်တော် လာပေးပါတယ်”

“မလိမ်နဲ့ မုန့်ဆုရာက နှင့်ခါးကြားထဲ ပိုက်ဆံထိုးထည့်တာ မြင် တယ်လို့ပြောတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူး”

“ဘာလဲ နှင့်ကို ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး ရှာကြည့်ရမှာလား။ လူကြား ထဲမှာ အရှက်ကွဲသွားမယ်နော်၊ နှင့်တို့လိုလူမျိုးတွေက သောက်ရှက်လည်း ရှိမယ့်ဟာတွေမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို သောက်ကျင့်တွေရှိလို့ ဒီလိုသူများ အခိုင်းအစေခံဘဝနဲ့ နေရတာ”

“ကျ ကျွန်တော့်အမေက နေမကောင်းလို့ပါ။ အမေကလည်း အမေ့ကိုပြုစုနေရတာနဲ့ဆိုက်ကားမနင်းနိုင်ဘူး။ ညီမလေးကိုလည်း ကျောင်း

ထားနေရတာမို့ပါ”

“နှင့်မိသားစုအကြောင်း မသိချင်ဘူး။ ခိုးထားတဲ့ပိုက်ဆံကိုသာ ငါ့ကိုပေး။ နှင့်ကိုအလုပ်ထုတ်လိုက်ရင်လည်း နှင့်အမေ ကြိုယူထားတဲ့လစာ ငွေက ဆုံးရှုံးဦးမယ်။ ပြန်လျှော့နိုင်တဲ့အတန်းအစားတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟဲ့ နှင့်ခိုးထားတဲ့ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးမှာလား မပေးဘူးလား ပြော”

“ကျ ကျွန်တော် တကယ် မယူပါဘူး”

“ဒီလောက်တောင် မြောင်ငြင်းတဲ့ကောင် ကဲဟယ် ကဲဟယ်”

“ခွပ် ခွပ် မြောင်း မြောင်း”

“အမယ်လေး အမယ်လေး နာပါပြီဗျာ ကြောက်ပါပြီဗျာ”

ကြားနေ မြင်နေရတာ ဘယ်လိုမှကို စိတ်မသက်သာပေ။ လက် ဖက်ရည်မှာသောက်မိတာပင် မျိုမကျ။

စားပွဲထိုးလေးက အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်ဝန်းကျင်မျှသာ ရှိဦးမည်။ ထမင်းစားရုံးဆင်းချိန်မို့ ရုံးရှေ့က ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူစည်ကားနေ တတ်သည်။ အိမ်ကထမင်းချိုင့် ယူမလာသည့်သူတွေက ထမင်းဖြူ ထမင်း သုတ် မုန့်ဟင်းခါး ခေါက်ဆွဲ နန်းကြီးသုတ် အစုံသုတ် လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီမှာသောက် မှာစားကြသည်။

သူနှင့်မြမှူးကတော့ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ပဲ စားဖြစ်ကြ၏။

“မောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ခဏလေး မြမှူး”

မြမှူးကို လက်ကာပြခဲ့ပြီး ကလေးကို ရိုက်နှက်နေသည့်ကောင် တာနားကို ချ လာခဲ့လိုက်သည်။

“အဒေါ် ကလေးကို အဲဒီလောက်ရိုက်နေရင် ပြစ်မှုပြောက်သွား



လိမ့်မယ်။ ဒီကလေးအရွယ်က ဘာသိမှာလဲ”

“ဘာမသိရမှာလဲ သိလို့ပဲ ခိုးနေတာပေါ့”

“ခိုးတယ်ဆိုရင်လည်း သူ့မှာခိုးရတဲ့အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်။ မိဘအဆင်မပြေတာ အနိုင်ကျင့်ခိုင်းစေတဲ့သူရှိတာ”

“ဪ အဲဒီလိုသာ။ ခွင့်လွှတ်ပေးနေရရင်တော့ ငါတို့ရှိသမျှ ဧည့်စိမ်းပြုတ်မှာပေါ့။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရင် ရောင့်တက်ရုံပဲရှိမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခိုးတာဝှက်တာ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကလေးနားလည်အောင် ပြောပြဖို့ပါ”

“စာမတတ်ပေမတတ်နဲ့ နားလည်အောင်ပြောလည်း နားလည်တာတွေမဟုတ်ဘူး။ မိဘက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး အဆင်မပြေဘူးပဲ ပြောနေတော့ ကလေးတွေက ခိုးဝှက်ပေးနေကြတာလေ။ မိဘတွေက သောက်သုံးမှမကျတော့၊ ဒါတွေကို သနားနေရင် ကိုယ်ပဲခွဲပြာကျလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့အချိန်က အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစားလုပ် စုဆောင်းမှုမှမရှိဘဲ သားသမီးကိုခိုင်းစားဖို့ပဲ တတ်တယ်”

“မိဘတွေမကောင်းတာ သားသမီးတွေမှာအပြစ်မရှိပါဘူးဗျာ။ သူတို့ဘဝအကျိုးပေးကြောင့် ဒီလိုလုပ်နေကြတာပါ။ ကံပါ ဒီကလေးက ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ယူထားလဲ။ အဲဒီပိုက်ဆံ ကျွန်တော် ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“ဟဲ့ကောင်လေး ပြောလိုက်လေ၊ နင် ဘယ်လောက်ယူထားတာလဲ”

“ထောင့် ထောင့်နှစ်ရာပါ”

“အဲဒီထောင့်နှစ်ရာပြန်ပေးလိုက်လေ၊ မင်းအိမ်အတွက် အစ်ကိုမင်းကို မုန့်ဖိုးသပ်သပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်တဲ့”

ကောင်လေးက ဘောင်းဘီကြားထဲက ပိုက်ဆံကိုထုတ်၍ ဆိုင်ထဲ အဒေါ်ကြီးကို ပြန်ပေးသည်။ အဒေါ်ကြီးက ပိုက်ဆံကို ဆောင်ဆွဲယူပြီး ကောင်လေးခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်၍

“အစကတော့ မခိုးဘူး မခိုးဘူး ဇွတ်ခံပြင်းနေပြီးတော့ သောက်ကောင်လေး။ အဲဒီလို မြှောက်ပင့်ပေးမယ့်သူရှိရင် ဒီထက်ပိုဆိုးဦးမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ နင်တော့ သေမယ်သာမှတ်”

အဒေါ်ကြီးက ထောင့်အောင်ပြောလျက် ကောင်တာမှာ ပြန်သွားထိုင်သည်။ အဒေါ်ကြီးပြောစကားကြောင့် ရင်ထဲမကောင်းဖြစ်သွားသော်လည်း ကောင်လေးလက်ထဲကို ပိုက်ဆံတစ်သောင်း ထည့်ပေးလိုက်၏။

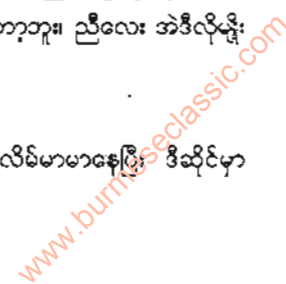
“နောက် အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးနော် ညီလေး။ ခိုးတယ်ဝှက်တယ်ဆိုတာ အပြစ်လုပ်တာပဲ။ အဲဒီလိုအပြစ်လုပ်မိရင် အချုပ်ထောင်ကျနိုင်တယ်။ အချုပ်ထောင်ကျရင် မိဘတွေကို ဒီလိုမျိုးလုပ်ကိုင်ကျွေးလို့မရတော့ဘူး။ ညီလေးအတွက် သူတို့စိတ်ဆင်းရဲရရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့ ဟုတ်တယ်နော် ညီလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေး ခိုးလို့ဝှက်လို့ရတဲ့ပိုက်ဆံက ခဏလေးပဲသုံးလို့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးအသက်ကြီးတဲ့အထိ တစ်သက်လုံးတော့ အညွန့်ကျိုးသွားနိုင်တယ်။ ညီလေးကို ဘယ်သူကမှ လူကောင်းလို့မထင်တော့ဘူး။ ညီလေး အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်ချင်လား”

“မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“အေး အဲဒါဆိုရင် ညီလေး လိမ်လိမ်မာမာနေပြီး ဒီဆိုင်မှာ



ကြီးကြီးစားစား ရိုးရိုးသားသား လုပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အေးပါကွာ ရပါတယ်”

ကောင်လေး ခေါင်းလေးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ပြီး မြမှူးနေရာ ဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ မြမှူးက မျက်စိမျက်နှာပျက်နေလျက်

“မောင်ရယ် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ၊ မြမှူးတို့ က ဒီဆိုင်ကိုခဏခဏလာထိုင်နေကြတာ ဆိုင်ရှင်ကိုအားနာစရာကြီး”

“ဪ မြမှူးရယ် ကလေးကျတော့လည်း သနားစရာပဲလေ၊ အရိုက်ခံနေရတာ”

“သူ ပိုက်ဆံနီးလို့အရိုက်ခံရတာ ခံရမှာပေါ့၊ ကလေးက ငယ် ငယ်တည်းကအကျင့်ပျက်နေရင် ကြီးတော့ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“သူလည်း နီးချင်လို့ဟုတ်ပါ့မလား၊ မိဘတွေအဆင်မပြေတော့ နီးမိသွားတာပေါ့”

“အဲဒါ မိဘတွေမှားတာပေါ့၊ ကလေး ဒီလိုမကောင်းတာလုပ်တာ ဆုံးမသွန်သင်ရမှာ နိုးဝှက်တတ်တဲ့အပြစ်ရဲ့ဆိုးကျိုးကိုပြောပြပြီး ကလေး မလုပ်ရဲအောင် ခြိမ်းခြောက်ရမှာ”

“အဲဒါကို မိဘတွေက မလုပ်လို့ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး နားလည် အောင် ဆုံးမဖို့မောင်ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဒီကလေးရဲ့အရွယ်ဆိုတာ ဘာသိသေး မှာလဲ၊ အကောင်းအဆိုး မခွဲခြားတတ်သေးဘဲ ပုံသွင်းသလိုပဲ သွားတော့ မှာ၊ ဒီလိုကလေးအရွယ်တွေရဲ့ ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းက လူကြီးတွေမှာ တာဝန် အရှိဆုံးပဲ”

“အဲဒီတာဝန်ကို သူတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့လူကြီးမိဘက တာဝန်ယူ

မှာပေါ့၊ မောင်က ဘာလို့အမှန်းခံသွားပြောရတာလဲ၊ မောင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဪ အမြင်မတော် အကြားမတော်လို့ပေါ့၊ မြမှူးရယ်”

“မောင်ကို မြမှူး အပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကလေးကို အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာဆိုရင် အဒေါ်ကြီးက မြောက်ပင့်တယ်လို့ ထင်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“မောင်ကတော့ အကောင်းဆုံးဖျန်ဖြေပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ မဟုတ်ရင် ကလေးကလည်း အနာသာခံမယ် သူ့မိဘတွေအတွက် နီးထား တဲ့ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ မိဘတွေက ဘယ်လောက်အဆင်မပြေ ဘူးပြောထားလဲမှမသိတာ၊ ဒီအားတစ်ခုမရှိဘဲ ကလေးက အကြောက်အခွံ မရှိ ဒီလိုလုပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“မောင်ကလေး နီးတတ်ဝှက်စာတ် အကျင့်မကောင်းတဲ့ ကလေး ကို ကိုယ်ချင်းစာပေးနေလိုက်တာ မောင်ဆွေမျိုးကျနေတာပဲ”

ကလေးကို ကိုယ်ချင်းစာကာ ကာကွယ်ပေးမိတာကို အိုမာဖြစ် သွားလို့ မြမှူး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ထင်သည်။ သူကတော့ ငယ်ဘဝ ရဲ့နာကျင်မှုတွေကြောင့် ကလေးဘက်ကရပ်တည်ပေးမိခြင်းပါ။

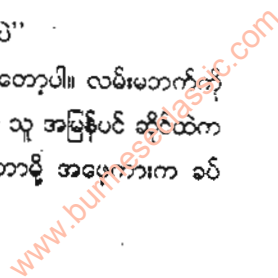
“မြမှူး ခ ခဏလေးနော်”

“ဟင် မောင် ဘယ်လဲ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့လိုက်လို့လဲ”

“ဟို မောင်အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

“ဪ မောင်ကတော့လေ တကယ်ပဲ”

မြမှူး ပြောနေတာကို သူ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ လမ်းမဘက်ကို ကြည့်နေဆဲမှာ အဖေကားကိုတွေ့လိုက်တာကြောင့် သူ အမြန်ပင် ဆိုင်ထဲက သွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကားတွေလူတွေ ရှုပ်နေတာနဲ့ အဖေကားက ခပ်



ဖြည်းဖြည်းပင် လိုမ့်ထွက်နေ၏။

“ခဏလေး၊ ခဏလေးအန်ကယ်”

“ဗုန်း ဗုန်း”

သူ ခြေလှမ်းခပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် အပြေးလိုက်လာတာကြောင့် မိလားပြီး ကားတံခါးကို ပုတ်လိုက်သည့်အခါမှာ အဖေကားတံခါးက လျှောခနဲ ဖွင့်သွားလျက် သူ့ကိုမှတ်မိသွားဟန်ဖြင့်

“ဟာ ကောင်လေး မင်း ဘာပြဿနာရှာဦးမလို့လဲကွ၊ ဟင် မင်းက ရှေ့နေဝတ်စုံနဲ့ ဘာလဲကွ မင်းကရှေ့နေ”

အဖေ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မယုံနိုင်သလို အံ့ဩသွားဟန်တူသည်။ သူကတော့ အဖေ့ကိုဖြင့်ပြီး စိတ်တွေလှုပ်ရှား သွေးတွေဆူဝေလျက် ကျန်သည့်အရာတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။

“တီ တီ”

“ဟိတ်ကောင်လေး မင်း ဘာပြောမလို့လဲပြောလေး ဒီနားမှာ ကားရပ်လို့ မရဘူး။ နောက်ကားတွေ ဟွန်းတီးနေပြီ”

“မောင်းပါ အန်ကယ်”

“ဟ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငါ့ကားပေါ်တက်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ကိုမေးစရာ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ အဲဒီလိုအကန်မျိုး မရှိတူးထင်တယ်၊ ရှေ့နေဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး မင်း ငါ့ကိုသွေးအေးအေး ဓားပြတိုက်မလို့လား”

“တီ တီ”

“ကံပါ အန်ကယ် နောက်ကားတွေစိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ကားကို သာမောင်းလိုက်ပါ”

“ပြီးရောကွာ”

သူ ဇွတ်စာရွတ်နိုင်တာကြောင့် အဖေစိတ်လျှောလိုက်ဟန်တူသည်။ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်ပြီး သူ့ကို သင်္ကာမကင်းသလို လှည့်ကြည့်လျက်

“မင်း ရှေ့နေအစစ်လား၊ ဒါဝတ်လိုက်ရင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသွားလို့ မကောင်းတဲ့သူထင်မှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး အယောင်ဆောင်တာလား”

“အန်ကယ် အဲဒီလို လူကဲခတ်ည့်လို့ အလိမ်ခံနေရတာဖြစ်မယ်”

“ဘာ”

“ကံပါ လူရှင်းတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုမောင်းပါ။ အဲဒီကျမှ ကျွန်တော် မေးခွန်းတွေကို အမှန်အတိုင်းဖြေဖို့ စဉ်းစားထား”

“မင်းက ရှေ့နေအစစ်ဆိုရင်တောင် ငါက မင်းရဲ့တရားခံမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ ဘာပြစ်မှုမှလုပ်မထားဘူး။ ဘဝကို ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုး စားစားပဲ ရင်ဆိုင်လာတဲ့ကောင်”

“အဲဒါ အန်ကယ်ဘာသာ ကိုယ်ရည်သွေးနေတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ တခြားလူဘက်ကကြည့်ရင် အန်ကယ်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ အပြစ်ကျူးလွန်သူလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလောက်တယ်”

“ဟာ ကောင်လေး မင်းတစ်ခုခုအထင်မှားနေပြီထင်တယ်၊ မင်းကို ဘယ်လိုလူမျိုးကများ ငါကတရားခံပါလို့ အမှုအပ်လိုက်လို့လဲ”

“အဲဒါ ဟိုကျပြောကြည့်ရင် သိမှာပေါ့”

“ကျွတ် မင်းနဲ့ကတော့ဆုံတိုင်းကို အကုသိုလ်မကင်းပါလားကွာ အတိတ်ဘဝက မင်းနဲ့ငါက ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေများ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“အန်ကယ်က ကျွန်တော်နဲ့ဆုံရမှာ အရမ်းကြောက်တယ်ထင်





တယ်”

“ပထမတစ်ခါတည်းက မင်းက ပြဿနာရှာထားတဲ့ကောင်လေး အခုလည်း မင်း ငါ့နောက်ကလိုက်လာပြီး ပြဿနာရှာနေတာမဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုထင်တယ်ဆိုလည်း ထင်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အန်ကယ့်ကို အခုလိုမျိုး မဆံ့ချင်ပါဘူး။ ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် ဆုတောင်းကမပြည့်တာ”

“ကောင်လေး မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟိုရှေ့က ဆိုင်မှာကားရပ်လိုက်”

အဖေ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားရပ်လိုက်သည်။ သူ့ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အဖေကိုမစောင့်ဘဲ မှန်တံခါးကိုတွန်းကာ ဆိုင်ထဲကို အရင်ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။ နေ့လယ်ခင်းမို့ ဆိုင်ထဲမှာ လူအတော်ရှင်းနေသည်။ သူ ထောင့်ဆုံး စားပွဲစိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ အဖေက ပိုက်ဆံအိတ်ခပ်ကြီးကြီးကို ချိုင်းကြားညှပ်လျက် သူ့နှင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာလဲပြော ကောင်လေး။ ငါ့ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ အပြင်ထွက်လာတာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ ပစ္စည်းသစ်တွေ ဝင်မှာမို့ အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အလကား အားနေတဲ့ကောင်မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ အမှုစစ်ဖို့တွေရှိပါတယ်”

“မင်းတကယ် ရှေ့နေအစစ်လား၊ မင်းက ရှေ့နေဝတ်စုံနဲ့သန့်ပြန်ပြီး တော်တော်လိုက်ဖက်တယ်။ ဥပမိရုပ်က ခန့်သားပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်ခဲစရိုက်ကတော့ ဘာလဲကွ၊ မင်း ငါ့ကို”

“ဒေါ်တင်သန်းနဲ့အန်ကယ် ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ”

“ဘာ မင်း ငါ့မိန်းမကိုသိတယ် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အန်ကယ်က ဒေါ်တင်သန်းနဲ့လက်ထပ်ထားတာလား၊ ငယ်လင်ငယ်မယားတော့ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား”

“မင်းက ဒါလည်းသိတယ်၊ အေး ဟုတ်တယ်၊ ငယ်လင်ငယ်မယား မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မိန်းမရဲ့ညီမဆိုပါတော့၊ ငါက နိုင်ငံခြားမှာ မိသားစု ငတ်နေတဲ့ကောင်လေး၊ ဒီကျိုပြန်လာတော့ ငါ့သားလေးကလည်း ရှိမနေဘူး အဲဒါနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပါတော့”

“အန်ကယ်သား ဘာလို့မရှိတော့တာလဲ၊ မရှိတော့တဲ့အကြောင်း အရင်းက ဘာလဲဆိုတာရော အန်ကယ်သိသလား၊ စုံရောမစုံစမ်းကြည့်ခဲ့ဘူးလား”

“နေဦး မင်း”

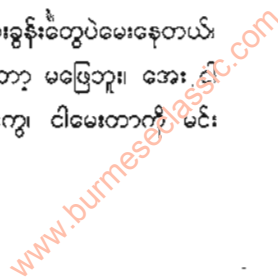
“အဖေမေးတာကို မဖြေဘဲ သူ့ကချည်း မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေတာနဲ့ သူ့ကိုအဖေ အံ့ဩနေလား၊ ဒေါသထွက်နေလားမသိပေ။ ရှေ့နေမို့ လျာရှည်နေသလားဆိုသည့်ပုံစံမျိုးနှင့် ကြည့်နေသည်မို့ သူ့မျက်နှာကို ပိုပြီး ဘင်းမစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဝိတ်တာလေးရောက်လာပြီး

“ဘာသုံးဆောင်မလဲခင်ဗျာ မိနူးကြည့်ပါ”

“ရပြီ ကော်ဖီပေးပါ မင်းရော”

“ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး”

“ဒါပဲနော် အိုကေ ကဲ မင်းက ငါ့ကိုမေးခွန်းတွေပဲမေးနေတယ်၊ မင်းဘာကြောင့်သိနေတာလဲဆိုတဲ့ ငါ့မေးခွန်းကိုတော့ မဖြေဘူး၊ အေး ငါ့လည်း နည်းနည်းတော့ ခေါင်းမာတတ်တဲ့ကောင်ကွ၊ ငါမေးတာကို မင်း မဖြေရင် မင်းမေးတာလည်း ငါမဖြေတော့ဘူး”





“အနိကယ်က ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“မမေးခင် ငါတစ်ခုပြောချင်တယ်၊ မင်းကိုငါ့စိတ်ထဲမှာ တရင်းတနီး ပတ်သက်မှုရှိဖူးတယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ ဘယ်သူ့သားသမီးလဲ၊ ဘယ်လိုသိ တာလဲဆိုတာတော့ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ အခုလည်း မင်း ငါ့အကြောင်း အနည်းအကျဉ်းသိနေတာ ငါ အံ့သြမိတယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အကြောင်း ဘာကြောင့်သိနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုအရင်ဖြေစေချင်တာလား”

“အေးလေ ငါက မင်းရဲ့တရားခံမဟုတ် အမှုသည်မဟုတ်တဲ့အ တွက် ငါနဲ့မပတ်သက်တဲ့သူကို ငါ့အကြောင်းပြောပြစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ထင်တယ်၊ သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အပေးအယူလေးပေါ့ကွာ မင်းအရင် ဖြေသင့်တယ်”

သူပြောပြဖို့ အားယူလိုက်စဉ်မှာ အသက်ရှူကျပ်သလိုလည်ပင်း ထဲမှာ တစ်ဆို့နေသည်။ တရင်းတနီး ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလို ခံစားရသည်ဆို သည့်အတွက် ရင်မှာခန္ဓာထွေးလှိုက်ဖြာမှုလေး ဖြစ်သွားခဲ့၏။ အဖေက စိတ်တာလေးလာချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်သောက်လျက်

“ဟိတ်ကောင် ပြောလေ မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် သောတ”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် အဖေ့သားပါ”

“သား”

“ခွမ်း”

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားသော လက်ထဲက ကော်ဖီခွက်က ဖြန့်

ခနဲ ပြုတ်ကျ ကွဲကြောသွားသည်။ စိတ်တာလေးက အမြန်ဆုံးလာကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေး၏။ သူ့ကက်စွမရီကြောင်း နောက်မှဘောလံနှင့်လျှော် ဆွဲကြားရှင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်သည်။

အဖေက မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက် စိတ်လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေ ဖွားဖြင့်

“မင်း မင်း သောတ သောတ ငါ့ရဲ့သား ဟုတ် ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“ဒီဘဝနဲ့မြင်လိုက်ရတာကို အံ့သြသွားတာလား အဖေ”

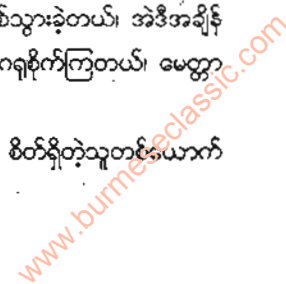
“မဟုတ်ဘူး အင်း ဟုတ်တယ်၊ အသန်းကပြောတော့ မင်းပျက်စီး ပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာလုံးဝပြန်မလာတော့ဘဲ သေ သေသွားတာဖြစ်နိုင် တယ်ဆို”

“အဲဒီမိန်းမက အဲဒီလိုပဲ ပြောသလား၊ အဲဒါကြောင့် အဖေ မရှာခဲ့တာလား၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မစုံစမ်းခဲ့တာလား အဖေ”

အဖေ ဘာပြောရမှန်းမသိသလို ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ခါလိုက်ပြီးမှ

“အယုံလွယ်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ယုံလောက်အောင်ပြောခဲ့ လို့ဆိုတာ ဖေဖေ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဖေဖေက သားအတွက်ဆိုတဲ့စိတ်တစ်ခုနဲ့ ဟိုမှာငွေရှာနေတဲ့ကောင်လေး ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သားက ရှိမနေ ဘူး၊ ဖေဖေ ကြေကွဲရတယ်၊ ရင်နာရတယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲသောကတွေရပြီး မစားနိုင် မအိပ်နိုင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန် မှာ သူတို့မိသားစုကပဲ ဖေဖေကိုပြုစုစောင့်ရှောက် ဂရုစိုက်ကြတယ်၊ မေတ္တာ တွေ နွေးထွေးမှုတွေပေးကြတယ်”

“အဲဒီလောက်တောင် ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ရှိတဲ့သူတင်ယောက်



က ဘာလို့အဆက်အသွယ်မလုပ်တာလဲ၊ စွန့်ပစ်ထားတာလဲ၊ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲဖြစ်နေမှာ ပညာမသင်ရဘဲ မျက်နှာငယ်နေမှာကို တွေးပြီး ဘာကြောင့် ငွေမပို့ခဲ့တာလဲ အဖေ”

“ဟင်”

နာကြည်းမှုတွေနှင့် ပေါက်ကွဲထွက်သွားသော သူ့စကားတွေကို အဖေ အံ့ဩတကြီးဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ သူ့ဘက်ကို နှံ့ကိုတိုးရွှေ့ထိုင်လျက်

“သား သားဘာပြောလိုက်တာလဲ အဖေက အဲဒီလိုတွေ ဘာလို့ မလုပ်ခဲ့တာလဲ ဟုတ်လား၊ အဖေ ပထမတစ်နှစ်တော့ ရုန်းကန်ကြိုးစားပေ မယ့် အခြေတကျမဖြစ်သေးဘဲ ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေလို့ ဖေဖေ ငွေမပို့နိုင်ဘူး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါကိုလည်း စိတ်မချမ်းသာပေမယ့် သားဒေါ်လေးကို သားအတွက် ငွေပေးခဲ့သေးတာပဲဆိုပြီး ဖေဖေ စိတ်ပြေနေခဲ့ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်မှာ ဖေဖေ သားအတွက် နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ ငွေပုံမှန် ပို့ခဲ့တယ်လေ သားရဲ့၊ သား ပညာရေး စားဝတ်နေရေး လောကီငရဲတင် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မိသားစုအတွက်ပါ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာပါ”

“ဗျာ”

“ဖေဖေသားနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လွန်းလို့ အရမ်းသတိရလွှမ်းဆွတ်ပြီး စကားတွေပြောချင်လွန်းလို့ သားကိုခေါ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်၊ သားက သူ့ကိုထား ခဲ့တာ စိတ်နာကြည်းပြီး စကားမပြောချင်ဘူး၊ နားမထောင်ချင်ဘူးလို့ သား ဒေါ်လေးက ပြောခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သားက အိမ်ထောင်ပျက်မိသားစု ကိုတင်အုန်းသား ဖိုးကျော်နဲ့ပေါင်းသင်းပြီး လူဆိုးလူပိုက်လေးဖြစ်နေတယ် တဲ့ ဖေဖေ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရလဲ သား၊ ပညာလည်း

ကောင်းကောင်းမသင်ဘူးဆိုတော့”

“ဟင် ဟား”

ဒီစကားတွေ ဖေဖေ ညာပြောတာမဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဒေါ်လေးက လိမ်ညာပြီး အဖေ့ကို ပြောခဲ့တာပေါ့။ သူ့ လက်သီးကိုတင်းနေအောင် ဆုပ်လျက် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား၊ ဖေဖေ တကယ်ပြောတာပါ၊ ဖေဖေ ဘဝမှာ သားပဲရှိတာလေ၊ သားရှေ့ရေးအတွက် နိုင်ငံရပ်ခြားကို ဖေဖေ စွန့်စားပြီး ထွက်သွားခဲ့တာပါ၊ ဒီသတင်းတွေကြောင့် ဖေဖေ မျက်ရည်ကျ ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရပါတယ်”

“အဲဒါ ဒေါ်လေးလိမ်တာညာတာ ယုတ်မာပက်စက်တာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲသား”

“အဖေဆီက အထောက်အပံ့တွေယူပြီး သူတို့မိသားစု ဝတ် ကောင်းစားလှတွေနဲ့ ပြည့်စုံပျော်ရွှင်နေခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကျောင်း ထုတ်ပြီး သူတောင်းစားလုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်”

“ဟင် ဘာ ဘာပြောတယ် သား”

“ကျွန်တော့်ကိုကျောင်းမထားဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ထမင်း ဆိုင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုး ပန်းကန်ဆေးခိုင်းပြီး တစ်ဆိုင်နဲ့တစ် ဆိုင် လစာတွေ ကြိုထုတ် ကူးပြောင်းခိုင်းနေခဲ့တယ်၊ နောက်တော့ အကျင့် ဟန့်စွဲပျက်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်ဆိုင်ကမှမခိုင်းတော့ ကားမှတ်တိုင်တွေ လမ်း ဘေးတွေ ဈေးထဲတွေမှာ သူတောင်းစားလုပ်ခိုင်းခဲ့တယ်”

“တ တကယ်ပဲလား သားရယ်”

“အဲဒါတင်မဟုတ်ဘူး သား အဲဒီလိုတောင်းပြီး ပိုက်ဆံနည်းတဲ့နေ့

တွေမှာ သားကိုထမင်းမကျွေး အိမ်ထဲဝင်မအိပ်ရတဲ့ ခြင်တော နှင်းတောထဲ မှာ အပြစ်ပေးခဲ့တယ်”

“တ တကယ်လား ဖေဖေရင်တွေနာအောင်”

“တမင်လုပ်ကြပြောနေတယ်လို့ အဖေထင်နေလား။ ယုံကြည် အောင်ပြောပြီး သူတို့ပေးတဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ လုံလောက်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန် တော်ကိုအသိအမှတ်မပြုပါနဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး အဖေ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး သား။ အ အသန်း အဲဒီလောက်ထိ သားအပေါ် လုပ်ရက်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေမထင်လို့ပါ။ ဖေဖေ သိထားတာ အဲဒီလိုမဟုတ် ဘူးလေ သားရယ်။ သား သား အဲဒီလိုနေခဲ့ရတာလား”

အဖေ ရင်နာစွာ မျက်ရည်ဝဲပြီး အသံတွေတုန်ယှင်နေပြီဆိုသော် လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ အနာတရတွေကျန်နေသေးသည်မို့ သူ့အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ကာ

“အဲဒီလောက်လေးပဲဆိုရင် အဖေက မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်ထားပစ်ခဲ့ တာကြောင့်ဆိုပြီး ဖြေသာဦးမလားမသိဘူး”

“ဘာတွေများ ထပ်ဖြစ်သေးလို့လဲ သားရယ်”

“သူ့ခိုး ခါးပိုက်နှိုက်ဘဝနဲ့ ငွေရှာပေးပြီး ကျောင်းထားပေးမလား လို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ငွေနဲ့ ကျောင်းနေလို့ရမလား နှင့်ကိုတာဝန်ယူထားရတာ လွယ်တယ်မှတ်နေလားဆိုပြီး ဘယ်လောက်ရှာ ပေးပေး မတင်းတိမ်ခဲ့ဘူး။ နှင့်အဖေက ဟိုမှာခိန်းမရနေသလား သေနေသ လား စာမလာသတင်းမကြား နှင့်အပေါ် တာဝန်မဲ့နေတာတဲ့။ နှင့်အဖေက တောင် ဒီလိုဥပေက္ခာပြု စွန့်ပစ်ထားတာကို ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်ရမုန်းမသိဘူး လားတဲ့လေ”

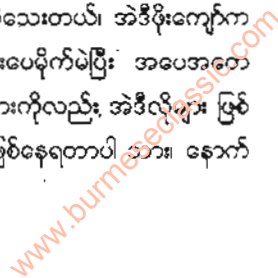
“ရက်စက်လိုက်တာ အသန်း ရက်စက်လိုက်တာ သားရယ် ဖေဖေ အံ့ဩလွန်းလိုက်တာ”

“အဲဒီထက်ဆိုးတာက ကျွန်တော် ခိုးမှု ခါးပိုက်နှိုက်မှုနဲ့ လူငယ် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းရောက်သွားတဲ့အခါမှာ တစ်ခါမှ ကျွန်တော့်ကို လာ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်အပြစ်အတွက် သူ အာမခံပေးလို့ရပါရဲ့နဲ့ သူနဲ့ဘာမှ မဆိုခဲ့ဘူး။ ဘာသွေးသားမှလည်း မတော်စပ်ဘူး ဆိုးပေမိုက်ရိုင်း ခိုးဝက်လု ယက်တတ်တဲ့အကျင့်ဗီဇရဲ့တဲကလေးကို မိဘမဲ့မို့ သူက သနားလို့စောင့် ရှောက်ထားခဲ့တာတဲ့။ သူ့ကလေးတွေအတုယူမှားမှားစိုးလို့ တာဝန်မယူနိုင် တော့ပါဘူးလို့ တရားရုံးမှာ ထွက်ဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီလိုနေရာမျိုး ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့ရတာ အဖေ”

“တောက် မိုက်ရိုင်းအောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမ၊ ငါ့ကိုတစ်မျိုး သားကို တစ်မျိုး သွေးခွဲပြီး ယုတ်မာကောက်ကျစ်လိုက်တာ၊ အဖေ အားလုံးသိပြီ သား။ ဖေဖေပို့တဲ့ငွေတွေကို သူတို့သားအမိသုံးယောက်အတွက်ပဲသုံးပြီး သားကိုတော့ အဲဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် တွန်းပို့တယ် ခိုင်းစားခဲ့တယ်။ ဖေဖေက ဒါတွေကိုမသိဘဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးတွေတင်ပြီး ကိုးကွယ်ထားမိ တယ်။ အရင်နေရာဟောင်းမှာ သားအပေါင်းအသင်းမှားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဖိုးကျော် ကိုလိုက်ရှာပြီးတောင် သားအကြောင်းစုံစမ်းကြည့်ဖို့ လုပ်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင် ဖိုးကျော် ဖိုးကျော်ကို အဖေတွေ့ခဲ့သေးလားဟင်”

“တွေ့တော့ မတွေ့ဘူး ဆုံတော့ဆုံခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီဖိုးကျော်က တော့ သူ့ပြောတဲ့စရိုက်မျိုးပါပဲ။ အရမ်းကိုဆိုးပေမိုက်မဲပြီး အပေအကော် အောက်တန်းစားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ သားကိုလည်း အဲဒီလိုဘူး ဖြစ် နေလားလို့ ဖေဖေရင်တွေနာပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာပါ သား။ နောက်







တစ်ခေါက် ဖိုးကျော်ကိုထပ်ရှာပြီး သားအကြောင်းသေချာမေးကြည့်ဖို့ ဖေဖေ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ။

“ဪ”

“ဒါနဲ့ သားက ဖိုးကျော်လိုမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်နေရတာလဲ”

“သူ့လက်အောက်က လွတ်မြောက်ပြီး ကံကောင်းချင်လို့ ကျွန်တော် ထောင်ကျခဲ့တာလားတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီထဲမှာ ကလေးချစ်တတ်တဲ့ထောင်ပိုင်မှူးကြီးနဲ့တော့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့သင်ပေးတဲ့ ပညာတွေလည်း ကောင်းကောင်းသင်ယူတယ် လေ့လာတယ်။ ကျိုးနွံမှုရှိတယ် လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားခဲ့တာ ဒီလိုဘဝရောက်အောင် သူတို့ပဲ မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာပါ အဖေ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်။ သူတို့ကို ဖေဖေ လိုက်တွေ့ပြီး ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကန်တော့ပါမယ်။ သားဘဝကို ဖြည့်ဆည်းပံ့ပိုးခဲ့တဲ့အတွက် သူတို့ကို ဖေဖေကပြန်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပံ့ပိုးပေးပါမယ်”

သူ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ရမ်းပြလိုက်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေက ဘာလိုအပ်ချက်မှမရှိအောင် ပြည့်စုံပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေထားပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ကို မိဘရင်းသဖွယ် မေတ္တာသက်သက်ပေးတဲ့သူတွေပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့တင် အသိအမှတ်ပြုမယ့်သူတွေပါ”

“အဲဒီလိုမေတ္တာတရားကြီးမားတဲ့သူတွေနဲ့ သားတွေ့ခဲ့လို့ တော်သေးတာပေါ့ သားရယ်။ ဟိုမိန်းမနဲ့သာ ဆက်နေရရင် သားဘဝ ဘယ်လို

တွေထပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးဝံ့တော့ဘူး။ အဲဒီလို ယုတ်ညံ့အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမမျိုး အဖေ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး သား။ သားက အဲဒါကြောင့် စိတ်နာပြီး ဖေဖေကိုကားနဲ့လိုက်ပြီး ပေါက်ကွဲခဲ့တာပေါ့နော်။ သားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖေဖေကိုဖေဖေမုန်း သိခဲ့တာလဲ သား။

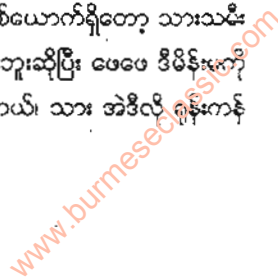
“ကျွန်တော့်ချစ်သူ မိန်းကလေးနဲ့ ဘုရားကိုလာရင်း ဒေါ်လေးတို့ မိသားစုနဲ့ ဖေဖေကိုတွေ့မြင်လိုက်လို့ ဖေဖေကို မှတ်မိသွားခဲ့တာပါ”

“ဪ မင်းမင်းမွေးနေ့ကထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟိုတယ်မှာတောင် ဟက်ဝီးဘတ်ဒေးလုပ်သေးတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က အိမ်ပါသိရအောင် နောက်ယောင်ခံပြီး ကားနဲ့လိုက်ကြည့်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုခိုင်းစားခဲ့တဲ့မိသားစုနဲ့ ကြည့်နားဖျော်ခွင့် နေတဲ့အဖေ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းကိုစိတ်နာသွားမိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဖေ့ကို အကြောင်းစုံမသိရသေးတော့ ပေါက်ကွဲမိတာပါ။ အဲဒီနေ့ကကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဖေ”

သူ မျက်ရည်ဝဲစွာ ပြောမိစဉ်မှာ အဖေက ပါးပြင်နှစ်ဖက်လုံးပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုတင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်၍ တုန်ယင်နေသောအသံများဖြင့်

“ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ။ သားက ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ သားရယ်။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးဆိုမှာ သားကိုအပ်ထားမိခဲ့တဲ့ ဖေဖေက မှားတာပါ။ ဒီလိုဖြစ်မယ်မုန်းမသိလို့ပါ။ သူ့မှာ သားနဲ့သမီးနှစ်ယောက်ရှိတော့ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမှာပဲ။ သွေးသားလည်းမကင်းဘူးဆိုပြီး ဖေဖေ ဒီမိန်းမကို ယုံကြည်ခဲ့မိတာ။ ဖေဖေ အရမ်းကိုမှားသွားခဲ့ပါတယ်။ သား အဲဒီလို ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ဖေဖေအပြစ်ပါ”



“အ အဖေရယ် မပိုပါနဲ့တော့ အဖေရယ်၊ အဖေလည်း သား အတွက်မို့ ထွက်သွားခဲ့တာလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လည်း အစက အဲဒီလိုယုံကြည်ထားခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ ဒေါ်လေးပြောစကားတွေ အရ အဖေကိုစိတ်နာမုန်းတီးမိခဲ့ပါတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျွန်တော့်ကို ဥပေက္ခာဖြူ စွန့်ပစ်လိုက်ပြီလားလို့ အထင်လွှဲခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒုက္ခတွေ့ရောက် သေသွားလို့ပဲ အဆက်အသွယ်မလုပ်နိုင် ဖြစ်သွားတာလားလို့လည်း ဖြေသိခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တွေက ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေလုပ်ပြီး အရမ်းကို သိမ်ငယ်ရှက်ရွံ့ခဲ့ရပါတယ် အဖေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်နေတာတောင် အဲဒီဘက်ကို မသွားရဘူး။ အဲဒီဘက်က လူတွေနဲ့တွေ့မှာစိုးလို့ တမင်တကာကို ရှောင်တိမ်းနေခဲ့မိတယ်”

“သားရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သူ့ခိုးခါးပိုက်နှိုက် အလစ်သုတ်သမားလို့ပဲ သိထားကြတာမဟုတ်လား။ တစ်သက်လုံး အဲဒီသိမ်ငယ်စိတ် အငုံ့စိတ်ကြီးက ပျောက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အနာဂတ်တစ်ခုလုံး အရိပ်လိုပါလာမှာပါ”

“သားရယ် သားရယ် အဖေသားရယ် သား အဲဒီလိုနေလာခဲ့ရတာလားကွာ ဖေဖေကမသိဘူး။ ဖေဖေကမသိဘဲနဲ့ ဒီမိသားစုကို သူတော်ကောင်ထင်ပြီးမြောက်စားထားခဲ့တာ၊ ရပြီသား ဖေဖေ နားလည်သွားပြီ၊ သိသွားပြီ”

“အဖေ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ သူတို့ကိုထားခဲ့ပြီး သားနဲ့အတူတူနေမှာပေါ့၊ ဖေဖေပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးက သားအတွက်ချည်းပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဖေနဲ့အတူနေလို့ မရပါဘူး အဖေ၊ အခု ကျွန်တော့်ရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေက ဆပ်မကျန်နိုင်တဲ့ကုန်တွေ ရှိတဲ့သူတွေပါ။ ဘဝသစ်တစ်ခုရအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့ တန်ခိုးရှင်တွေပါ။ သူတို့ကို တစ်သက်လုံး မပစ်ပယ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ကလေးဘဝ တည်းက ဒဏ်ရာအနာတရတွေကို ကုစားပေးရင်း ဘာမျှင်လင့်ချက်မထားဘဲ မေတ္တာသက်သက်နဲ့ ပေးဆပ်ချစ်လာခဲ့တဲ့သူတွေကို အခုမှ အဖေရင်းနဲ့တွေ့ပြီဆိုပြီး ပစ်ပယ်မထားပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော့်အတွက် အနန္တဂိုဏ်းဝင်တွေပါ”

“သားရယ်”

ရင်မှာဆိုနင့် နာကျင်ရသည်။ သားကိုတွေ့တာတောင် ဝေးကွာနေရမည့်အဖြစ်မျိုးပါလား။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာဟာ မတင်သန့်။ ရက်စက်ယုတ်မာကောက်ကျစ်ခဲ့သောမိန်းမ။

သားဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးအောင် ပျက်စီးခဲ့သည့်မိန်းမယုတ်မာရင်ထဲက နာသည်။ အသည်းထဲကနာသည်။ အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း ရင်ထဲက အကြိမ်ကြိမ်တက်ခေါက်မိ၏။

ကျိန်ဆဲမှုပေါင်းများစွာ ပါးစပ်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။ အတုအယောင် မေတ္တာများအတွက် ရွံရှာစွာ တံတွေးထွေးပစ်လိုက်သည်။ မုန်းတီးမိသော အရာအားလုံး လက်သီးဆုပ်ထဲထည့်ပစ်ကာ။



အခန်း (၂၅)

“ဗုန်း”

“ဟယ် ကိုဇော် ပြန်ရောက်လာပြီလား။ အသန်း သိတောင် မသိလိုက်ဘူး။ နောက်ဖက်မှာ ကိုဇော်အကြိုက် အသန်းကိုယ်တိုင်ချက်ပြီး စီစဉ်နေလို့လေ။ ဘာဖြစ်မလဲ ကိုဇော် မှန်းကြည့်ပါဦး”

“ဖယ်ပါ”

အတက်ချီကေ့စ်ကို ဆက်တီခုံပေါ် ပစ်တင်ပြီး ဆိုဖာခုံပေါ်ထိုင်ချ လိုက်သော ကိုယ့်အနားကို ပြုံးချိုအိနေသည့်မျက်နှာနှင့် လာထိုင်ပြီး လက်ကို ကိုင်၍ ပြောသည်။ ရွံရှာစွာနှင့် မတင်သန်း လက်ကိုဖယ်ချ၍ ထရပ်လိုက် သည်။ မတင်သန်း မျက်နှာလေးက သနားစဖွယ် ညှိုးငယ်သွားလျက်

“အသန်း အိမ်ရှေ့ထွက်မကြိုလို့ စိတ်ကောက်တာလားဟင်။ အသန်းကလေ ဒီနေ့ ကိုဇော်ပြန်လာရင် အဆင်သင့်စားလို့ရအောင် သမီး လေးနဲ့အတူတူ ဝက်သားပေါင်းရယ် ဟော့ပေါ့ရယ် အသားကင်လည်းလုပ် ထားတယ်”

“အဲဒါတွေ ငါ မစားဘူး”

“ဟင် အရင်ဒါတွေလုပ်ကျွေးတုန်းက ကိုဇော်ကြိုက်တယ်ဆို ဆိုင်ကလက်ရာထက်တောင် ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကိုဇော် ချီးကျူးနေလို့ အသန်းက ကြည့်နူးပြီး ပင်ပန်းပေမယ့် ခဏခဏ လုပ်ကျွေးချင်နေတာလေ ဒီနေ့သားရဲ့ချစ်သူလည်း အလည်လိုက်လာမှာ ကိုဇော်ရဲ့ မိသားစုတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြမယ်လေ”

“ခေါ်မလာခိုင်းနဲ့ ငါ ဧည့်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါတွေလည်း ငါ မစားချင် တဲ့အတွက် သွန်ပစ်လိုက်ပါ”

“ကိုဇော် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ ကုမ္ပဏီ မှာ အဆင်မပြေရာကိစ္စတွေများ ရှိနေလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အသန်း ကိုပြောပါဦး”

“ငါကိစ္စ ငါ့အကြောင်းပါ မင်းသိစရာမလိုပါဘူး။ ငါ့ခိုင်းရင် ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းသာလုပ်”

“ဟို ကိုဇော်”

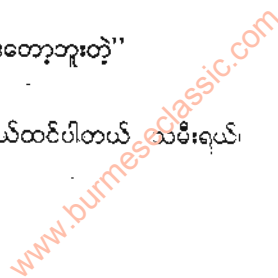
အတက်ချီကေ့စ်ကို ဆောင့်ဆွဲယူပြီး အခန်းထဲဝင်သွားကာ တံခါး ပိတ်သံ ဝုန်းခနဲ ကြားလိုက်ရတာမို့ ကိုဇော် ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ နား မလည်နိုင်ပေ။ ကိုဇော်နှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဒီလိုကိစ္စမျိုး တစ်ခါမှ မရှိဘူးပါ။ အမြဲ နူးညံ့ချိုသာပြီး မိသားစုအပေါ် နွေးထွေးကာ ဖခင်ရင်းထက် တောင် မေတ္တာတွေပေးခဲ့သူပင်။

“မေမေ ဒယ်ဒီရော”

“ဪ သမီး သမီးဒယ်ဒီက မစားတော့ဘူးတဲ့”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတက်လာတယ်ထင်ပါတယ်။ သမီးရယ် မျက်နှာလည်းမကောင်းဘူး”



“အင်း ဒယ်ဒီကလည်း ဒီမှာ အပင်ပန်းခံလုပ်ထားရတဲ့ဟာကို”

“သူ အကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့ကွယ်၊ သမီးဒယ်ဒီ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာဘာညာညာ သွားမပြောနဲ့နော် တော်ရုံနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘန်ကောက်ကို ရှော့ပင်ထွက်မှာ မုန့်ဖိုးတောင်းမလို့ မေမေရဲ့ ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘယ်နေ့သွားမှာမို့လဲ၊ နောက်နေ့မှတောင်းလည်း ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဒယ်ဒီကိုသွားမဆွနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင် သားတို့လာပြီလား”

မင်းမင်းတို့အတွဲ ရောက်လာပြီမို့ ဒေါ်တင်သန်း ထမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ မင်းမင်းက မျက်လုံးဝေ့ရှာလျက်

“ဒယ်ဒီ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“ခနက အဲဒါပြောနေတာပေါ့သားရယ်၊ အလုပ်မှာလား အပြင်မှာ လား အစာမကြေဖြစ်လာတယ်ထင်တယ်၊ ဘာမှမစားတော့ဘူးတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ”

“အာ ဒယ်ဒီကလည်း ဇာလေးကို ခေါ်လာမယ်လို့ ပြောထားရဲ့ သားနဲ့”

“ကဲပါ သားရယ် မေမေတို့မိသားစု ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြတာ ပေါ့”

“သားက မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ဒယ်ဒီဆီပိုက်ဆံတောင်းမလို့ မေမေ”

“လူကြီးချင်းတွေပြီးတောင် စကားမပြောရသေးဘူး။ သားက

မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်း ကြည့်လာခဲ့ပြီလား”

“လူကြီးတွေကို ဟိုဘက်ဒီဘက် အသိပေးပြီးပြီပဲဥစ္စာ တွေလည်း မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ရုံပဲရှိတာပဲ၊ သားနဲ့ဇာလေးက ဒီနေ့ရှော့ပင်ထွက်ရင်း ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ကြည့်လာခဲ့တာ ဇာလေးက သဘောကျလို့တဲ့လေ”

“ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့မှပြောပေါ့ သားရယ်၊ ဒီနေ့က သားဒယ်ဒီ ဘကယ်ကို မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတာ၊ သူ့ကိုလွှတ်ထားလိုက်ပါ၊ မေမေတို့ အပျော်တွေပျက်သွားဦးမယ် လာ သား၊ သမီးလေးရော ထိုင်၊ သမီးလေး လိုက်လာမယ်ဆိုလို့ အနံတီရှယ်လုပ်ထားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါ အနံတီ”

“သမီးရေ ပွဲပြင်ရအောင်”

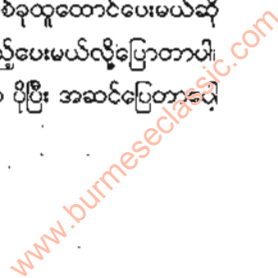
ဒေါ်တင်သန်းနှင့် နှင်းနှင်းက အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ ဝင်ထိုင်ကြ သည်။

“သားနဲ့သမီး စားကြနော်၊ စားလို့ရော ကောင်းရဲ့လား”

“အိုကေတယ် အနံတီ၊ အရမ်းအရသာရှိတာပဲ၊ နောက်ဆို ခဏ ခဏချက်ကျွေးပါလို့တောင်းဆိုရတော့မယ်”

“တောင်းဆိုစရာမလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ အနံတီက သမီးစားချင် ဘယ်ဆိုရင် ချက်ကျွေးရမှာပေါ့၊ ဪ ဒါနဲ့ သမီးမိဘတွေက သမီးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့အတွက် ငွေထုတ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်းဒယ်ဒီက လုပ်ငန်းတစ်ခုထူထောင်ပေးမယ်ဆို တော့ လက်ဖွဲ့အနေနဲ့ အဲဒီထဲကို အရင်းအနှီးထည့်ပေးမယ်လို့ပြောတာပါ၊ အရင်းအနှီးများတော့ ကိုမင်းအလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပိုပြီး အဆင်ပြေတာပေါ့ လေ”







“ဒါပေါ့ကွယ် ကောင်းတာပေါ့ သားဒယ်ဒီကလည်း သားကို သူ့ကုမ္ပဏီမှာ မခိုင်းတာက အောက်ငယ်သားမဖြစ်စေချင်လို့တဲ့၊ တစ်ခါ တည်း လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးဖြစ်စေချင်တာလေ၊ သားကိုထိုက်ထိုက်တန်တန် လေး ဖြစ်စေချင်တာပေါ့၊ သူ့လက်အောက်မှာကို မထားချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပညာကုန်သင်ပေးထားတာ”

“ဖေဖေတို့ကလည်း အဲဒါကို ပိုသဘောကျတာပါ။ တချို့မိဘတွေ ဆိုရင် သူတို့အနားယူမှ သေမှ သူတို့နေရာကိုပေးကြတာလေ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု သပ်သပ်ထူပေးဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် သား ဒယ်ဒီကတော့ သူ့သားသမီးတွေကိုအရမ်း တန်ဖိုးထားပြီးချစ်တာ၊ သမီးအိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါလည်း အဲဒီအတိုင်းလုပ် ပေးမှာတဲ့လေ၊ လိုအပ်တဲ့ သင်တန်းတွေတက်ခိုင်းပြီး ပညာသင်ခိုင်းတုန်း ပေါ့”

“အန်တီတို့မိသားစုက အရမ်းကို အားကျဖို့ကောင်းပါတယ်၊ သား သမီးတွေအတွက် ဘာတွေလိုအပ်တယ် ဘာတွေလုပ်ပေးသင့်တယ်ဆိုတာ နားလည်တော့ ကြည့်နူးစရာကောင်းတာပေါ့နော်”

“ဟင်း ဟင်း ဟုတ်တယ်”

“ဇာလေး ကိုယ်တို့လည်း ဒီလိုမိသားစုလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီး ကြမယ်နော်”

“အင်းပါ ကိုမင်းရယ် အန်တီနဲ့ ညီမလေးရှေ့မှာ ဘာတွေပြော မှန်းပသိဘူး”

“ညီမကိုကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပါပဲနော်၊ သားသမီးဆိုလည်း နှစ်ယောက်ပဲယူမှာ ပိုမယူဘူး။ ကိုကိုကတော့ ဘယ်လောက်ယူမလဲမသိ ဘူး”

“ငါလည်း နှစ်ယောက်ပဲပေါ့ဟ နော် ဇာလေး”

“ကိုမင်းနော်”

“အေးအေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် သူတို့ဒယ်ဒီက သူ့ မြေးတွေအထိ ရည်ရွယ်ချက်ထားတာလေ၊ သူ့သားသမီးမြေးမြစ်တွေအထိ ပြည့်စုံအောင် ပံ့ပိုးဖြည့်ဆည်းမှာတဲ့၊ သားနဲ့သမီး ဘာမှကိုပူပင်စရာမလိုဘူး”

“ဒါကြောင့် မေမေ လူရွေးမှန်သွားပါတယ်ဆို”

“မေမေက အတော်ဆုံး”

သဘောကျကျေနပ်သော ရယ်သံတွေလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ကြားနေ ခြင်နေရတာ စိတ်ထဲမှာ မသတိတော့ပါ။ ဒါဟာ သားဘဝကို နင်းခြေဖျက်သီး ပြီးမှ ရလာခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုတွေ။

ကိုယ်က ဘာမှမသိဘဲ ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုတွေကို ဒီမိသားစုကိုပေးခဲ့ မိသည်။ သားနှင့်တွေ့ပြီး သားအကြောင်းကိုသိပြီးမှ ဒီလိုတွေလုပ်ခဲ့မိတာ နောင်တရလို့မဆုံး။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်ဆိုတာ ရှိရမည်။

ဘာကိုဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမည်ဆိုတာတော့ ကြိုတင်တွေးထား တာမရှိ။ ဒါပေမဲ့ သား နာကျင်ခံစားရသလို ပြန်ပေးဆပ်ခိုင်းဖို့ဆိုလျှင် အချိန်တစ်ခုတော့ လိုအပ်ဦးမည်။

တစ်မိမိမို့ တဖြည့်ဖြည့်ပေါ့ မတင်သန့်။ ငါ့သားအတွက် တစ်ခုခု တော့ ပြန်လုပ်ပေးရမှ ငါတာဝန်ကျေမှာ။ အဲဒီလို တာဝန်ကျေဖို့အတွက်။



အခန်း (၂၆)

“ညက ဒယ်ဒီအစောကြီး အိပ်ရာဝင်သွားတာပဲ၊ သားက ပြော စရာရှိလို့ ဒယ်ဒီအခန်းကိုလာကြည့်သေးတယ်၊ ဒယ်ဒီ နေမကောင်းလို့လား ဟင်”

“နေကောင်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ဒယ်ဒီရယ် သားကို စိတ်ပူရအောင် ညစာတောင် ဆင်းမစားဘူး”

“ဟုတ်ပါ သမီးက ဘန်ကောက်ကို ရှေ့ပင်ထွက်ဖို့အတွက် ဒယ်ဒီဆီ မုန့်ဖိုးပူဆာမလို့ပါဆိုမှ ဒယ်ဒီကလည်း”

“သားလည်း မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းလေးတွေကြည့်လာခဲ့လို့ ဒယ်ဒီ အဲဒါ”

“သားနဲ့သမီးကလည်းကွယ် ဒယ်ဒီက စိတ်ရှုပ်နေတုန်းထင်ပါတယ် ကော်ဖီနဲ့မုန့် အေးအေးဆေးဆေး စားပါသောက်ပါစေဦး၊ နောက်မှပြောကြ ပါ”

ဦးဖော်ထွေး နှုတ်ခမ်းကိုပွဲပစ်လိုက်သည်။ အရင်က ဒေါ်တင်သန်းရဲ့

သဘာပင်ကွဲနာ

ဒီလိုစကားမျိုးကို အလိုက်သိနားလည်ပေးသည်ဟု ထင်ခဲ့မိတာပါ။ အခုတော့ ဒီလိုအချို့သပ်ပြီး တောင်းတတ်အောင် မြှောက်ပင့်ပေးနေသည်ဆိုတာ သိ သွားသည်။ သုံးယောက်လုံးကို မျက်ထောင့်နီဖြင့် ဝေ့ကြည့်ကာ ကော်ဖီခွက် ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားပေါ် ဆောင်ချလိုက်ပြီး

“ငါက မင်းတို့လိုအပ်တာတွေ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးပြီး တာဝန် ယူနေရမှာလား။ ဒီအသက်အရွယ်တွေရောက်နေတာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်လျှောက်ကြပေါ့”

“ဒယ်ဒီ”

“ကိုဇော်”

“ဘာလဲ ဘာကိုစောဒကတက်ချင်ကြလို့လဲ၊ ဒီလိုပညာတွေတတ် ဒီလိုအခြေအနေရောက်လာတာ ငါ့ကျေးဇူးကြောင့်လို့သိတတ်ရင် ငါ့ကိုမေး ခွန်းတွေသိပ်မထုတ်နဲ့”

“မ မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုဇော်၊ မနေ့က ပြန်လာတည်းက ကိုဇော် တစ်ခုခုဖြစ်နေသလိုပဲ အသန်းတို့မိသားစုအပေါ် တစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုးမဆက်ဆံ နူးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ငါက နွားမို့လို့ပေါ့ကွာ၊ ဘာမှကိုမသိတဲ့ နွားမို့လို့ပေါ့”

“ဟဲ့ ဒယ်ဒီစိတ်အခန့်မသင့်စရာရှိလို့ဆိုတာ သားတို့နားလည် ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မိသားစုဆိုတော့ မျှပြီး ခံစားပေးလို့ရအောင် သားတို့ကို ပြောပြပေးပါလား”

“မလိုပါဘူး”

ကိုယ့်ရဲ့တင်းမာမှုအတွက် နားမလည်နိုင်စွာ သားအမိသုံးယောက် မှက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ အမုန်းတွေသာရှိကြော့တာမို့ သူတို့တွေ ဘယ်လိုပဲခံစားသွားရပါစေ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ နှင်းနှင်းက



သူ့ကိုစိတ်ပြေအောင် နောက်ကျောကနေ သိုင်းဖက်လျက် သမီးဆိုးလေး တစ်ယောက်လို ခွဲနဲ့စွာဖြင့်

“ဒယ်ဒီနော် အပြင်မှာဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာကို သမီးတို့ကို မဲနေသလိုပဲ ဒယ်ဒီစိတ်ပြေသွားအောင် သမီးနဲ့ဘန်ကောက်ရှော့ပင်ထွက် လိုက်ခဲ့ပါလား။ မေမေ့ကိုပါခေါ်မယ်လေ”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်လေဒယ်ဒီ၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းဖိုးမပေးချင်မပေးပါနဲ့ဦးလူကြီးချင်းတွေပြီး စကားပြောကြည့်ပေးပါလား ဒယ်ဒီ၊ သူတို့ဘက်က လုပ်ပေးချင်နေတာတွေကလည်းများတော့ မြန်မြန်တွေ့ပြီး မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီကိစ္စ ငါမလုပ်ဘူး။ မင်းတို့ဘာသာ လုပ်ချင်လုပ်ကြ၊ နောက်ကို ငါ့ကို ဘာမှမတိုင်ပင်ကြနဲ့”

ပြောပြီး အတက်ချီကျေစံဆွဲကာ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထထွက်သွားသော ဦးဖော်ထွေးကို မင်္ဂလာကန်နောက်ကျောဘက်ကို ကြည့်ရင်း သားအမိသုံးယောက် နားမလည်နိုင်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ မင်းမင်းက သူ့အမေ့ကို မေးမိပြန်

“ဒယ်ဒီက ဘာဖြစ်တာလဲ မေမေ”

“မသိဘူး မနေညနေတည်းက အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ ဒေါသဖြစ်ပြီး ပြန်လာတာပဲ”

“သမီး ပတ်ခွဲနှစ်ခွဲနဲ့ချော့တာတောင် မရဘူး။ အရင်ကဆို အဲဒီလိုချော့စရာမလိုဘဲနဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပစ်သွင်းလိုက်ရင်တောင် လှေ့ခနဲ ကျလာပြီ”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲနော် မေမေ အရင်က ဒယ်ဒီပုံစံ အဲဒီလို

မဟုတ်ဘူး”

“မေမေလည်း မသိတော့ပါဘူး သားရယ်၊ သူ့သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘစ်ခုခုသိသွားလို့များ ဒီလိုဖြစ်သွားတာလား မသိဘူး”

“အာ အဲဒီကောင် သေသလား ရှင်သလား ဘယ်ရောက်သွားမှန်းတောင် မသိဘဲနဲ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ တစ်စွန်းတစ်စ သိသွားရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

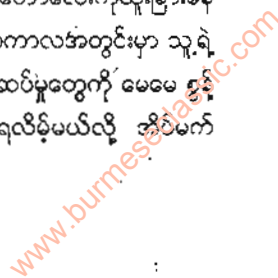
“ထောင်ကလွတ်ရမယ့်အချိန်တုန်းကတောင် သားတို့ဆီရောက်မလာတာ အခုချိန်မှတော့ လိုက်ရှာနေမှာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“သူ့ရှာလို့မရအောင် မေမေတို့ကလည်း နေရာပြောင်းနေခဲ့တာလေ၊ သူ့အဖေရောက်လာတော့ လူချမ်းသာတွေပဲနေနိုင်တဲ့နေရာထိတောင် ပြောင်းခဲ့ပြီဆိုတော့ သူပိုပြီး ခြေရာပျောက်သွားပြီပေါ့၊ ဒီကြားထဲ ဘယ်နေရာသွားသွားလည်း အရိပ်အရောင်တောင် မတွေ့ရပါဘူး”

“ဒီကောင်သေရင်သေ မသေရင် တခြားမှာ သွားနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လူဆိုးလူမိုက် သူခိုးခါးပိုက်နှိုက်ထပ်လုပ်ပြီး ထောင်ပြန်ကျနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ မေမေ၊ အဲဒီအတွက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့”

မင်းမင်းစကားကြောင့် ဒေါ်တင်သန်း သက်ပြင်းချနိုင်သော်လည်း စိတ်မအေးသော လေးလံမှုတွေနှင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှို့မိုင်းသွားရသည်။

“ဒါပေမဲ့ သားရယ် သားတို့ဒယ်ဒီ တော်တော်လေးကိုထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူနဲ့အတူနေခဲ့ရတဲ့ ငါးနှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ သူ့ရဲ့ စောင့်ရှောက်ဖြည့်ဆည်းမှုတွေ လိုလေသေးမရှိပေးဆပ်မှုတွေကို မေမေ နှစ်လွတ်ရမှာကြောက်တယ်ကွယ်၊ ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့နေရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးဘူးမဟုတ်လား”





“ဟိုအရင်ကတည်းက သူ့အထောက်အပံ့တွေနဲ့ လူတန်းစေ့လေး နေနိုင်ခဲ့တာဆိုတော့ သားတို့လည်း မစွန့်လွှတ်ချင်ပါဘူး မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သားသာရှိနေမယ်ဆိုရင် သားတို့ဒီလိုနေရမှာမဟုတ်ဘူး။ အရင်တည်းက သူ့သားရှိနေသေးတယ်ထင်လို့ ပေးကမ်းနေခဲ့တာမဟုတ်လား၊ မေမေ အကြံ ဉာဏ်ကောင်းခဲ့လို့ ဒီလိုနေရတာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မေမေပြောသမျှ ဒယ်ဒီက ယုံကြည်နေခဲ့ တာ၊ သမီးတို့ကလည်း အဲဒီကျေးဇူးတွေအတွက် သူ့အပေါ် ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံပေးခဲ့တာပဲ။ သူ မနာပါဘူး။ ဘယ်သူက ပထွေးကို ဒီလိုမျိုးအရေး တယူ ဆက်ဆံဖူးတာ မြင်ဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေ့သားနဲ့သမီးက တော်ကြပါတယ်၊ မေမေက တော့လေ မေမေ့သားနဲ့သမီး ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့နေရတာကို ကျေနပ်တယ်၊ ဝမ်းသာတယ် ဒီလိုထားနိုင်ဖို့အတွက်ပဲ သူ့ကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့တာပေါ့၊ သားနဲ့သမီးအတွက် သူ့သားအပေါ် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလည်း မေမေ နောင်တ မရမိဘူး။ မေမေတို့သားမိသုံးယောက်ကောင်းစားဖို့အတွက် သော့တ တစ် ယောက်တည်းဘဝပျက်ရတာ တန်ပါတယ်၊ မတရားဘူးလို့ မေမေ ဘယ် တော့မှ မတွေးမိအောင်နေတယ်၊ အဲဒါ မေမေ့သားနဲ့သမီးအတွက် မေမေ့ရဲ့ မေတ္တာတွေပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ”

“အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကိုချစ်တာ”

ဒေါ်တင်သန်းပါးပြင်နစ်ဖက်ကို မောင်နမနစ်ယောက် နှမ်းလိုက် ကြသည်။ ဒေါ်တင်သန်း ကြည့်နှုတ်တိဖြစ်စွာနှင့် သားနှင့်သမီး ပါးပြင်လေး တွေကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှမ်းလိုက်၏။

အခုဘဝဟာ အရာရာပြည့်စုံနေပြီး သားနှင့်သမီးအတွက် ကျေနပ်

အားရနေချိန်မို့ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ အပျောက်ပျက်မခံနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ့် ရင်သွေးတွေအတွက် ဘဝတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးခဲ့ရတာ ဘယ်တော့မှ နောင်တ မရမိပေ။

ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးအတွက် အတ္တကြီးတတ်ကြသည် ပဲမဟုတ်လား။ ဘယ်သူကများ မိမိကမတရားဘူးလို့ ပြောကြမှာလဲ။

ပြောမည့်သူ ရှိလျှင်လည်း ရင်ကော့ကာ ခံလိုက်ပါမည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုဇော်ကလွဲရင်ပါ။ ကိုဇော်ကိုတော့ လက်လွှတ်လိုက်လို့ မဖြစ်သေးဘူးမဟုတ်လား။

ရှင်က ကျွန်မသားနဲ့သမီးအတွက် လိုအပ်နေသေးလို့ပါ ကိုဇော်။





များဖြင့် ပွတ်သပ်သုတ်ပေးကာ

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ သားလေး၊ သားအဖေက ဘာတွေများ ပြောလိုက်လို့လဲ”

“တမင်ဥပေက္ခာပြု စွန့်ပစ်ခဲ့တာတဲ့လား၊ သား ဘာကြောင့် ဒီလို မျိုး”

“ဟိုမိန်းမရဲ့လုပ်ကြံမှုတွေပါ ဖေဖေ၊ ပထမတစ်နှစ်လောက်ကလွဲ ပြီး အဖေက သားအတွက် နှစ်လတစ်ခါ သုံးလတစ်ခါ ပုံမှန်ငွေလွှဲပေးခဲ့ တယ်၊ သူတို့က စောင့်ရှောက်ထားရတယ်ဆိုပြီး သူတို့အတွက်ပါ လောက်င အောင် လွှဲပေးခဲ့တာတဲ့”

“ဟင် အဲဒီလို”

“အဖေက သားကို သတ်ရလွှမ်းဆွတ်လွန်းလို့ စကားပြောပါရစေ ပုန်းပြောပါရစေလို့ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုခဲ့တယ်တဲ့၊ သားက အဖေကို စိတ်နာပြီး ပုန်းစကားမပြောချင်ဘဲ ရှောင်နေတယ်၊ ထားပစ်ခဲ့ရပါမလားလို့ အရွံ့တိုက်ပြီး မကောင်းတဲ့အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ပေါင်း ပျက်စီးနေခဲ့တာလို့ ပြောခဲ့တာတဲ့”

“ဟယ် အဲဒီလိုတောင် လိမ်လည်ခဲ့တာတဲ့လား သား”

“သား ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့သူကို ဥပမာပြုခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်၊ လူမိုက်လုပ်လို့ သားကိုပျောက်သွားတာ သေသွားတာ အဲဒီလို မျိုး ယုံကြည်အောင် သိမ်းသွင်းထားခဲ့တာ”

“ဆိုးလိုက်တဲ့မိန်းမကွယ်၊ ကြာ့မကြာ့ဖူးပါဘူး၊ သူ့မှာလည်း သား သမီးတွေရှိရဲ့နဲ့ အဲဒီလောက်တောင် သားသမီးချင်းမစာမနာ သွေးခွဲရက်နိုင် ရတာလဲ”

အခန်း (၂၄)

“သားရယ် အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ မေမေတို့ စိတ်ပူနေတာ၊ မြမှူး လေးကလည်း သားဆီဖုန်းဆက်မရလို့ဆိုပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ မေမေ တို့ဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ နေ့လယ်လောက်ကတည်းက သား ထွက်သွား တာဆို”

“ကိုစွတစ်ခု အရေးကြီးတဲ့ပုံနဲ့ ထွက်သွားတာဆိုတော့ ဘာများလဲ သား၊ အမှုသည်ကိုစွလား”

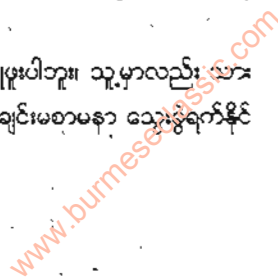
“အဖေနဲ့တွေ့ခဲ့တာ”

“အဖေနဲ့တွေ့ပြီး ကန်ပေါင်မှာ ထိုင်နေခဲ့လို့ပါ”

“သားလေး”

ဖေဖေနှင့်မေမေ ထိတ်လန့်တကြားလေး ဖြစ်သွားလျက် ဆိုဖာခုံ ရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော သူ့ဘက်ကို ပြောင်းပြီးလာထိုင်ကြသည်။ သူ မေမေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ ခဏမျှ ကြိုတ်ရှိုက်ပိုလိုက်၏။

မေမေက သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို အကြင်နာလက်





“အရင်ကတည်းက အဖေပို့ခဲ့တဲ့ငွေတွေနဲ့ သူတို့မိသားစုအဆင် ပြေပြေနေနိုင်တယ်။ သားကိုလည်း ခိုင်းစားခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကို အဖေက မသိဘဲ သူတို့မိသားစုကိုမေတ္တာတွေပေး ဖြည့်ဆည်းနေခဲ့တာ”

“အခု သားက ဒီအကြောင်းတွေပြောလိုက်တော့ သားအဖေ ဘာပြောလဲ သား”

“အဖေအရမ်းကို အံ့သြပြီးတော်တော် နာကြည်းသွားတယ်။ သား ကို ဖက်ပြီး အဖေ ယူကြိုမရငိုတယ်။ သူတို့မိသားစုကိုစွန့်ပြီး သားကိုပိုင် ဆိုင်သမျှတွေပေးမယ် အတူနေမယ်တဲ့”

“ဟင်”

“သားကို အဲဒီလိုပြောလိုက်တယ်လား”

ဖေဖေနှင့်မေမေ စိတ်မကောင်းသလို ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူက ဖေဖေနှင့်မေမေလက်ကို တစ်ဖက်စီဆုပ်ကိုင်လျက်

“သားမနေနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ သားရဲ့ဒုတိယဘဝကို ဖန်တီး ပေးခဲ့တဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေက သားဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ဘုရားနဲ့တစ်ကိုဏ်း တည်းထားရမယ့်အန္တရာယ်တွေ ရှောင်တွေ့ ဖေဖေနှင့်မေမေကို ဘယ်တော့မှ မထား ခဲ့ဘူးလို့”

“သား သားရယ်”

“ဖေဖေတို့မေတ္တာကို အဲဒီလိုသိတတ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း မိဘပဲလေ၊ ဘာမှမသိခင်က ဥပေက္ခာပြု စွန့်လွှတ်ထားသလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု သားကို သူဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သား သိပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုရင် သား အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ သား”

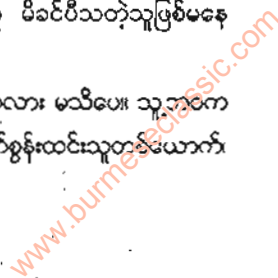
“ဘာ ဘာလို့ အတ္တကင်းရတာလဲ၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှလည်း မထားဘဲ သားအပေါ် အတ္တကင်းကင်းနဲ့ မေတ္တာထားနိုင်ရတာလဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေ”

“သားရယ် ကိုယ့်ရင်အသွေးအသားတွေနဲ့ လွယ်မွေးခဲ့ရတဲ့ သား သမီးတောင် အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာရင် ကိုယ်မပိုင်တော့ဘူးမဟုတ် လား။ သားမှာလည်း အဖေပေါ်လာပြီဆိုတော့”

“ဟင်အင်း ဟင်အင်း၊ ဖေဖေ၊ သားအဲဒီလို မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ သားဘဝကို အခုလို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကယ်တင်ထားတာ ဖေဖေနဲ့ မေမေပါ။ ဆယ်စုနှစ်ကျော် သားလူနဲ့တူအောင် နေနိုင်တာ ဖေဖေတို့ကျေးဇူး ကြောင့်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျေးဇူးတွေဆပ်ချင်ရုံနဲ့ သားဒီလိုလုပ်တာမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဖေဖေ မေမေတို့ပေးနေတဲ့ မေတ္တာမျိုး သားအဖေဆီက ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး ဖေဖေ”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သားရယ်၊ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့် သားသမီးကိုချစ်ကြတာချည်းပါပဲ။ သားရဲ့ဒေါ်လေးကိုပဲကြည့်ဦး။ သူ့သားနဲ့ သမီးအတွက် မလုပ်သင့်တာကို အတ္တကြီးကြီးနဲ့လုပ်ခဲ့တယ်။ သူ့သားသမီး တွေကောင်းစားဖို့အတွက် လိမ်ခဲ့ညာခဲ့ ကောက်ကျစ်လှည့်ဖျားခဲ့တယ်။ သူ့ လုပ်ရပ်ဟာ သူ့သားသမီးတွေအတွက်ဆိုပြီး မတရားဘူးလို့ သူထင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မလုပ်သင့်ဘူးလို့လည်း သူ့တွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သားသမီးတွေ ဘက်ကကြည့်ရင် သူကမေတ္တာတွေပေးနိုင်တဲ့သူ မိခင်ပီသတဲ့သူဖြစ်မနေ ဘူးလား သား”

သူ ခေါင်းညှိတ်ရမှာလား၊ ခေါင်းခါပြရမှာလား မသိပေ။ သူ့ဘဝက တော့ မကောင်းမှုတွေကျူးလွန်ခဲ့သည့် အမည်းစက်စွန်းထင်းသူတစ်ယောက်



ဘယ်တော့မှ ဖျောက်ဖျက်မရသည့် အပြစ်တွေကျူးလွန်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ၊ သားအဖေကို အပြစ်မြင်နေသေးလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေတို့ကိုထားပြီး မသွားရက်တာပါ။ အဖေ တာဝန်မမဲ့ခဲ့ဘူးဆိုတာ သိသွားပေမယ့် အဖေအတွက် ဘာမှပြန်လုပ်ပေးနိုင်တော့တာ သား စိတ်မကောင်းပါဘူး။”

“ဒီမှာ သား သားက သားအဖေကိုစော်ကားတာမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း သားဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်တာ သူ ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်သွားမယ်ထင်လဲ။ သူကသားအပေါ် ရက်စက်မိုက်ရိုင်းခဲတဲ့ မိသားစုကို အကောင်းဆုံးအတတ်ဆောင်ပေးခဲ့မိလို့ သားမေတ္တာတွေမရတော့တာလို့ သူတွေ့သွားမှာပေါ့။ သူ အတွေးမှားရင်ရော ဒီမိသားစု ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“ကံအကြောင်းထရားအတိုင်းပေါ့ မေမေ၊ ဒီအကြောင်းတွေပြောပြပြီး အဖေ ဘာလုပ်မလဲမေးတော့ ဒီမိသားစုကိုခွန်ပစ်ပြီး သားနဲ့အတူနေမယ်လို့ ပြောတယ်။ သားကနေလို့မရဘူးပြောလိုက်တဲ့အတွက် အဖေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာတော့ သားမသိဘူး။”

“အေးအေးဆေးဆေး၊ ပြီးပြတ်သွားရင်ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း သားကတော့ အဲဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး။ သားအဖေရင်နာသွားရမှာပေါ့။ သားသမီးက သူ့စိမ်းဆန်ရင် မိဘတွေခံနိုင်ရည်မရှိကြဘူး သား။”

“အခုချိန်မှာတော့ ဖေဖေ မေမေတို့ကပဲ ပထမဦးစားပေးပါ။”

“အေးပါ အေးပါ သားရယ်၊ သားရင်ထဲက စကားအတွက် မေမေတို့ ဝိတ်ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ မေမေတို့မွေးစားရကူးနပ်ပါပြီ သား။”

“ဖေဖေ တစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုး ဝိတ်မခံစားဖူးပါဘူး သား အရမ်းကိုရင်ထဲမှာ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ခံစားရပါတယ်။ အင်းလေ သားအဖေလည်း ဒီလိုကြည့်နားပိတ်မျိုး ခံစားချင်ရှာမှာပါ။ အဲဒီတော့ သားက သားအဖေကိုလည်း ဥပေက္ခာမပြုသင့်ဘူး။ သား ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ထိ မွေးအပေကျွေးအဖေဖြစ်ခဲ့သလို သူ တာဝန်မမဲ့ခဲ့ဘူးဆိုတာလည်း သားသိရပြီမဟုတ်လား။ အရာရာအကြောင်းကြောင်းတွေဟာ ကံတရားကြောင့်ဖြစ်ပျက်လာတာဆိုရင် လူအချင်းချင်း ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ သား။”

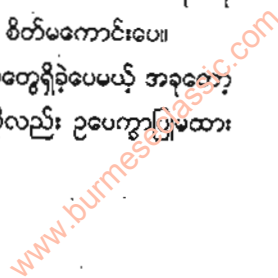
ဖေဖေနှင့်မေမေ စကားတွေက သူ့ရင်ကိုအေးငြိမ်းစေတာအမှန်ပင်။ မေတ္တာတွေနှင့် ဖြေသိမ့်ပေးတတ်တာကြောင့် သူ့အတွက် ဝေဒနာတွေ သက်သာစေပြီး အမှန်တရားတွေကိုလည်း သိမြင်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီလိုတန်ဖိုးရှိသည့်သူတွေကို သူ ဘယ်လိုလုပ် ခွဲခွာရမိမလဲ။

ဟင်အင်း ဒီမေတ္တာရိပ်မြှူလေးက သူ ဘယ်ကိုမှ ခွဲထွက်မသွားပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဟိုမိသားစုနှင့်အတူမနေတော့ဘူးဆိုလျှင် အဖေတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါမလား။ အခုရော ဘာပြဿနာတွေဖြစ်နေကြပြီလဲ။

သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေါ်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့ အပိုင်တွက်ထားသည့် ဒေါ်တင်သန်းလည်း ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေပြီ မသိပေ။

သားသမီးတွေကောင်းစားဖို့အတွက် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို အသုံးပြုရက်ရသလား။ အရမ်းကိုရက်စက်လွန်းသည့် ဒေါ်လေးပင်။ အရမ်းကိုယူကျွေးမရ ခံစားသွားရသည့်အဖေအတွက် သူ စိတ်မကောင်းပေ။

ဟိုအရင်က အထင်လွဲကာ နာကျည်းမှုတွေရှိခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ အဖေရဲ့တာဝန်မမဲ့မှုတွေ သိရပြီမို့ သူ အဖေကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုမထားခင်။





“ဟား”

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက အတွေးတွေနှင့်ပင် ဝေဝါးလျက် ဘာလုပ်ရ  
မည်မှန်းပင် မသိတော့ပေ။ ထိုညက မြပျားသီပင် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ပါ။  
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ဘာကောင်မှန်းမသိတော့သလို မရေးမရာ

နှင့်။



အခန်း (၂၈)

“ရှင် ဒီ ဒီအကြောင်းတွေ အန်တီသက် ဘယ်လိုလုပ်သိခဲ့တာလဲ  
ဟင်”

“ညည်း အလန်တကြားဖြစ်သွားပြီဆိုကတည်းက ညည်း မသိ  
ထားတဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား။ ငါသိလာရတဲ့အကြောင်းအရင်းကတော့ ငါ့မိတ်ဆွေ  
တွေကြောင့်ပဲ။ ငါ့မိတ်ဆွေတွေထဲမှာ ထောင်ပိုင်မှူးကြီး ဦးထင်အောင်ကို  
သိတဲ့သူရှိတယ်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်နွယ်နီကိုသိတဲ့သူလည်း ရှိ  
အယ်။ စကားစပ်မိရာက သူတို့ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုကလေးကို မွေးစား  
ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောဖြစ်ကြတာ။ တော်သေးတာပေါ့အေ သူခိုးခါးပိုက်နှိုက်  
ကလေးက ရှေ့နေဖြစ်သွားပြီး ညည်းနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူလို့ မပြောမိတာ  
ပြောမိလို့ကတော့ အစ်ကိုနဲ့ငါ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကျပြီး အရှက်ကိုပြန်ပြန်ကွဲ  
နီ သိလား”

အန်တီသက်ပြောနေတာတွေ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဟု တွေးမိရင်း  
မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။ အန်တီသက်က မသေချာ





ဘဲနှင့် မပြောလောက်ဘူးမဟုတ်လား။

“သမီး”

“ရှင် ရှင်ဖေဖေ”

“သမီး အန်တီသက်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ တွေးနေတာလား ငယ်ငယ်ကသူ့ခိုးခါးပိုက်နှိုက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အခု ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့သူတွေနဲ့ မွေးစားသားပါ။ အများကြည့်ညှိလေးစားရတဲ့ရှေ့နေတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆင်ခြေပေးအယူခံဝင်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလား သမီး”

“ဟို ဖေဖေ”

“ဖေဖေ အရင်ကမပြောခဲ့တာ မွေးစားသားဆိုပေမယ့် မျိုးရိုးတော့ သန့်မှာပဲလို့ တွေးခဲ့လို့ပဲ သမီး။ အခုတော့ ဘယ်လိုသူတော်ကောင်းက မွေးစားပြီး ကယ်တင်ထားထား သူ့မှာပါလာတဲ့မျိုးရိုးဇီဇာတော့ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်မရဘူး သမီး”

“အမှန်ပဲ မြဖူး သူ့ကိုစတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက အန်တီသက် တွေးနေခဲ့တာ။ သူက တာမင်ရိုးသားချင်ဟန်တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ချင်ဟန်ဆောင်ထားသလိုပဲလို့ သူ့ရဲ့မျိုးရိုးအကျင့်စာရိတ္တကို လူမသိအောင် ဇွတ်အတင်း ဖုံးကွယ်ထားသလိုပေါ့”

“အဲ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီသက်ရယ်၊ မောင်က တကယ်ကို ရိုးသားတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့သူပါ”

“အခု မောင်လို့ခေါ်နေသေးလား မြဖူး။ ညည်းဘာလုပ်သင့်တယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါတို့ထပ်ပြောရဦးမှာလား”

“ရှင်”

“ငါတို့ သူ့ကိုလုံးဝလက်မခံနိုင်တော့ဘူး မြဖူး။ ညည်း ဒီလိုလူနဲ့ ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် ငါတို့တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး အသိုက်အဝန်းတစ်ခုလုံး

ဘယ်လောက်တောင် ရှက်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။ ညည်း ဒီနေ့ကစပြီး သူနဲ့အဆက်အသွယ်ဖြတ် ရှေ့ဆက်ပတ်သက်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

“ရှင် အန် အန်တီသက်”

“သမီး ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာ ချစ်ခဲ့ဖူးတာတွေအတွက် သမီးခဏတော့ ခံစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရေရှည်မပတ်သက်သင့်တဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် အမှတ်မဲ့တော့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

ဖေဖေကပါ သူမဘက်က မရှိဘဲ အဲဒီလိုတွေပြောနေတော့ သူမ ငမ်းနည်းလာမိသည်။ ရှိုက်ငိုမပစ်မိဖို့တော့ သူမစိတ်ကို တင်းထားရသေး၏။ အောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုကြေကွဲစရာတွေအထိ ကြုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကို ဒီလိုတွေဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုပြီး မုန်းမေ့ပစ်လိုက်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“သမီးတစ်ခုလောက်တော့ ပြောပါရစေ ဖေဖေ”

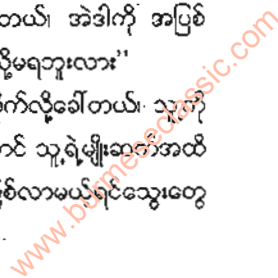
“ပြောပါ သမီး။ သမီးဘာပြောချင်တာလဲ ပြောလို့ရပါတယ်”

“လူတစ်ယောက်မှာ အတိတ်ဆိုတာတော့ ရှိကြစမြဲပါ။ လူရယ်လို့ ငြိမ်လာရင် အကောင်းဖြစ်ဖြစ် အဆိုးဖြစ်ဖြစ် လောကဓံကိုရင်ဆိုင်ကြရတာ မဟုတ်လား မောင်က”

“မြဖူး”

“ဟို ကိုသောတက ငယ်ရွယ်စဉ်ချို့တဲ့တဲ့ဘဝမှာ ကံအကျိုးပေး ဆောင် ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါကို အပြစ် မမြင်ဘဲ အခုလက်ရှိအခြေအနေကိုပဲ လက်ခံပေးလို့မရဘူးလား”

“သမီး ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိတဲ့သူကို လူမိုက်လို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ခုတ်တိုစိတ်တစ်ခုနဲ့ ကြည့်လို့အပြစ်မမြင်ဘူးဆိုရင်တောင် သူ့ရဲ့မျိုးဆက်အထိ သမီးတွေ့ရမှာမမေ့နဲ့။ သမီးရဲ့သားသမီးလေးတွေဖြစ်လာမယ်ရင်သွေးတွေ





ကို သူ့ခိုးခါးပိုက်နှိုက်အမွေပေးမလို့လား”

“ကောလဟာလဆိုတာ မဟုတ်မမှန်သတင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဖေဖေ၊ မလိုတဲ့သူတွေက”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံရင် သမီးယုံမှာလား”

“ရှင်”

“သူ့ရောက်ဖို့ အချိန်နီးနေပြီ သူ့ကိုဖေဖေတို့ခေါ်ထားတယ် သမီး”

“ရှင်”

ဖေဖေက လက်ကနာရီကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့ သူမ သွေးပျက်စွာပင် တံခါးဝကိုလှည့်ကြည့်မိသွားသည်။ မောင့်ကို ဖေဖေတို့ ဘာအတွက်ခေါ်ထားတာလဲ။ တကယ်ပဲအဆုံးသတ်ဖို့ မောင့်ကိုပြောလိုက်တော့မည်လား။

မောင်နှင့်သူမ တကယ်တမ်းဝေးရဖို့ဆိုတာ

“ဟော လာပြီထင်တယ် အစ်ကို”

“တံခါးက ဖွင့်ပြီးသားပဲ၊ သူ့ဘာသာ ဝင်လာလိမ့်မယ်”

“မောင်”

သူမ အထိတ်တလန့် မတ်တပ်ရပ်မိမလိုပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေဖို့ မျက်ခိုပ်မျက်ကဲပြု၏။

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီသက် နေကောင်းပါတယ်နော်”

“အေး ကောင်းပါတယ် ထိုင်”

မောင့်ရဲ့လောကွတ်စကားကိုပင် လက်ခံချင်ပုံမပေါ်ကြပါ။ စတင်လက်ရှည်အဖြူ ကချင်လုံချည်အပြာကွက်စိတ်လေးနှင့် သေသပ်ချောမွေ့သော မောင့်မှာ တစ်ချိန်က ဘယ်လိုအတိတ်ဆိုးတွေများရှိခဲ့ရတာလဲ အင်အားမဲ့နေသော မောင့်ရဲ့အပြုံးများက ဖေဖေတို့ဘာပြောတော့မည်ဆိုတာ

ကြည့်သိထားတာကြောင့်များလား။

“မင်းက ဦးထင်အောင် ဒေါ်နွယ်တို့ရဲ့ မွေးစားသားနော်”

“ဪ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုမွေးစားထားတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်အတိုင်းပြောထားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဗျာ”

“သူ့မွေးချင်းထဲကပဲ မိဘတွေမရှိတော့သလိုလို မွေးစားလိုက်တယ် ဆိုတာ လိမ်ညာမှုတစ်ခုမဟုတ်လား”

“ဟို အဲဒါက”

“အားလုံးက သိနေပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးရှေ့မှာ မင်းအမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာကို ကြားချင်လို့ ဒီကိုခေါ်လိုက်တာ”

သူ မြဲမှူးမျက်နှာလေးကို မဝံ့မရဲတစ်ချက်ကြည့်မိလိုက်၏။ အမှန်အတိုင်းမပြောလိုက်ပါနှင့်ဟု တားဆီးလိုသည့်အရိပ်အရောင်တို့ ပေါ်လွင်နေသည်။ မြဲမှူး စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုတွေက သူ့အတွက် အမှန်တရားတွေ မဟုတ်ပါ။ အမှန်တရားတွေက သပ်သပ်ရှိနေပြီးသားမို့ ဖုံးကွယ်ထားလို့မှ မသော်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော့်ကို ကလေးထောင်ကနေ သွေးစားခဲ့တာပါ”

“မောင်”

“နိုးမှု ခါးပိုက်နှိုက်မှုတွေနဲ့ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ်လောက်က ကျွန်တော် လူငယ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက သနားလို့ ခေါ်မွေးစားခံခဲ့ရတာပါ။ ဒီလိုအခြေအနေအထားကလေးတွေဟာ ဖေဖေမေမေတို့ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ”

www.burmeseclassic.com

တုန်ယင်စွာ ရှင်းပြနေသော မောင်အသံကို မကြားရက်။ နှုတ်ခမ်း အစုံမဲ့ကျသွားကြသော ဖေဖေနှင့်အန်တီသက်ရဲ့ စကားလုံးတွေကို မောင် ခံနိုင်ရည်ရှိပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မည်လား။ သေချာနေသော သတင်း တစ်ခုကို သေချာချင်လို့ခေါ်ပြီးမေးကြတာတော့ ဖေဖေနှင့်အန်တီသက် တရား လွန်သွားသည်ဟုတော့ ထင်မိသည်။ သိမ်ငယ်စွာ ရှိုင်းညှို့နေသော မောင် မျက်နှာကို မကြည့်ရက်သော်လည်း မျက်နှာလွှဲလောက်အောင်လည်း ခံနိုင် ရည်မရှိပေ။

“မောင် ဘာ ဘာကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရတာလဲဟင်၊ ကလေးလေး ဘဝမှာ မောင်ရယ်”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မိဘမျိုးရိုးက ဒီလိုမို့လို့ သူလည်း ဒီလိုလုပ်ခဲ့ ရတာပေါ့။ မေးခွန်းတွေထုတ်ပြီး သံသရာမရှည်နဲ့တော့ မြေမှ။ သိသင့်တာ ကို သိပြီးသွားပြီဆိုရင် တော်လောက်ပြီ။ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ် မောင် သောတ မင်းလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဒါကို မင်း လည်းနားလည်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မင်းသာ ငါတို့နေရာမှာဆိုရင်ပေး ငါတို့ သမီးလေးတူမလေးကို မင်းလိုသူနီးခါးပိုက်နို့က အမည်းစက်အပြစ်နဲ့ ခွဲဖူးသူတစ်ယောက်ကို သဘောတူနိုင်ပါ့မလား”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီသက်တို့ရဲ့ မြေမှူးအပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာတရား ကို နားလည်ပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းကိုယ်မင်း ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ နားလည်ရမှာ ပေါ့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့က မင်းဘာလုပ်ပါလို့ပြောလိုက်ရင် မင်း ကိုအားမနာသလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မောင်”

ထိုင်မနေသင့်တော့မှန်းသိ၍ ထရပ်လိုက်သော သူ့လက်ကို ပြေး

က အလန့်တကြားလေးဆွဲ၏။ အန်တီသက်က မြေမှူးလက်ကို ပုတ်ချလိုက် တာ

“သူက သူ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူသိတယ်၊ ညည်းက ဘာလို့ မသိသေးတာလဲ မြေမှူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီသက်ရယ် လူတစ်ယောက်မှာ ဘာပဲ သုပ်လုပ် အကျိုးအကြောင်းဆိုတာ ရှိတာပဲမဟုတ်လား။ မောင်အရင်က ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အခု ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ။ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့အသိုက် အဝန်းမှာနေနေတဲ့သူပါ”

“မျိုးရိုးဆိုတာ မတိမ်ကောဘူး။ ဗီဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်လို့မရ ဘူး။ အတိတ်ဆိုတာလည်း ကျန်နေခဲ့တဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ အကောင်းအဆိုး အရိပ်လိုပါလာတာ အဲဒီထင်ခဲ့တဲ့ အမည်းစက်က တစ်သက်စာပဲဆိုတာ ညည်းနားမလည်ဘူးလား မြေမှူး။ သားစဉ်မြေးဆက်အထုပ်ပါသွားမယ် သိလား”

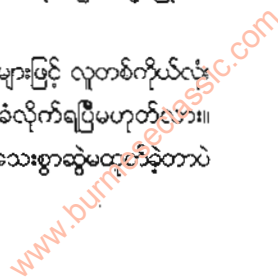
“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး အန်တီသက်ရယ်၊ ဒီခေတ် မှာ ဒီလိုအတွေးမျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဝကို မနိမ့်ချသင့်တော့ပါဘူး”

“မြေမှူး မောင် သွားတော့မယ်၊ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“မောင် မောင်”

ငိုရှိုက်သံနှောနေသော မြေမှူးရဲ့ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံကို သူ နား မထောင်ရက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လှည့်မကြည့်မိအောင် ကြိုးစားရင်း ဥပေက္ခာပြုကာ ဆားခွဲရသည်။

ခြေလှမ်းအလွန်မှာ ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်စိတ်များဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ပုပ္ပဲခါတုန်ယင်နေခဲ့၏။ ပညာရှိနည်းနှင့် နှင်ထုတ်ခံလိုက်ရပြီမဟုတ်လား။ ပက်စက်သော စကားလုံးများဖြင့် အထင်သေးစွာဆွဲမထုတ်ခဲ့တာပဲ



တော်သေးသည်။ မြေမျိုးရဲ့မျက်ရည်များကြောင့် သူ တွေဝေနေလို့မဖြစ်ပေ။  
မြေမျိုးကိုချစ်လျှင် မြေမျိုးအတွက်ပဲ တွေးပေးရမှာပေါ့။

ကိုယ်က အိဒီလိုကောင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်လို့ အစတည်းက မပြောဖြစ်  
ခဲ့တာ တောင်းပန်ပါတယ် မြေမျိုး။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အချစ်တွေကိုတော့ သံသယ  
ကင်းစေချင်ပါတယ်။ မြေမျိုးကိုတော့ မောင် တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဆောင်  
အယောင်တွေနဲ့ဖုံးကွယ်ထားချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

မတတ်သာလို့ ခပ်ခွာခွာနေရတော့မယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဒီရင်က  
အဆမတန် နာကျင်လို့ ခံနိုင်ရည်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အ  
ကြောင်းအရင်းတွေမှာ အဓိကတရားခံဆိုတာ သပ်သပ်တစ်ယောက် ရှိနေ  
ပေမယ့်လည်း။



အခန်း (၂၉)

“သား သား”

“ဟင်”

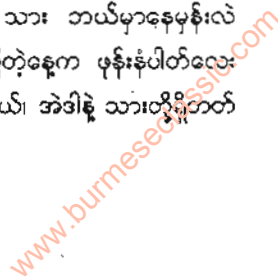
အတွေးတွေနှင့် တစ်ယောက်တည်း လွင့်မျောနေခိုက်မှာ သူ့  
အနား အဖေဝင်ထိုင်လိုက်တာကို မသိလိုက်။ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ အရက်နှင့်  
ဖြေသိမ်မည်ဆုံးဖြတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်လာခဲ့သော်လည်း အရက်  
ဆိုတာကို သူ တစ်ခွက်မှမသောက်ဖြစ်သေးပေ။

အဖေ သူ့ကိုဘယ်အချိန်တည်းက စောင့်ကြည့်ပြီး လိုက်ရှာနေ  
ခဲ့တာလဲ သူမသိ။ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲက မျက်ရည်များက အဖေကိုမြင်မှ  
ရင်ထဲက ပိုပြီးလိုက်တက်ဝမ်းနည်းလာလျက် ပြီးဆင်းကျလာကြသည်။

“သား သား ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်တာလဲ သား”

“ကျွန်တော်”

“သားကို အဖေတွေ့ချင်နေခဲ့တာ၊ သား ဘယ်မှာနေမှန်းလဲ  
မသိဘူး။ ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမှန်းမသိဘူး။ တွေ့ကြတဲ့နေ့က ဖုန်းနံပါတ်လေး  
တောင် တောင်းမထားမိလိုက်လို့ နောင်တရမိတယ်။ အဲဒါနဲ့ သား၊တို့ရှိတတ်







တဲ့ တရားရုံးကိုလာမေးကြည့်တော့လည်း သား ခွင့်ယူထားတယ်တဲ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ အဲဒီလို လိုက်မေးရတာလဲ၊ ကျွန်တော့် အဖေက ဘယ်သူဆိုတာ”

“သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးတာမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ ရှေ့နေ တစ်ယောက်တွေ့ချင်တဲ့ အမှုသည်ပုံစံမျိုးပါ”

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် အဖေသားဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ”

“သား”

“ဘာလို့ လူစိတ်မရှိတဲ့ဆွေမျိုးနဲ့ တော်ခဲ့ရတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာလို့ အဲဒီဘဝမျိုးရောက်ခဲ့ရတာလဲ အဖေ”

“သားရယ် ဒါတွေဟာ ရှေးအတိတ်တွေကြောင့် ပတ်သက်ခဲ့ရတာ ပေါ့၊ ဆုံစည်းမှုတွေဟာ အတိတ်ကံတွေရဲ့ ရေစက်ဆုံမှုတွေပဲ ရှောင်လွှဲလို့ မရတဲ့ ဓမ္မတာတွေပါ သားရယ်”

“ကျွန်တော်ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ခွင့်မရှိတော့တာတော့ အတိတ်ကံ ကြောင့် မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ ဒေါ်လေးကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ခိုးခါးပိုက်နှိုက် ဖြစ်ခဲ့လို့ ထောင့်ကျခဲ့ဖူးလို့”

“သား သား”

ရင်နှင့်စွာ ပေါက်ကွဲနေသော သားရဲ့ခံစားမှုတွေကို နားလည်လိုက် သည်။ နှစ်သိမ့်ဖို့ သား ပခုံးကိုဖက်လိုက်စဉ်မှာ သားက ကိုယ့်လက်တွေ့ကို အဖက်မခံဘဲ ဖြုတ်ချလိုက်တာမို့ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“သားချစ်သူက သားအတိတ်အကြောင်းကိုသိသွားလို့ လက်မခံ တော့ဘူးလား”

“သူက ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ဖြစ် နားလည်ပေမယ့် မိဘအသိုက်



အဝန်းကတော့ ကျွန်တော်လိုလူမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ် လက်ခံနိုင်မှာလဲ။ သူ့မိဘတွေနေရာမှာ အဖေဆိုရင်ရော ကိုယ့်သမီးကို ကျွန်တော်လိုကောင် မျိုးနဲ့ လက်ထပ်ပေးနိုင်မှာလား အဖေ”

“ဒါကတော့”

“မြမှူးမိဘတွေကို ကျွန်တော် စိတ်မနာပါဘူး မြမှူးအပေါ်ထားတဲ့ သူတို့မေတ္တာတရားပဲလေ၊ မြမှူးကိုချစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်လို သူစိမ်း တစ်ယောက်အပေါ် သူတို့အတ္တကြီးခွင့်ရှိတယ်၊ စွန့်ပယ်ခွင့်ရှိတယ်၊ အထင် သေးခွင့်ရှိတာပဲ”

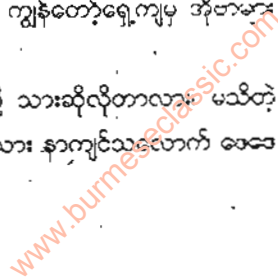
“သား သား အဲဒီလိုတွေဖြစ်ရတာ ဟိုမိန်းမကြောင့် တောက်”

တက်ခေါက်ပြီး လက်သီးကို တင်းနေအောင်ဆုပ်မိရင်း သား ဝေဒနာကို ကိုယ်ချင်းစာကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နာကျင်အောင့်မျက်နေခဲ့ သည်။ ငယ်စဉ်ဘဝကနေ အခုချိန်ထိ အနာဂတ်အထိ သားဘယ်လောက် တောင် သိမ်ငယ်မှုတွေဖြင့် နာကျင်နေရရှာမလဲ။

ဒါဟာ မတင်သန်း မိန်းမယုတ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က တာဝန် မကျေခဲ့တာဆိုရင်လည်း ထားဦး။ အခုက သူ့သားသမီး သူ့မိသားစုအတွက် သားဘဝကိုနင်းချေဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာနှင့် ဘာထူးပါသေးသလဲ။ သားက ကိုယ့်ကိုနာကျင်သလိုကြည့်တာ

“အဲဒီမိန်းမကို အဲဒီလို နာကြည်းနေပေမယ့်လည်း အခုထိ တင် အိမ်တည်းနေနေတုန်းပဲမဟုတ်လား အဖေ၊ ကျွန်တော့်ရှေ့ကျမှ အိုဘေးမှ ပြနေတာလား”

“ဟန်လုပ်နာကြည်းပြနေတယ်လို့ သားဆိုလိုတာလား မသိတဲ့ အချိန်က မသိသလိုဆိုပေမယ့် အခုချိန်မှာ သား နာကျင်သလောက် ခေဓ





နာကျင်နေပါတယ် သား၊ သားမုန်းတာထက် ဖေဖေ ပိုမုန်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြား”

“ထောက်ထားစရာတွေရှိလို့ဆိုလည်း ထောက်ထားပါ အဖေ၊ ကျွန်တော်အတွက်မတွေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်နာကျင်ခံစားနေရတယ်ဆိုပြီး မငဲ့ညှာပါနဲ့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး သား၊ အဖေ အခုလုပ်နေတာတွေ လုပ်မယ့် အရာတွေအားလုံးဟာ သားအတွက်ချည်းပါပဲ၊ အဲဒီလိုလုပ်မှ ဖေဖေ တာဝန် ကျေလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေထင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့ပြန်ဆုံပြီဆိုတာ ဒေါ်လေးကိုပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“သူတို့ အံ့သြသွားမယ် ထင်လား”

“သူတို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝမျိုးနဲ့မဟုတ်ဘဲ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ဘဝ ကို ရောက်သွားတဲ့အတွက်တော့ တုန်လှုပ်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အဖေနဲ့ ဆုံဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရင်းကို သိရင် သူလုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက် နောင်တရတာထက် သွေးပျက်ကြောက်လန့်သွားမှာပါ။ ဖေဖေက အဲဒီ မတိုင်ခင် ဖေဖေရဲ့ပြောင်းလဲမှုကိုချောက်ချား ထိတ်လန့်နေစေချင်လို့ အသိ မပေးသေးတာပါ။ သူတို့ကို ထိုက်တန်အပြစ်ကြွေးတွေ အစိမ်းလတ်လတ် ခံစားစေချင်သေးတာ”

အဖေ့ရဲ့စကားတွေ ဘယ်လောက်ထိ အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေ လည်း သူမခန့်မှန်းတတ်ပါ။ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ သူ့ထက်မလျော့သော နာကြည်းမှုတွေကိုတွေ့နေရသည်။ အဖေ သူ့လက်ကိုလှမ်းပြီးဆုပ်ကိုင်၏။

သူ မရုန်းဖယ်တော့သော်လည်း မျက်နှာကိုတော့ လွှဲထားမိဆဲပင်။

“သား စိတ်ချပါ၊ သား တစ်မိမိမိ တဖြေဖြေ နာကုန်ခံစားခဲ့ရ သလို သူတို့လည်း အဲဒီလို ဖြစ်နေစေရမယ်”

“လက်စားချေတာမျိုးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အဖေ၊ မပေါင်သင်းထိုက် တဲ့သူကို မပေါင်းသင်းတာက အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် လက်စားချေတယ်ဆို တာ အပြစ်ကျူးလွန်တာနဲ့အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘဝဟောင်းကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့လို့မှမရတာ၊ အနာဂတ်အထိ အရိပ်လိုလိုက်နေတော့မယ့် အမည်းစက်တစ်ခုကြောင့် လက်စားချေကိုလည်း ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဘဝတစ်ခြမ်းသေနေမှာပါပဲ အဖေ”

“သားရယ်”

အရှက်အကြောက်ကင်းကာ ဘယ်လိုအရာက အရှက်တရား ဘယ်လိုအရာက အကြောင်းတရားမှန်းမသိ အကူငှါမျိုးရိုးဗီဇမပျောက်နိုင် သောသူတွေအတွက် ဘာမှသိပ်မထူးဆန်းသောကိစ္စလား မသိပေမယ့် သား အတွက်တော့ ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။

ချစ်သူအသိုက်အဝန်းရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့်အတွက် မာန တွေ ယောက်ျားသိက္ခာတွေလည်း ကြွေကျသွားခဲ့မှာ အမှန်ပင်။ ကိုယ် ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ပေးရပါ့မလဲ၊ ဒီသားလေးကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်မှုတွေနှင့်မျှ တွေးပေးပေးရပါ့မလဲ။

နာကြည်းမှုတွေ အရှက်ရစရာတွေကြောင့် ကျလာခဲ့သော သား မျက်ရည်စက်တွေက ကိုယ့်ရင်ကို မီးပြင်းပြင်းနှင့်မြှိုက်နေသလို အဆမတန် ပူလောင်နေစေသည်။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတရားတွေကြောင့် ဇာတိ ဆတ်လို့က်ခါနေအောင် ခံစားရ၏။

ခွေးချင်းကိုက်လျှင် ကိုယ့်ခွေးကိုနိုင်စေချင်တာ လူတွေရဲ့အတွှပဲ မဟုတ်ပါလား။ မတင်သန်း မင်းလည်း မင်းသားသမီးတွေအတွက် အဲဒီလို

၂၀၆ ◊

၇၅

လုပ်ခဲ့တာတဲ့လား။

ငါလည်း သားရဲ့ဖခင်တစ်ယောက်ပါ။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ သားအပေါ် ဖခင်ဝတ္တရားနဲ့ တာဝန်တွေမပျက်ခဲ့ပါဘဲနဲ့ ဘာလို့ ငါတို့သားအဖ ဒီလိုဝေးနေရမှာလဲ။

အဲဒီလိုအကြောင်းတရားတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ မင်းကို။



အခန်း (၃၀)

“မင်းမင်းကားသော့နဲ့ နှင်းနှင်းကားသော့ ပေးစမ်း”

“ဟင် ဒယ်ဒီ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“ပေးဆိုပေးလေ ဘာလို့ စကားရှည်နေတာလဲ”

စိတ်မရှည်စွာအော်လိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲကို ဒေါ်တင်သန်း အငြိုးလေးထွက်လာသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ဒေါ်သမ္မုက်နာကိုမြင်တော့ ဒေါ်တင်သန်း အံ့အားသင့်လျက် ပြူးပြူးပျာပျာလည်း ဖြစ်နေ၏။

“ကို ကိုဇော် ဘာလို့ ကလေးတွေဆီက ကားသော့ကို တောင်းတာလဲဟင်၊ အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ပြောဦးမှပေါ့”

“သူတို့နဲ့ မတန်လို့လေ”

“ဘာ ကိုဇော် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဟာ ဒယ်ဒီ ကျူးတာလွန်သွားပြီ၊ အဲဒါ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“သိချင်လား မင်းတို့မိသားစု ဝါသားအပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ကြ

လဲ”



“ဟင် ကို ကိုဇော်”

“ဘာလဲ မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေ ငါသိသွားပြီဆိုပြီး သွေးလန့်သွားတာ လား”

“ဘယ် ဘယ်က အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ ကောလဟာလတွေကြား ပြီး ကိုဇော် ဒီလိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုဇော်အပေါ် အသန်းတို့မိသားစု ဘယ်လို မေတ္တာတွေပေးထားတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒါ အယောင်ဆောင်တွေဆိုတာလည်း ငါသိသွားပါပြီ မတင် သန်း”

“ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းတွေကြားလာလို့လဲ”

“ငါ့သားနဲ့ငါ တွေ့ပြီးပြီ”

“ဟင် ဘာ ဘာပြောတယ်”

မတင်သန်း တုန်ပျာ၍ ခါထွက်သွားသည်။ မျက်လုံးအစုံက ပြုံး ကျယ်စိုင်းစက်သွားကာ ဆိုဟာနဲ့ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်သလို ပြတ်ကျသွားလျက်

“ကို ကိုဇော် မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့၊ သူ တကယ်တမ်း သက် ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် အသန်းတို့ဆီ ပြန်လာမှာပေါ့၊ အသန်းတို့ကို သူ လိုက်ရှာမှာပေါ့”

“လိုက်ရှာမှာစိုးလို့ လာတွေ့မှာစိုးလို့ မရှာနိုင်တဲ့နေရာ မလာနိုင် တဲ့နေရာတွေ ပတ်ပြေးနေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား မတင်သန်း”

“ဟင် ဘာ ဘာလို့ အသန်းတို့က အဲဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ ထွက်မှာစိုးလို့တောင် အသန်းက ဆုံးမသွန်သင်နေခဲ့တာ၊ ကလေးတွေက လည်း သူတို့အစ်ကိုကို အရမ်းချစ်ကြတာပါ”

“ဘာလို့ အလိမ်အညာ ပလီပလောစကားတွေ ထွက်နေတာလဲ မတင်သန်း၊ ငါ့သားနဲ့တွေ့ပြီးပြီဆိုရင် မင်းတို့လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေအတွက်

အမှန်တရားတွေအားလုံး ငါသိပြီးလောက်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား မတင်သန်း ဟင် မဟုတ်တဲ့စကားတွေပြောနေတာ မင်းမရှက်ဘူးလား”

“ဒယ်ဒီ မေမေ့ကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့”

“ဟိတ်ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား၊ မင်းအမေက ဒီလောက်ပြောခဲ့ နဲ့ မတန်သေးဘူး၊ သူ့အဖြစ်နဲ့တန်အောင် ပေးဆပ်ခိုင်းမှာ”

“ဒယ် ဒယ်ဒီ သမီးတို့မှားပါတယ်”

“နင်လည်း မပြောနဲ့၊ ငယ်စဉ်တည်းက နင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် လည်း ငါ့သားကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြတယ်၊ နိပ်စက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ငယ်ရွယ်သေးတော့ ဘာသိမှာလဲ၊ နင်တို့အမေက အဓိကပဲ၊ သွေးသား တော်စပ်တယ်၊ မေတ္တာထားရတယ်၊ အကြင်နာတရားရှိရတယ်၊ သူ့အဖေ ပို့တဲ့ငွေတွေနဲ့ သားတို့သမီးတို့ ပညာသင်ရတာ၊ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ ခဲ့တာလို့မှ ပြောဆိုဆုံးမသွန်သင်မှုမရှိခဲ့တာ၊ ငါ မသွားခင်က မင်းကို အထိုက် အလျောက်ငွေ မပေးခဲ့ဘူးလား မတင်သန်း”

“ပေး ပေးခဲ့ပါတယ်”

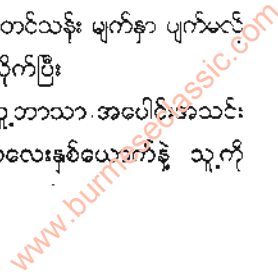
“အဲဒီတစ်နှစ်နောက်ပိုင်းမှာ ငါ့သားအတွက်ရော မင်းတို့မိသားစု အဆင်ပြေဖို့ရော ငါ ငွေမပို့ခဲ့ဘူးလား”

“ပို့ ပို့ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါကိုတောင် မင်း ငါ့သားအပေါ် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရက် ဘာလဲ မတင်သန်း၊ ဟင် ပြောကြည့်စမ်းပါ”

ရင်ဘတ်ပုတီးပြီး ဒေါသနှင့်အမေးမှာ မတင်သန်း မျက်နှာ ပျက်မလ် ဗြစ်သွားပေမယ့် ခပ်တည်တည် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ ကိုဇော်၊ သူ့ဘာသာ အပေါင်းအသင်း မှားပြီး ပျက်စီးသွားတာ၊ ကျွန်မမှာလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကို





ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုလုပ်ထိန်းကျောင်းဆုံးမနိုင်တော့မှာလဲ”

“ဒါဆို ငါ့သားက မင်းကျောင်းထုတ်လိုက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာ ကျောင်းထွက်ခဲ့တာပေါ့။ မင်းခိုင်းတာမဟုတ်ဘဲ သူ့တောင်းစား သူ့စိုးခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် သူ ဖိုးကျော်ဆိုတဲ့ကလေးနဲ့ ပေါင်းမိလို့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ၊ ပြောဆိုဆုံးမလို့မရအောင်ကိုပိုက်ခိုင်းသွားတာ”

“ဒါဆို သား ခိုးမှု ခါးပိုက်နှိုက်မှုတွေနဲ့ အမှုရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါမှာ အဒေါ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး။ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ သနားလို့ စောင့်ရှောက်ထားတာ၊ ဒီလိုစရိုက်ရှိရင် သားသမီးတွေအတုခိုးမှားမှာ စိုးလို့ တာဝန်ယူနိုင်တော့ပါဘူး။ အာမခံနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တာကရော”

“ရှင် အဲ အဲဒါ”

“မင်းသာ အာမခံလိုက်ရင် သားလေးက ထောင်မကျနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ မင်းက ကလေးကိုတစ်ခေါက်မှ သွားမတွေ့တဲ့အပြင် ထွက်လာရင် မင်းအိမ်ကိုပြန်လာမှာစိုးလို့ အိမ်ပြောင်းပြေးတယ်။ ဒါမှ ငါ့ပိုသမ္မာငွေက မင်းတို့သားအမိ အပြည့်အဝစံစားရမှာကိုး ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး ကိုဇော်”

“ငြင်းရင်တစ်ဝက်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ငြင်းနေတာလား မတင်သန်း ဒါမှမဟုတ် မင်းလုပ်ရပ်တွေကို မင်းသားသမီးတွေရှေ့မှာ ဝန်ခံရမှာ ရှက်လို့လား။ မင်းလည်း မိခင်တစ်ယောက်ပဲကွာ၊ ငါက ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်ပြီး ငါ့သားလေးနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လို့ပါစကားလေးပြောချင်လို့ပါလို့ တောင်းပန်ခဲ့နဲ့ ငါ့သားက ငါ့ကိုစိတ်နာပြီး ဖုန်းမပြောချင်ဘူးတဲ့၊ စကားပြောရမှာစိုးလို့ အပြင်ကိုထွက်သွားပြီလို့ မင်းပြောခဲ့တယ်။ သားကိုကျတော့ ငါက အဆက်အသွယ်မလုပ် ငွေမပို့ တာဝန်မဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားသလား၊ သေသွား

သလားမသိဘူးလို့ သွေးခွဲခဲ့တယ်။ နာကျင်ခံစားနေရအောင် ရက်စက်ခဲ့တယ်။ ဒခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်သားလေးက လူပေါင်းမှားပြီး ပျက်စီးလေလွင့်သွားပြီ ဆုံးမသွန်သင်လို့မရအောင် လူဆိုးလူမိုက်လေးဖြစ်သွားပြီဆိုတာကို ဘယ်လိုရင်ဘတ်နဲ့ ခံစားနိုင်မလဲ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူများနိုင်ငံကနေ အလွယ်ပြန်လာလို့ သွားလို့မရနဲ့ ရှည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ပျောက်မှာစိုးလို့ ကြိုတ်မှိုတ်ပြီး သည်းခံနေခဲ့ရတယ် အခု”

ပြောချင်သော စကားတွေများနေသောကြောင့် အသက်ကို ဝအောင်ပြန်ရှူရသေးသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေကြသော မင်းမင်းနှင့်နှင်းနှင်းကိုလည်း မငဲ့ညှာ မစာနာပေးနိုင်တော့ပါ။ သူတို့ထက် ကိုယ့်သားက ပိုအရေးကြီးသည်မဟုတ်လား။

“အခု ငါပြန်လာခဲ့တာ မင်းက အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ငါ့သားကို ဆုံးမသွန်သင်ပျောင်းပျော့နားချမယ်၊ အဖေက ဒီလိုငွေတွေရှာနေတာ သားအတွက်ပါလို့ ပြောလိုက်ရင် သားကျေနပ်သွားမှာ၊ ငါ့စေတနာတွေနားလည်သွားမှာ၊ ငါ့သားနဲ့ငါ ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ မတင်သန်း ဒါပေမဲ့”

“ကို ကိုဇော်”

“မင်းရဲ့အဲဒီအသံ နောက်ထပ်မကြားပါရစေနဲ့တော့ မတင်သန်း၊ ငါက ရူးသွပ်ခဲ့မိတာ၊ ငါ့သားလေး မရှိတာကြားပြီ ထွက်သွားတာကြားပြီ မပြောရက်လို့ မပြောခဲ့တာ၊ သေသလား ရှင်သလား မသိဘူး။ သေလို့သာ ငြိမ်မလာတာဖြစ်မှာဆိုတဲ့ စကားတွေကိုယုံကြည်ပြီး ငါ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ဘယ်မက်လို့ ငါ့ကို ဟန်ဆောင်မေတ္တာတွေပေးတာကို ယုံကြည်ပြီး ငါ့သားလေးကို လိုက်မရှာဘဲ မင်းတို့မိသားစုဆီမှာပဲ နစ်မြောနေခဲ့တယ်။ ရူးသွပ်သွက်ဝင်နေခဲ့တယ်။ မတင်သန်း မင်းကိုငါ အဲဒီလိုမိန်းမ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့



မထင်မိလို့”

အံ့ကိုခပ်တင်းတင်းကြိတ်၍ မျက်ထောင့်နီဖြင့် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အရာအားလုံး သေချာသိသွားတာကြောင့် မတင်သန်း တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ခါကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

မင်းမင်းနှင့်နှင်းနှင်းလည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုယ်က စွန့်လွှတ်လိုက်လျှင် သူတို့မိသားစုဘဝ အခွံချည်းပဲကျန်မှာမဟုတ်ပါလား။ ဒီဘဝမျိုးဖြစ်သွားရုံနှင့် ကိုယ်ကျေနပ်ပေးလိုက်ရမလား။ ဟင့်အင်းကိုယ့်ရဲ့သားက ထိုအမည်းစက်တွေကြောင့် တစ်ဘဝလုံး နာမည်သေ ဘဝသေသွားရတော့မှာ။ ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေရဲ့အနာတရတွေကို တစ်သက်လုံး ခံစားသွားရတော့မှာ။

ရင်ထဲက တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲနေအောင် နာသည်။ မုန်းမျက်စွာ ကြည့်နေရုံနှင့် အဆုံးမသတ်နိုင်။ ဒီလိုလေးနှင့် သားဘဝကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

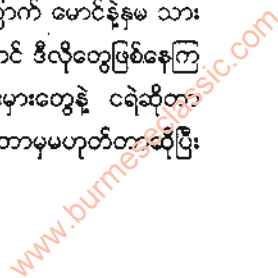
မတင်သန်း နောက်ဘဝအတွက် ဆုတောင်း။



အခန်း (၃၁)

“အခုတလော သတင်းတွေကလည်း လူသတ်မှုတွေ မုဒိမ်းမှုတွေ လူယက်ခိုးဆိုး တိုက်ခိုက်မှုတွေချည်းပဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံက ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံမဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။ လူလူချင်း မညာမတာ ရက်စက်ရဲ့ သတ်ဖြတ်ရဲ့နေကြတယ်။ ဝဋ်တွေ ကံတွေမကြောက်၊ ဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း မိသားစုတွေ မထောက်နဲ့၊ အရှက်တရား အကြောက်တရားတွေလည်း ပျောက်နေကြပါပြီ”

“ကိုယ့်တစ်ကိုယ်စာ တစ်မိသားစုစာနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ပဲ ခံစားပေးနေကြတာကိုး။ တင်းကျပ်ထဲရောက်ပြီး ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမှလည်း အကြောက်တရားရှိလာကြမှာလေ။ အပြစ်ဒဏ်ကို ငွေနှံ့ရှောင်လွှဲသို့ရတာတွေလည်း ရှိနေတော့ အပြစ်ကိုကျူးလွန်ရမှာလည်း ဝန်မလေးတော့ဘူး။ အခုတော့ အကုသိုလ်တရားဆိုတာလည်းမကြောက် မောင်နဲ့နမ သားနဲ့အမိ ရိုင်းရဲ့မိုက်ရဲ့နေကြပြီ။ တစ်မိသားစုချင်းမှာတောင် ဒီလိုတွေဖြစ်နေကြတာ သူစိမ်းတွေနဲ့ဆို ပိုဆိုးကျန်မှာပေါ့။ အတွေးမှားတွေနဲ့ ငရဲဆိုတာ ဘာကံဘဝမှ ခံရမှာ။ ဒီဘဝမှာ မြင်တောင်မြင်ရတာမှမဟုတ်တာဆိုပြီး”



ဒီဘဝအတွက်ကို အရှက်ကင်းမဲ့နေကြတယ် ခက်တာပဲကွာ”

“အင်း ကျွန်မတို့သားလေးက လိမ္မာလို့တော်သေးတယ်။ သူ့အတွက် ဘာမှကိုတွေ့ပူစရာမလိုဘူး။ သားသမီးအရင်းတွေ မွေးခဲ့ရင်တောင် ဒီလောက်အေးချမ်းပါ့မလားမသိဘူး”

“ကိုယ်တို့ကံပေါ့ မနွယ်ရယ်။ ဒီသားလေးတစ်ယောက် မွေးစားလိုက်တာ ကိုယ်တို့အတွက် ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သား အခုတလော မျက်နှာမကောင်းဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလည်း ထပ်မပြောတော့ဘူး။ ဟိုဘက်နဲ့ရော တကယ်မှ အဆင်ပြေရဲ့လားမသိပါဘူးကွာ”

“သူ့အဖေနဲ့ကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲမသိဘူး။ ကျွန်မတို့ ခေါ်တွေ့ကြည့်ရင် ကောင်းမလား ကိုအောင်၊ သူလည်း မိဘပဲလေ၊ သားက အတူမနေနိုင်ဘူးပြောတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တယ်”

ဦးတင်အောင်နှင့်ဒေါ်နွယ်နီ သတင်းစာဖတ်ရင်းက သားဘက်ကို အာရုံရောက်သွားကာ ရင်လေးနေကြသည်။ သောတ မျက်နှာညှိုးနေ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတာပါ။ အရင်ကဆို အကျိုးအကြောင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောပြနေကျဆိုပေမယ့် အခုတလောမှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်။

မိဘတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ပဲလား။ အပူတွေပေးမိမှာစိုး၍ ကြိုတ်မိတ်ကာ ခံစားနေခဲ့တာလား။

“သား သား ဘယ်လဲ၊ ရုံးသွားတော့မလို့လား၊ မနက်စာလည်း မစားရသေးဘူး”

“အရေးကြီးလို့ သား သွားပြီ မေမေ”

“ဟယ်တော်”

မိမိတို့ကို ဂါရဝပြုဖို့ပင် မေကာ ကသောကမျော ဇွတ်ထွက်သွားတာကြောင့် အံ့ဩနေရသည်။ အရင်က ဒီအချိန် ရုံးမသွားသေးပါ။

မိဘတွေနှင့်မနက်စာကို အေးအေးဆေးဆေး စားပြီး စကားစမြည်ပြောပြီးမှ လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်နုတ်ဆက်သွားနေကျ။ အခုတော့ မိဘတွေ ခည့်ခန်းထဲထိုင်နေတာတောင် မြင်ပုံမပေါ်ပေ။ ကားကိုလည်း အလောတကြီး မောင်းထွက်သွားပုံပင်။

“သား ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး ကိုအောင်”

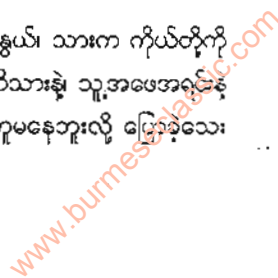
“အေးကွာ သားတော်တော်လေးလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတယ်။ ဘာကိစ္စဖြစ်တာလဲမသိဘူး။ အရေးတကြီး အလောတကြီး ထွက်သွားတာ အမှုသည်ကိစ္စ တရားခံကိစ္စလောက်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အရင်က ဒီလိုပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ရှင်ရုံးကိုလိုက်သွားကြည့်ပါလားဟင်၊ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလား”

“သားက ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်ကြီး စိုးရိမ်စရာလည်း ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ သူ မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စဆိုရင် သားမွန်းကျပ်သွားပါလိမ့်မယ်”

“အင်း ခက်လိုက်တာ သားကိုကြည့်ရတာ စိတ်မအေးလိုက်တာရဲ့။ မိဘအရင်းတွေမဟုတ်လို့ အပူတွေခွဲဝေပေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်ရှင်”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး မနွယ်။ သားက ကိုယ်တို့ကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိသားနဲ့၊ သူ့အဖေအရင်းနဲ့ အခုမှတွေ့ပြီး အကြောင်းစုံသိပြီးတာတောင် အတူမနေဘူးလို့ ပြောခဲ့သေးဘာပဲ”



“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်တာ ထက် မေတ္တာတွေပဲ သားဆီကလိုချင်တယ်၊ ကျေးဇူးရှိလို့ သိတတ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာက သွေးဝေးစေပါတယ်”

“မင်းရဲ့မေတ္တာကို သား နားလည်မှာပါကွာ၊ ငါတို့သားက ငါတို့ သားပါပဲ၊ သူ့အဖေ ဟိုဘက်ကကိစ္စတွေပြတ်ရင် သားအတွက်တွေ့ပြီး ငါတို့အတူနေဖို့ စဉ်းစားကြည့်ကြတာပေါ့”

“အင်း အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ သားကိုပြောကြည့်ရင် သားလည်း စိတ်ချမ်း သာသွားမယ်ထင်ပါတယ်”

အရာရာ သောတအတွက်ပဲ တွေးနေမိကြတာ မေတ္တာတရားတွေ ကြောင့်ပါ။ အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့သော သောတကို အမြဲတမ်း လုံခြုံအေးမြ သော မေတ္တာတွေဖြင့် ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ထားချင်ကြသည်။

ဒါဟာ အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့်ဆိုပါလျှင်လည်း ဘဝ အဆက်ဆက် ထိုအတိုင်းပဲ ဖြစ်ခွင့်ရချင်၏။ သား ပြန်ပေးသောမေတ္တာတွေ က ဖြူစင်သင်းယုံနေခဲ့လို့ပဲ မဟုတ်ပါလား။

သားလေး အပူတွေကင်းပါစေ။



အခန်း (၃၂)

“လူသတ်သမားက သူကိုယ်တိုင် လူသတ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုပြီး ဝန်ခံ တယ်၊ တရားဥပဒေကပေးတဲ့ပြစ်ဒဏ်ကို ကျကျနပ်နပ် ခံယူပါမယ်၊ ရှေ့နေ မငှားဘူး အာမခံမလျှောက်ဘူး၊ အပြစ်ဒဏ်ပေါ့လျော့အောင် အယူခံမဝင် ဘူးတဲ့”

“တ တရားခံ နာမည်က”

“ဦးဇော်ထွေး”

“အ အသက်က”

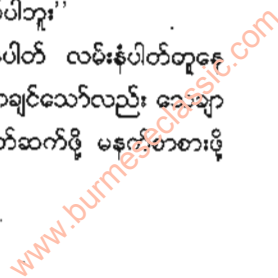
“လေးဆယ့်ကိုးနှစ်”

“ဟား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှေ့နေလေး”

“ဘာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

ဗေဒနာမှာ သတင်းပါလာတော့ ခြိန်ပါတ် လမ်းနံပါတ်တူနေ ပေမယ့် မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ထင်တာ။ မသေချာချင်သော်လည်း သေချာ သလိုဖြစ်နေတာကြောင့် ဖေဖေ မေမေတို့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ မနက်စာစားဖို့





တောင် မေ့လျော့စွာနှင့် အိမ်က အပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး ရဲစခန်းကိုအရောက်  
လာကာ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်မိခြင်းပင်။ ဒေါ်တင်သန်းကို သတ်လိုက်ပြီတဲ့။

အဖေ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာလဲ။

လူသတ်မှုဆိုတာ ဘယ်လောက်တောင် အပြစ်ဒဏ်ကြီးလေးသလဲ  
အဖေ မသိဘူးလား။ သူ သိခဲ့သောအဖေက ငှက်ကလေး ကြက်ကလေး  
တွေကိုတောင် နာကျင်အောင်မလုပ်ခဲ့ဘူးပါ။ လူသတ်ရဲလောက်အောင်ထိ  
အဖေ စိတ်တွေ ဘာကြောင့် ကြမ်းတမ်းရက်စက်သွားရတာလဲ။

သူ သူ့ကြောင့်လား။ သူ့နာကျင်ခဲ့ရတာတွေအတွက် အဖေ ဒီလို  
လုပ်လိုက်တာလား။

“တ တရားခံနဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ တရားခံနဲ့ စကားပြောကြည့်ချင်  
တယ်”

“အစိုးရရှေ့နေရော အပြင်ရှေ့နေရော မငှားဘူးလို့ ပြောတယ်၊  
ဘာအတွက်တွေ့နေမှာလဲ၊ သူ့လာပြီး ဝန်ခံကတည်းက အမှုတွဲသွင်းပြီး  
သွားပြီ၊ ညကတည်းက အဲဒီအိမ်ကိုလည်း သက်သေအထောက်အထားတွေ  
နဲ့ အားလုံး စစ်ဆေးပြီးသွားပြီ၊ ဘာအတွက် တွေ့ကြည့်မှာလဲ၊ သူ သတ်ခဲ့  
တယ်ဆိုတာ သက်သေတွေလည်း ခိုင်လုံနေပြီလေ၊ ရှေ့နေလေးကို ‘ငှား  
အောင်ပြောမလို့လား’

“မဟုတ်ပါဘူး ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ မေးကြည့်ချင်  
လို့ပါ”

“ဪ မိန်းမကိုသတ်တယ်ဆိုတော့ မိန်းမက ဖောက်ပြန်လို့ဖြစ်  
မှာပေါ့ဗျာ၊ လင်နဲ့မယားကြားမှာ အဲဒီထက်နာကြည်းစရာ ဘာရှိမှာလဲ၊  
မိန်းမကို အရမ်းနာကြည်းလွန်းလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် လာ  
ပြီးဝန်ခံတာရှိမှာပေါ့၊ ဒီလိုအမှုတွေလည်း တွေ့ဖူးနေတာပဲ၊ ရှေ့နေလေးက

လည်း အထူးအဆန်းလုပ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့ကြည့်မှဖြစ်မယ်”

“ဒီလောက်တွေ့ချင်နေလည်း အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရှိသေးတယ်  
အမှုစီရင်ချက်ချပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာထောင်ကို ပို့မှာဆိုတော့ သွားတွေ့ချင်  
လည်းတွေ့၊ သတင်းဆောင်းပါးရေးမှာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ဆွေမျိုးကုန်နေ  
တာပဲ”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အချုပ်ခန်းဘက် စထွက်လာခဲ့သည်။  
အချုပ်ခန်းထောင့်မှာ မှိုင်တွေစွာထိုင်နေသော အဖေ့ကိုမြင်ရတာ စိတ်မချမ်း  
သာပါ။ ဝမ်းနည်းလိုက်ဆို့ကာ နှင့်နေအောင်ခံစားရသည်။

“အ အဖေ”

“ဟင် သား”

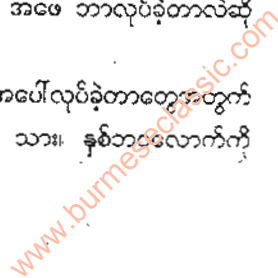
အဖေ ပြန်ခနဲ သံတိုင်တွေအနားက လာရပ်၏။ သံတိုင်တွေကို  
ဆုပ်ကိုင်ထားသော အဖေ့လက်တွေကို သူ မချင့်တင်ကံအပေါ်က ဆုပ်ကိုင်  
လိုက်မိသည်။

“အ အဖေ ဒေါ်တင်သန်းကို ဘာလို့ သတ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာလို့  
သတ်လိုက်တာလဲ အဖေ”

“ရှုး တိုးတိုး အဖေ့ကို အဖေလို့မခေါ်နဲ့သား၊ သူများတွေကြား  
သွားမယ်”

“အခု အဲဒါက အရေးကြီးသလား၊ အဖေ ဘာလုပ်ခဲ့တာလဲဆို  
တာ”

“လုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့တာ၊ သားအပေါ်လုပ်ခဲ့တာတွေအတွက်  
ဒီလိုဖြစ်သွားတာတောင် မထိုက်တန်သေးဘူး သား၊ နှစ်ဘဝလောက်ကို  
လိုက်သတ်ရမှာ”





“အဲဒါ အပြစ်လေ အဖေလုပ်လိုက်တာ အပြစ်၊ အဲဒီအပြစ် အတွက် အဖေ ဘယ်လောက်ထိ ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုတာ”

“သိတာပေါ့ သား၊ သားဘဝကို သတ်လိုက်တဲ့သူက အဲဒီလို အပြစ်ဒဏ်မခံရဘဲ သားက တစ်သက်လုံး နာမည်သေသွားရမယ့်အဖြစ်မျိုး ကို ဖေဖေ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ဘူး။ သားအတွက် ဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်ရတာ ကို ဖေဖေ ကျေနပ်တယ်သား၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်လာပြီး အဖမ်းခံတာ”

“ကျွတ် အဖေရယ် အဖေ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ခါ ရှက်အောင် နှစ်ခါ သိမ်ငယ်ရအောင် လုပ်လိုက်တာပဲလေ၊ ငယ်ဘဝ တုန်းက ဒေါ်လေးကြောင့် သူခိုးခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတဲ့အမည်စက်ကြောင့် အခုထိ အရှက်တရားတွေနဲ့ သိမ်ငယ်နေရတယ်၊ အခု အဖေက လူသတ်သမားဆိုတဲ့ နောက်ထပ်သိမ်ငယ်မှုတွေ အရှက်တရားတွေရအောင် လုပ်လိုက်တာလား”

သားစကားတွေအတွက် ရင်နှင့်အောင်ခံစားရသော်လည်း ပြီးစော် ထွေး ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်း၍ လက်ကာလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး သား၊ သားကိုအရှက်တရားတွေ နောက်ထပ်ရအောင် ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားက ဖေဖေသားဆိုတာ သားရဲ့အသိုက်အဝန်းမှာ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ သား ရယ်၊ အဲဒါကြောင့် လူတွေကြားအောင် ဖေဖေကို အဖေလို့ မခေါ်နဲ့လို့ ပြောတာပေါ့၊ နောက်ကို ဖေဖေဆီ ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့နဲ့သား၊ သားရှေ့ လျှောက် အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ လူ့အသိုက်အဝန်းမှာ ခေါင်းမောရင်ကော့နေ နိုင်အောင်လို့ ဖေဖေ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်”

“ဘာတွေလဲ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမလိုအပ် ဘူး”

“သား သိမ်ငယ်မှုမရှိဖို့ အရှက်တရားတွေပြေပျောက်ဖို့ သား

ချစ်သူအသိုက်အဝန်းက လက်ခံဖို့တော့ လိုအပ်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါက”

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ် သား”

“အဖေရာ အခုချိန်က ကျွန်တော်အဆင်ပြေဖို့လိုအပ်တဲ့အချိန် လား၊ အဖေအတွက်”

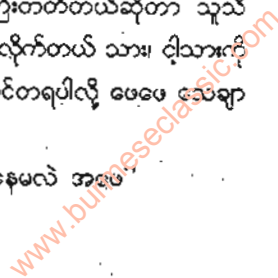
“ဘာမှမလုပ်နဲ့သား၊ အဖေအတွက် သား ဘာမှလုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ အပြစ်ပေါ့လျော့ဖို့အတွက်လည်း သား ကြိုးစားပေးဖို့မလိုဘူး ညကတည်းက ဖေဖေကိုယ်တိုင်အဖမ်းခံပြီး အမှုဖွင့်ပြီးပြီး ရဲတွေအမှုတည် ဆောက် စွဲချက်တင်ပြီးတာနဲ့ ပြစ်ဒဏ်ချလိမ့်မယ်”

“အဖေရာ”

သူ ယူကျုံးမရစွာ အော်ဟစ်ငိုချပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူ့အတွက် ဒီလိုအပြစ်ကြီးကျူးလွန်လိုက်သည့်အဖေအတွက် သူ ဘာပြန်လုပ်ပေးရ မလဲ။ အရာခပ်သိမ်းမှောင်အတိကျသွားပြီး ကမ္ဘာအပြင်ဘက်ကိုရောက်သွား လျှင် ဘယ်လောက်များကောင်းမည်လဲ။

“သား သားအတွက် ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်မှ တာဝန်ကျေ မယ်ထင်လို့ပါ သားရယ်၊ သား အနာဂတ်ကို သတ်လိုက်တဲ့သူကို ဖေဖေ သတ်လိုက်ရတာ ဖေဖေ နောင်တမရဘူး သား၊ သူက လူမှမဟုတ်ဘဲ လူစိတ်မရှိတဲ့သူ လူလောကမှာလည်း ရှိမနေသင့်ဘူးမဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် မိဘတိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးအတွက် အတ္တကြီးတတ်တယ်ဆိုတာ သူသိ သွားလောက်ပါပြီ သိအောင်လည်း ဖေဖေ ပြောလိုက်တယ် သား၊ ငါ့သားကို အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တာ နောင်ဘဝထိ နောင်တရပါလို့ ဖေဖေ ဒေသချာ မှာလိုက်တယ်”

“မင်း မင်းမင်းနဲ့ နှင်းနှင်း ဘယ်လိုနေမလဲ အဖေ”





“မိဘရဲ့ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို သူတို့ခံစားရမှာပေါ့ သား၊ မိဘက ကောင်းတာလုပ်ရင် သားသမီးတွေကောင်းကျိုးခံစားရမယ်၊ မိဘတွေ မကောင်းရင် မကောင်းတဲ့အပြစ် သူတို့လည်းခံစားရမှာပဲ သား”

“သူတို့လည်း အညွန့်တလူလူနဲ့ အပေါ်ကိုတက်ဖို့ အားယူနေတဲ့ အရွယ်ဆိုတာ အဖေ ဘာလို့မသိတာလဲ၊ သူတို့အဖေက ဒါကြောင့်မို့ အသတ်ခံရတာပါဆိုရင် အညွန့်ကိုချိုးချသလိုဖြစ်မသွားဘူးလား အဖေ”

“သားက ဒီလောက်ခံခဲ့ရတာတောင် ကိုယ်ချင်းစာပေးနေတာ လား”

“ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပါတယ် တွေးလိုက်တိုင်း အရမ်းကိုနာကြည်း မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလက်စားချေခြင်းက သူတို့လိုစိတ်ဓာတ်အဆင့်ချင်း တူသွားမှာပေါ့ အဖေ၊ ဒါဟာ အောင်နိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ဓာတ်အရ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်သိက္ခာအရ ကျဆုံးခြင်းပါ၊ အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် နိဗ္ဗိက္ခာသွားခြင်းပါ”

“ဟား ငါ့သား အဖေသား”

ဦးဇော်ထွေး ကျေနပ်အားရစွာ မြည်တမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သံတိုင်တွေကြားက သားရဲ့လက်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ရင်ကျက်လိုက်တာ သဘောထားကြီးလိုက်တာ၊ ဖေဖေက သား လောက်တောင် စိတ်ဓာတ်မပြည့်ဝတဲ့ကောင်ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ နောင်တမရဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ သားအတွက် ဒါတစ်ခုပဲလုပ်ပေးနိုင်တာ ရှိလို့ပါ သား၊ သားသမီးအတွက်ဆိုရင် မိဘတွေက လူသတ်ရမှာ လူဆိုး လူမိုက်ဖြစ်ရမှာ ဂုဏ်သိက္ခာမရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမှာ မကြောက်ကြပါ ဘူး၊ သားသမီးက တာဝန်မဲ့တယ်လို့ အထင်ခံရမှာပဲ စိုးရိမ်တတ်ကြတယ်၊ ဖေဖေကိုတာဝန်ဝတ္တရားတွေ ပျက်ကွက်တယ်၊ စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ထင်နေတဲ့

အချိန်တွေတုန်းက ငါ့သားလေး၊ ဖေဖေကို ဘယ်လောက်တောင် မုန်းတီး နာကြည်းပြီး အပြစ်တွေတင်နေလိုက်မလဲ၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာ သား အကု သိုလ်တွေများပြီး အပြစ်တွေရနေခဲ့မှာပဲ၊ အဲဒီအပြစ်တွေအတွက် နောင်တ ရမနေနဲ့ ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်တယ်နော် သား”

“အဖေရယ်”

အဖေ သူ့ကိုဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာ သိရသည့်အတွက် သူ့ရင်တွေပိုပြီး နာကျင်ရသည်။ သူက ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် အဖေအတွက် ဘာမှလုပ်ပေးခွင့်မရတာကိုလည်း ပိုပြီးယူကျွေးမရ ဖြစ်ရသည်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေနှင့် ကြုံရတာပါလဲ။

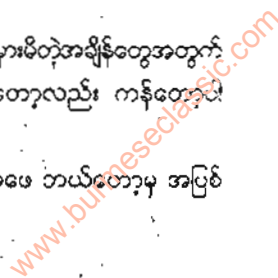
“သား သား ဘာလို့မျက်ရည်ကျတာလဲ၊ သွားတော့ သွားတော့ သား ပြန်တော့ ဖေဖေအတွက် ဘာမှစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့”

“အဖေရာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ၊ အဖေကို သံတိုင် တွေနှောက်မှာမြင်ရတာ အပြစ်ကြွေးတွေပေးဆပ်ရမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မကြည့်ရက်ဘူး ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ဘူးဗျာ”

“ရပြီ ရပြီသား သားဆီက ဒီလိုမေတ္တာစကားတွေ ကြားရတာ ဖေဖေ ကျေနပ်ပြီ၊ သေပျော်ပြီ သားရယ်၊ အပြင်မှာလည်း အတူတူနေလို့ မရတာ ဖေဖေ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ အပြစ်ကြွေးပေးဆပ်ပြီး ခွဲခွာနေရတာ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သားရယ်၊ သားကို ဖေဖေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ သားသိရင် တော်ပါပြီ”

“သိပါပြီ သိပါပြီ အဖေ၊ ကျွန်တော် ပြစ်မှားမိတဲ့အချိန်တွေအတွက် လည်း ကျ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကန်တော့လည်း ကန်တော့ပါ ဘယ် အဖေ”

“အေးပါ အေးပါ သားရယ်၊ သားကိုဖေဖေ ဘယ်တော့မှ အပြစ်





မယူပါဘူး။ ဖေသားလေးက လူလိမ္မာလူယဉ်ကျေးလေးပါ။ ဒီလိုဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သားဖေဖေနဲ့မေမေကို ဖေဖေက တစ် သက်လုံးကျေးဇူးတွေတင်နေမှာပါ။ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ဒီစကားတွေပြောချင် ပေမယ့် အခုတော့ အခွင့်မသာတော့ဘူး။ ထောင်ထဲမှာမသေသေးဘူးဆိုရင် တော့ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ကိုယ်တိုင်ပြောခွင့်ရချင်ပါသေးတယ်”

“ဖေဖေရယ်”

ရင်ထဲ မချိပါ။ ဒီအသက်အရွယ်နှင့် အပြစ်ကြွေးတွေကို ကျန်းကျန်း မာမာနှင့်ပေးဆပ်နိုင်ပါ့မလား။ သူ့အတွက်ကြောင့်မို့ ကျူးလွန်လိုက်မိသည့် ဒီအပြစ်တွေ။

“မောင် မောင်”

မျက်ရည်တွေနှင့် အဖေနားက ပြေးထွက်လာခဲ့ပြီး ရဲစခန်းအပြင် ဘက်အရောက်မှာ မြူမှူးခေါ်ခေါ်ကို ကြားလိုက်ပေမယ့် နောက်လှည့်မကြည့် တော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဆုံဆည်းဖို့ရာအ ကြောင်းမရှိတော့သည့် မြူမှူးကိုလည်း ဝေဒနာတွေ မပေးချင်တော့ပါ။

ကိုယ့်ကံကြမ္မာအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ ရင်စည်းခံရုံပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်ပါလား။



အခန်း (၃၃)

“ဖေဖေ မေမေ”

“သား သားလေး ဟဲ့ အမယ်လေး သား သားဘာဖြစ်လာတာ သဲ”

“သား သားဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

အပြင်က ဝရုန်းသုန်းကား ဝင်လာပြီး ဖအေနှင့်မအေကိုဖက်ပြီး ဒို့လိုက်တာကြောင့် ဦးထင်အောင်နှင့်ဒေါ်နွယ်နီ ရင်ထိတ်သွားကြသည်။ သောတက တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါကာ တဖန်အင်ကြိတ်ရှိုက်နေ၏။

“သား သားရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်၊ မေမေတို့ကိုပြောပါ ဦး သား”

“မနက်က သား အလောတကြီးထွက်သွားကတည်းက ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုပြီး ဖေဖေတို့ စိုးရိမ်နေကြတာ၊ သား ဘာပြဿနာတွေကြုံနေလဲ၊ ဘာတွေခံစားနေရလဲ သားရယ် ဟင်”

“အ အဖေ”

“ဟင် သားအဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”





“အ အဖေလေ လူသတ်မှုနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ”  
 “အမယ်လေး ဘုရား”  
 “လူ လူသတ်မှု ဟုတ်လား သား။ သူက ဘယ်သူ့ကိုသတ်  
 တာလဲ”

“ဒေါ်တင်သန်းကို”  
 “ဒေါ်တင်သန်းဆိုတာ သားရဲ့”  
 “သားရဲ့အဒေါ်၊ အခု အဖေ လက်ထပ်ထားတဲ့”  
 “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ သားရယ်၊ ရင်ထဲ  
 မကောင်းလိုက်တာ”

“သား”  
 သူ ခေါင်းကိုထူမတ်၍ မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်သည်။ သူ  
 ကလေးတစ်ယောက်မှမဟုတ်တော့တာ။ မေမေရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး ဘာကြောင့်  
 ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိကိုင်နေမိတာလဲ။

“အဖေဗျာ သားအတွက်နဲ့ လက်စားချေလိုက်တာတဲ့၊ သားဘေး  
 တစ်ခုလုံး အမည်းစက်ခွန်းထင်းအောင်လုပ်ခဲ့လို့ အပြစ်ပေးလိုက်တာတဲ့  
 မြူးမိဘတွေက သားကို သူ့နီးခါးပိုက်နှိုက်ဖြစ်ခဲ့လို့ လက်မခံတော့ဘူးဆိုတာ  
 ကို ပိုပြီး ရင်နာသွားတယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟင် မြူးမိဘတွေက အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့လား သား”  
 “ဟုတ်တယ် နိုင်ထက်စီးနင်းပြောဆိုမလွှတ်ပေမယ့် မြူးမိဘ  
 သက်မဆက်ဆံသင့်တော့ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါတဲ့၊ သားကမွေးစားသား  
 ဆိုတာနဲ့ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်းကို စုံစမ်းလိုက်တယ် ထင်ပါတယ်”

“အို သူတို့ပဲ အစက သဘောတူသလိုလိုနဲ့ မိဘချင်းတွေ  
 တောင် စိစဉ်ပြီးပြီဟာကို”

“မြူးမိဘတွေ မမှားပါဘူး။ သူတို့သမီးအတွက် သူတို့အကောင်း  
 ဆုံးမျှော်လင့်ထားကြမှာပဲ။ သားလို သူ့နီးခါးပိုက်နှိုက် ထောင်ကျမှူးခဲ့တဲ့ကောင်  
 ကို သဘောမတူနိုင်တာ သူတို့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သား အနင်း  
 ထိခိုက်ခံစားလိုက်ရတယ် အဲ အဲဒါကို အဖေ မြင်တွေ့သွားပြီး”

“သားရယ် သားအဖေက သူ့အပြည့်အဝ မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့မေတ္တာ  
 တွေအတွက်အဆုံးထိပေးသွားတာ”

သူ ထောက်ခံသလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်မိကာ  
 “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သားကသာ ဒေါ်တင်သန်း

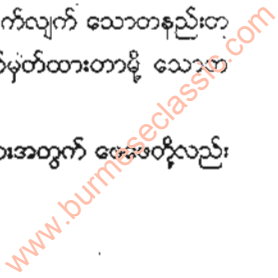
ပြောစကားတွေကြောင့် အဖေကိုပြစ်မှားနေခဲ့မိတာ၊ အဖေကတော့ တစ်နေ့မှ  
 သားအပေါ် မေတ္တာတွေမပျက်ခဲ့ဘူး။ သွေးခွဲစကားတွေကိုလည်း စိတ်မပျက်ဘဲ  
 သားကိုမျှော်လင့်နေခဲ့တာ သား မသိဘူး။ ဒီဘဝမှာ သားနဲ့အတူနေခွင့်မရ  
 အောင် လုပ်တဲ့သူကို အသက်ရှင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ သားသမီးနဲ့ခွဲနေရတဲ့  
 ဒုက္ခ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ နောက်ဘဝထိ နောင်တရအောင်  
 ဒါပြောလွှတ်လိုက်တယ်တဲ့လေ”

“သားက အတူနေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့စကားက သူ့ကိုအရမ်းကို  
 ခံစားထိခိုက်စေခဲ့တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာကို သား  
 ဝိုင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ၊ သား သားအတွက်နဲ့ အဖေထောင်ထဲမှာ”

“သားရယ် အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒုက္ခတွေများလိုက်တာကွယ်”  
 လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး သောတကိုဖက်လျက် သောတနည်းတ  
 ပက်ချည်ကျကြသည်။ သားအရင်းလေးလို သတ်မှတ်ထားတာမို့ သောတ  
 အပူဟာ သူတို့အပူပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဒီလိုကိစ္စတွေ ကြုံနေရတဲ့အတွက် သားအတွက် အဖေတို့လည်း



စိတ်မကောင်းဘူး သား၊ လူဆိုတာ ပတ်သက်မှုရှိလာရင် အပူလည်းကူးစက် ရတာပဲ၊ သားတစ်ယောက်တည်း မခံစားပါနဲ့၊ ဖေဖေတို့ကို ရင်ဖွင့်ပါ တိုင်ပင် ပါ။ ရင်ငွေ့ကိုခိုလှုံပြီးတော့ သက်သာအောင်လည်းနေပါ သား၊ သားဘက်မှာ ဖေဖေတို့ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေ”

“အင်း သားအဖေကိစ္စရော ဘယ်လိုလုပ်ရင် အပြစ်လျော့ပေါ့ မလဲ၊ နည်းနည်းအဆင်ပြေအောင် ဘာလုပ်ပေးနိုင်ဦးမလဲ သား၊ အပြစ်လွတ် အောင် လုံးဝလုပ်ပေးလို့မရပေမယ့် တစ်ခုခုပေါ့။”

“ကိုယ်တိုင်ရဲစခန်းမှာသွားပြီး ဝန်ခံထားတဲ့အတွက် အနည်းနဲ့အများ အပြစ်ဒဏ်တော့ လျော့မှာပါ။ အထဲမှာကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်ရင် ကံကောင်းဦး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေ ဘာတွေ ရနိုင်ပါတယ်၊ သား သားကတော့ဘာမှလုပ်ပေးလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖေကိုယ်တိုင်က အပြစ်ကို တကယ်ကျူးလွန်ထားပါတယ်ဆိုပြီး သက်သေခံစားကိုအပ် အပြစ်ဝန်ခံထား တဲ့အတွက် သား ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရတော့ဘူး ဖေဖေ”

“ကံတရားပေါ့ သားရယ်၊ သားက ဒီလိုမဖြစ်စေချင်သလို သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုဖြစ်ချင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတရားတွေ က ဖန်တီးလာတဲ့အခါ ဘယ်သူမှမလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ သားရယ်”

“အဖေက ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေးတွေကိုတောင် မသတ် ရက်တဲ့သူပါ။ ကိုယ့်အသွေးအသားကို စုပ်ယူနေတဲ့ခြင်တွေကိုတောင် သေ သွားမှာစိုးလို့ မရိုက်ရက်ဘဲ လက်ကလေးနဲ့တို့ပြီး ခြောက်လွတ်တဲ့သူပဲ ဖေဖေ၊ ဒီ ဒီလိုလူက သားအတွက်နဲ့ လူကိုတောင် မသေမချင်း ဝားနဲ့ ထိုးသတ်ပြီး အပြစ်ခံယူတယ်ဆိုတာ”

“အဲဒါ မိဘမေတ္တာပေါ့ သားရယ်၊ သားသမီးအတွက်ဆိုရင်

အသက်ကိုတောင် နှမြောတွန့်တိုမရှိ အကြောက်အရှံ့ အနာအကျင့်မခံ ပေးဆပ်ခွင့်လွတ်ကြသေးတာ ဒီလောကခံလောက်ကို မဖြတ်ကျော်ခဲ့ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ဒါပေမဲ့ လူသတ်သမားအဖေဆိုပြီးတော့ မပြစ်မှားနဲ့ မဖော်ကား မိစေနဲ့သား၊ မိဘက မိဘပဲဆိုတာ မမေ့နဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အ အခု သားဘာလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ၊ အဖေ အပြစ်ဒဏ်ကျခံရတော့မှာကို သားဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေရတော့မှာလား။”

“သူ ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ဒဏ် သူခံရတော့မှာပေါ့ သားရယ်၊ ဖေဖေ တို့ရော သားရော ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရတဲ့အခြေအနေကို သားလည်း နား လည်မှာပါ”

“ဟား အဖေရယ်”

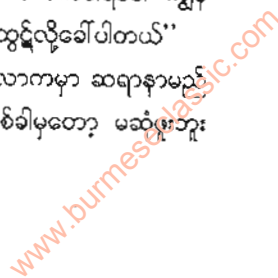
သူ့ရင်ထဲ ယူကျုံးမရစွာ နာကျင်နေရပါသည်။ သူ့အတွက် သူ နှင့်ထပ်တူ ခံစားနေကြရသော ဖေဖေနှင့်မေမေကိုလည်း အားနာပြီး စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။ အားလုံးကို အပူတွေပဲမျှထေပေးနေမိသည်။ သူက ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုးမပေးသည့် သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား။

“ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား၊ ခြံတံခါးဖွင့်ထားလို့ ဘဲလ် မတီးဘဲ ဝင်လာခဲ့တာပါ။”

“ဪ ဧည့်သည်ရောက်နေတာ ထိုင်ပါရုံထိုင်ပါ။ ဘယ်သူ့ များပါလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပါရစေ၊ ကျွန် တော်က ဦးဇော်ထွေးရဲ့အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေ ဦးတင်ထွင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှေ့နေလောကမှာ ဆရာနာမည် ကို တလေးတစား ကြားဖူးနေပါတယ်၊ ဆရာနဲ့တစ်ခါမှတော့ မဆုံဖူးဘူး ဆိုင်ပါ ဆရာ”



“အေး ဆရာကလည်း မင်းအဖေပြောနေကတည်းက မင်းကို တွေ့ချင်နေတာပါ။ မင်းအဖေနဲ့ဆရာက နိုင်ငံခြားမှာတည်းက တွေ့ခဲ့ကြတာ၊ ဆရာကို မင်းအဖေက အကူအညီတွေပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်တည်းက မင်းအကြောင်းတွေ ကြားခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ဗျာ အ အဖေက ဘာတွေပြောခဲ့လို့လဲ ဆရာ”

“မင်းသိပြီးသားအကြောင်းအရာတွေပါပဲ။ မင်းပျက်စီးနေတယ် လေလွင့်နေတယ် သူ့စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာလို့ထင်လို့ အခွဲတိုက်ပြီး လူ့မိုက်လေး လုပ်နေတယ်။ ဒီရောက်မှသိရတာက မင်းအဒေါ်ရဲ့လုပ်ကြံဇာတ်တွေဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“သူ ပြန်ရောက်လာပြီး မင်းအဒေါ်နဲ့လက်ထပ်ဖြစ်တယ်။ မင်း ပျောက်သွားတယ် သေသွားတယ်လို့ မင်းအဒေါ်ပြောခဲ့ပေမယ့် သူ ဒီအတိုင်း တော့မနေဘူးကွ။ လူ့မိုက်ကလေးကလုပ်နေတယ်ဆိုတော့ ထောင်တန်း များကျနေသလား။ ပြစ်မှုတွေများရင်ဆိုင်နေရလား။ ဘယ်လိုနေရက ဘယ်လို သတင်းများရနိုင်သလဲ ဆရာကိုအကူအညီတောင်းပြီး စုံစမ်းခိုင်းထား တာပါ။ ဆရာတို့က အဲဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့တွေ့ဖို့ နီးစပ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်တဲ့နေရာတစ်ခုမှာ မင်းရောက်နေတယ်။ တကယ်လို့ ဆုံခဲ့ ကြရင်လည်း မင်းကိုဆရာသိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အေး မင်းကို သူ့သားမှန်းစသိတဲ့နေ့က မင်းအဖေ ဆရာကို လာတွေ့တယ်။ သူ ဘာတွေလုပ်တယ်ထင်လဲ”

“မ မသိပါဘူး ဆရာ”

“အိမ်ခြံမြေကားနဲ့လုပ်ငန်းတွေ သူပိုင်ဆိုင်သမျှအားလုံး မင်းနာမည် နဲ့ အကုန်လွှဲတာ။ ဘဏ်မှာရှိတဲ့ငွေတွေ၊ တခြားလုပ်ငန်းက အစုရှယ်ယာ

တွေရေးပဲ”

“ဗျာ”

သူ အံ့သြသွားရလေသည်။ စတွေ့ကတည်းကဆိုလျှင် ဒေါ်တင် သန်း မိသားစုကို အဲဒီကတည်းက စွန့်လွှတ်ဖို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးသားပေါ့။ သူကတော့ အဖေ ဒီမိသားစုကို မပြတ်နိုင်သေးဘူးလို့ အထင်တွေလွဲနေခဲ့ သေးတာပါ။

ဦးတင်ထွဋ်က အတက်ချီကေ့စ်ထဲက စာချုပ်စာတမ်းဖိုင်တွေ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လျက်

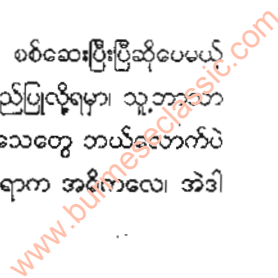
“အားလုံးလွှဲပြောင်းထားတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေပါ။ ဘဏ်စာအုပ် နဲ့ချက်လက်မှတ်တွေလည်းပါတယ်။ လက်မှတ်ထိုးပြီး သေချာစစ်ယူပါ။ မင်းအိ ရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဆရာလည်း ထိန်းသိမ်းထားရတာ ဝန်တာပေါ့ သွားတာပေါ့”

“အဲဒါထက် အဖေ့ကို ဆရာဘယ်လိုကူညီပေးနိုင်မလဲ ဆရာ”

“အဲဒါက ခက်တယ်ကွ။ သူက လူသတ်ရာမှာသုံးတဲ့ သက်သေခံ ဓားကိုပါ ယူပြီး ကိုယ်တိုင်မသေမချင်း အငြိုးနဲ့သတ်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံ ထားတော့ ဆရာတို့က ဘယ်လိုကူညီနိုင်တော့မလဲ။ လူသတ်သမားကိုယ် တိုင် မြောင့်ချက်ပေးထားတာလေ”

“အမှုက လက်ခံပြီးပြီဆိုတော့ စီရင်ချက်ချပြီးတာနဲ့ ထောင်ချ ရတော့မှာပေါ့ တခြား”

“အဲဒါ မဖြစ်သေးဘူး တခြားအားလုံး စစ်ဆေးပြီးပြီဆိုပေမယ့် လက်ဗွေရာကျန်သေးတယ်။ အဲဒီစစ်ချက်ရမှ အတည်ပြုလို့ရမှာ။ သူ့ဘာသာ လူသတ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုပဲဝန်ခံ ဝန်ခံ သက်သေတွေ ဘယ်လောက်ပဲ နိုင်လို့နိုင်လို့ အစစ်ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာ လက်ဗွေရာက အဓိကလေ။ အဲဒါ



ပြီးမှ အတည်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒေါ်တင်သန်းသားနဲ့သမီးကိုရော စစ်မေးပြီးပြီလား၊ သူတို့ကရော ဘာပြောကြလဲ”

“တရားခွင်ရုံးချိန်းမတည်ဆောက်ရသေးတဲ့အတွက် သူတို့ကို အိမ်မှာစစ်မေးတယ်၊ သူတို့ဟောင်းနှယ် မွေးနေ့ပါတီကနေ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူတို့အမေ သွေးအိုင်ထဲလဲပြီး သေနေတယ်တဲ့၊ သူ့အဖေရဲ့ အရက်ပုလင်းတွေ ဖန်ခွက်တွေ အမြည်းပန်းကန်တွေလည်း တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုဇော်ထွေးက ရဲစခန်းရောက်နေပြီလေ တစ်ခုက”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖန်ခွက်က နှစ်လုံး၊ ဇွန်းခက်ရင်း တူက နှစ်စုံဖြစ်နေတဲ့အတွက် စားသောက်နေတာ နှစ်ယောက်လို့ ပြောလို့ရတယ်၊ အဲဒါဟာ ဒေါ်တင်သန်းနဲ့ မင်းအဖေ နှစ်ယောက် စားသောက်နေတာလား၊ တခြားတစ်ယောက် ပါသေးလား၊ ဒေါ်တင်သန်း သားသမီးတွေက သူတို့အမေ အရက်မသောက်တတ်ဘူးလို့ ထွက်ဆိုထားတယ်”

“ဒါဆို”

“တာဝန်ရှိသူတွေက အားလုံးမှတ်တမ်းတင် စစ်ဆေးထားပါတယ်၊ မင်းအဖေကို ဘယ်သူနဲ့အတူ အရက်သောက်တာလဲ၊ လင်မယားချင်း စကားများပြီး အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူရှိနေသေးလဲမေးတော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ဒီမိန်းမကို သတ်မှုဖြစ်မှာမို့ သတ်ချင်လို့ကို သတ်လိုက်တာလို့ ဖြေတယ်”

“ဒါဆို မင်းမင်းနဲ့နှင်းနှင်းက အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်မှာရှိမနေကြဘူးပေါ့”

“မရှိကြဘူး၊ ကလေးတွေမရှိလို့ သူတို့ချင်း အခြေအတင်တော့

ပိုဖြစ်သွားပြီး မင်းအဖေအဆုံးထိ ပေါက်ကွဲသွားတာဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွားမင်းအဖေကို လူသတ်တဲ့အထိရက်စက်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ မင်းအဖေက အရမ်းကို စိတ်ထားနူးညံ့ပြီး သိမ်မွေ့တည်ကြည်တဲ့သူပါ၊ သူဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ဖခင်မေတ္တာကြောင့်လို့ ယူဆလို့ရပေမယ့် ဆရာကတော့ မင်းအဖေ လူသတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ယုံကိုမယုံနိုင်ဘူး”

ဒေါ်နွယ်နီကလည်း သက်ပြင်းတွေချကာ

“အဲဒါ ကျွန်မတို့လည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်၊ သားထောင် ဒီလောက်စိတ်ထားကောင်းပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးတာ၊ ဖအေက အဲဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒါပေမဲ့ သူကိုယ်တိုင်တောင် ဝန်ခံပြီး အဖမ်းခံထားတယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲလည်းမကောင်းဘူး၊ သားအတွက်လည်း မအေးချမ်းရပါဘူးရှင်”

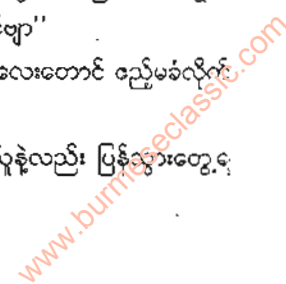
“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဇော်ထွေးက အမှာတော်ပါးပါတယ်၊ သူ့သားရဲ့ မွေးစားမိဘတွေဖြစ်တဲ့သူတွေကို သူ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပြီး သူ ပြန်ထွက်လာရင် ကန်တော့ခွင့်ကြိုချင်ပါသေးတယ်တဲ့၊ သူ့သားကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဒါတွေ ပြောစရာမလိုပါဘူးရှင်၊ သားကို ကျွန်မတို့က သားအရင်းလေးလိုချစ်ကြတာပါ၊ ထောင်ထဲမှာသာ တရားဘာဝနာအားထုတ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဩော် သူ့သားအတွက် တခြားဆောင်ရွက်ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စလေး ရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုကြပါ ခင်ဗျာ”

“ဩော် ဟုတ်ကဲ့ ဧည့်သည်ကိုကော်မီလေးတောင် ဧည့်မခံလိုက်ရဘူး”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စတွေပြီးရင် သူနဲ့လည်း ပြန်သွားတွေ့ရ





ဦးမှာမို့ပါ။”

ရှေ့နေကြီး ဦးထင်ထွဋ်က အတက်ချီကော်စခွဲကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ့အတွက် အဖေ ဒီလောက်ထိ စီစဉ်ခဲ့သည်မှန်း သူမသိပါ။ ဒေါ်တင်သန်းတို့မိသားစု ဘာမှမရဖို့အတွက် သေချာစနစ်တကျ စီစဉ်ခဲ့သည်ပဲ။

သူကသာ အဖေအတွက် ဘာမှလုပ်ပေးခွင့်မရတာ။ အဖေက အဖေတာဝန်ကျေပေမယ့် ကျွန်တော်က သားတစ်ယောက်တာဝန် မကျေသေးပါလား အဖေ။



အခန်း (၃၄)

“ဟင် အဲဒီလိုတွေလား ဒါဆို မောင်သောတာက”

“ဟုတ်ပါတယ် မျိုးရိုးကသန့်ပါတယ် ဖအေကလည်း ခိုးသားကြီးစားပြီးမှ လူချမ်းသာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာပါ။ မောင်သောတာ အခုလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သူ့အဒေါ်ကြောင့်ပါခင်ဗျာ”

“ဪ ဒီလိုလား၊ အခု ဒီအကြောင်းတွေ လာပြောတာက”

“သူ့အဖေရဲ့ဆန္ဒပါ။ သူ့သားအတွက် တာဝန်ကျေချင်တာထက် သောတာရဲ့အကျင့်စာရိတ္တ မျိုးရိုးသန့်တယ်ဆိုတာ သက်သေထုခိုင်းတာပဲ။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က သားကိုအထင်သေးတဲ့အပေါ်မှာ သူ့အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအတွက်နဲ့ သူ့သားဘဝကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့မိန့်မကို သူ သတ်ဖြစ်သွားတာ”

“ဪ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဥပါဒါနိပါသွားသလို ဖြစ်ရပြီပဲ”

“အဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို သူမရင်ထဲလည်း အတော်



လေး ထိခိုက်ခံစားသွားရလေသည်။ မောင့်မှာဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်နေသည်ဆို တာ သူမ တကယ်မသိပါ။ မောင့်အဖေနှင့်ပြန်တွေ့ပြီး ဒီလို နာကျင်စရာ ကိစ္စတွေကို မောင်ကြိုက်တိုက်ခံစားနေရင်းက သူမ အသိုက်အဝန်းရဲ့ပေက္ခာ တွေကြောင့်မောင်ကို ဝေဒနာတွေတိုးသွားစေခဲ့သည်လား။

ရဲစခန်းအဝင်ဝမှာ တွေ့ခဲ့သည့်အချိန်က သူမခေါ်တာတောင် လှည့် မကြည့်နိုင်ခဲ့တာ မောင့်အဖေကို မောင် အချုပ်ခန်းထဲမှာ သွားတွေ့တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အခု အခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲ ဆရာ”

“သူ့နယ်မြေပိုင်ရဲစခန်းကတော့ သေချာစစ်ဆေးနေပါတယ်၊ လူ သတ်ခဲ့ပါတယ်လို့ ဝန်ခံတိုင်းလည်း ဒီလူကို ထောင်တန်းချလို့မရဘူးမဟုတ် လား။ အခင်းဖြစ်နေရာအနေအထားနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လေ့လာ တာတွေ မိသားစုနောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေနဲ့ လက်တွေ့ရာသက်သေအ ထောက်အထားကအစ သေချာစစ်ပြီးမှ ဘယ်ပုံတယ်နည်းဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာ အမှုတည်ဆောက်လို့ရမှာပေါ့။ အခုတော့ ကိုဇော်ထွေးက အချုပ်ခန်းထဲမှာပါ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် သူမပူဘူး။ သူ့သားလေးကိုပဲ စိတ်မချဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သားရဲ့မိန်းကလေးမိသားစုကို ရှင်းပြပေးပါဆိုပြီး တောင်းဆိုခဲ့တာပါ”

“အင်း စိတ်တော့မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်သောတက ဒီလိုဖြစ်လာရတဲ့အထဲမှာ အောက်ကပါ လူသတ်သမားဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့အသိုက်အဝန်းဘက်ကလည်း စဉ်းစားပေးပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မ တို့တူမလေးနဲ့”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ မောင်သောတကို သူ့သားပါလို့ သူ

ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ လူသတ်သမားနဲ့ သားပါလားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အထင်မသေးစေချင်လို့ပါ။ အရင်က လို ဦးထင်အောင် ဒေါ်နွယ်နီတို့ရဲ့သားအဖြစ်ပဲ သိစေမှာပါ။ သူ့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု တွေလည်း မောင်သောတကို အားလုံးလွှဲပြောင်းပြီးသွားပါပြီ။ ဒီဘက်က ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မလိုအပ်ဘူးဆိုပေမယ့် မောင်သောတရဲ့ကိုယ်ကူင့် သိက္ခာ စိတ်ဓာတ်နဲ့မျိုးရိုးဗီဇကို အသိအမှတ်ပြုပြီး လက်ခံပေးပါလို့ အနုး အညွတ်ကိုတောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး နားလည်ပေးစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အို ဒီကိစ္စ”

“ညီမလေး နေပါဦးကွယ်၊ ရှေ့နေကြီး ရှင်းပြတာလည်း အကြောင်း စုံပါတယ်၊ မောင်သောတကလည်း အတိတ်အကြောင်းတစ်ခုကလွဲပြီး ကုန် တာ လက်မခံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူးမဟုတ်လား။ အခုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ လည်း အစ်ကိုတို့အပြစ်မကင်းသလိုဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား။ သူ့သားကို လက်မခံလိုက်တဲ့အတွက် စိတ်ထိခိုက်ပြီး မဖြစ်သင့်တာဖြစ်သွားတာ”

“အို အစ်ကိုကလည်း သူတို့ဘာသာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ညီမလေး တို့က တူမလေးအတွက်ပဲ ကြည့်ရမယ်လေ”

“အေး ညည်းတူမကိုလည်းကြည့်ပါဦး။ မောင်သောတကို လက်မခံ ဘူးဆိုကတည်းက မစားနိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ လူရပ်တောင်မပေါ်တော့ဘူး သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ်သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ မောင်သောတက လည်း လူကြီးတွေလက်မခံဘူးဆိုတာကို ဘာကလန်ကဆန်လုပ်လို့လဲ၊ လူကြီးလူကောင်းပီပီသသ ပညာတတ်အဆင့်အတန်းရှိရှိ ရှောင်တိမ်းပေး နေတာပဲလေ၊ တချို့လူငယ်တွေဆို ဒီလိုရမလား အရွဲ့တိုက်ပြီး ခိုးပြေးတာ

တွေ ကြောရရုံကြံတွေလုပ်ပြီးသွားပြီ”

“ဒါကတော့?”

ဖေဖေ ဒီလိုအတွေးဝင်ပြီး စာနာသောစကားတွေပြောလာသည့် အတွက် သူမ အားရှိသွားခဲ့သည်။ အန်တီသက် ဘာပြောရမုန်းမသိတော့ သလို တွေ့ဝေသွားချိန်မှာ သူမအခွင့်ကောင်းယူဖို့ အရဲကိုးလိုက်သည်။

“လူလူချင်း စာနာစိတ်တစ်ခုနဲ့ပဲ တွေးကြည့်ရအောင်ပါ အန်တီ သက်။ ဒီလိုအပြစ်လုပ်ခဲ့တယ် ဒီလိုအမည်းစက်ရှိခဲ့တယ်ဆိုပြီး လူ့အသိုင်း အဝန်းကနေ ကျင့်ပယ်လိုက်ရင် မြူးတို့အပြစ်ရှိသလိုဖြစ်သွားကြမှာပါ။ မောင့် ရဲ့လက်ရှိအခြေအနေကိုပဲကြည့်ပြီး မောင့်ရဲ့မွေးစားမိဘတွေလို စိတ်မျိုး ထား ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်”

“ညည်းမှ အပြောကောင်းတယ်အေ၊ ညည်းက သူ့ကိုချစ်နေတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အပြစ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အသိုက်အဝန်း ဂုဏ်သိက္ခာ”

“ကဲပါ ညီမလေးရယ် သမီးအပေါ်ထားတဲ့ ညည်းရဲ့စေတနာ မေတ္တာကို နားလည်ပါတယ်။ လူဆိုတာ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်မိသလို မဖြစ်ဖို့ က ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ သမီးတို့ကို အဲဒီလိုခွဲလိုက်တော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် တူမပဲ ခံစားရမှာမဟုတ်လား။ သားလိမ္မာသမီးလိမ္မာတွေမို့ လူကြီးမိဘကို မဆန့်ကျင်ကြတာဆိုပေမယ့် သူတို့မှာတော့ ဝေဒနာကိုယ်စီရသွားကြမှာပဲ လေ၊ အဲဒါ သမီးကို ချစ်ရာရောက်ပါတော့မလား”

“အစ်ကိုတို့ကတော့လေ မပြောချင်ဘူး။ သူ့သမီးအတွက်ပဲ တွေး နေတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုတယ် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကနေ

ဖယ်ခွာသွားရတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအသိုက်အဝန်းထဲမှာ အရှက်မခံအောင် သိက္ခာမကျအောင် ထိန်းသိမ်းနေရမှာ နှစ်ယောက်ချစ်နေရုံနဲ့ ပြီးသွားမှာလား သားသမီးမျိုးရိုးစဉ်ဆက်”

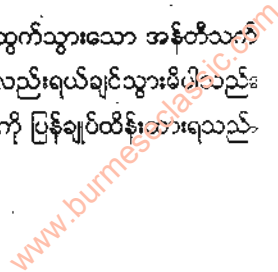
“အဲဒီကိစ္စတွေထား အခု သမီးမိုက်ရူးရဲဆန်သွားမယ်။ အချစ်အ တွက်နဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားမယ်ဆိုရင် တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ သမီးကို စွန့်လွှတ်ရမှာလား။ ညည်းတူမကို ညည်းစွန့်လွှတ်လိုက်နိုင်သလား”

“အစ်ကိုကလည်း ဒီလိုတော့”

“အေး ညည်း စွန့်လွှတ်နိုင်တောင် ငါကတော့ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ငါ့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ လိမ္မာတယ် ယဉ်ကျေးတယ်၊ မိဘကို ကလန်ကဆန်မလုပ်ဘူး မဆန့်ကျင်ဘူးဆိုပြီး မိဘဩဇာအာဏာနဲ့ ဒါမလုပ် နဲ့ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့လို့ အာဏာနဲ့မချုပ်ကိုင်ဘူး။ သူက စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ် တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ကိုယ်ရွေးချယ်သလို ကိုယ်တိုင် ခံစားရမယ်ဆိုတာ နားလည်နေပြီ၊ ဒါကို မိဘမေတ္တာပါပဲဆိုပြီး ချုပ်ကိုင်ထား ရင် သမီးမုန်းသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိတော့ဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုတို့သားအဖ ကြိုက်သလို သာလုပ်ကြတော့၊ ဒီထက်အတိုက်အခံလုပ်နေလည်း သားအဖနှစ်ယောက် လုံးရဲ့အမုန်းခံရဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအဒေါ်က အလကားပဲ အဒေါ်ထက်ပိုချစ်ရမယ့်သူတွေပြီး ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ယောက်ျားယုဒ် တယ်တော်”

ပြောဆိုပေါက်ကွဲပြီး ဆောင့်အောင့်ထွက်သွားသော အန်တီသက် ကိုကြည့်၍ သူမစိတ်လည်းမကောင်း ရယ်လည်းရယ်ချင်သွားမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်သည်လည်းရှိနေတာကြောင့် စိတ်ကို ပြန်ချုပ်ထိန်းထားရသည်-





ဖေဖေကတော့ လာရောက်ညှိနှိုင်းပြောပြပေးသော ရှေ့နေကြီးကို လေးစားမှု ရှိသလို မောင့်အဖေကိုလည်း မိဘချင်းကိုယ်ချင်းစာ၍ စိတ်ကိုမြေလျှော့လိုက် ခြင်းဟု နားလည်ရသည်။ ထိုအတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ရ၏။

“သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“သမီးရော မောင်သောတာရော ဖေဖေတို့ကန်ကွက်တာကို မမိုက် မဲတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မောင်သောတာ စာရိတ္တပျက်ပြားတဲ့မျိုးရိုး မဟုတ်တာကို ဖေဖေ လက်ခံပေးလိုက်ပါမယ်။ အရေးကြီးတာ လူတစ် ယောက်အတွက်ဂုဏ်သိက္ခာပဲ သမီး၊ မကောင်းတဲ့လူကြောင့် မကောင်းတဲ့ ဘဝရောက်သွားပေမယ့် အဲဒီမကောင်းတဲ့ဘဝထဲမှာ ရေစုန်မျောမလိုက်တာ ချီးကျူးစရာပါပဲ။ ဒါအတုယူစရာ သင်ခန်းစာယူစရာပေါ့ သမီးရယ်။ ခြောက် ရှေ့နေကြီး ဦးသိန်းထွဋ်လည်း သောတာအဖေကိုပြောလိုက်ပါ။ သားအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ကျွန်တော်တို့ကလူတွေပဲဗျာ ဝန်ထမ်းဘဝကလည်း လာတာ ဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ်။ အစစအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြားထဲကနေ ကျေးဇူးလည်း တင် လေးလည်းလေးစားမိပါတယ်ဗျာ။ ဒီလိုအဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် ကိုဇော်ထွေးလည်း သူ့သားအတွက် ဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်တာကို ကျေနပ်နေ မှာပါ။ တစ်ခုတော့ သောတာအတွက် စိတ်မကောင်းစရာပေါ့လေ။ သူ့အဖေ က သူ့အတွက် ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ချစ်တာကိုသိလိုက်ရတော့ ဘယ်ခံစားနိုင်ပါ့ မလဲ။ ကောင်လေးဘဝက သနားစရာပါပဲဗျာ။ အစကတော့ သူ့အဖေက စွန့်ပစ်သွားတယ်ထင်နေတာ။ အခုမှ သူ့အဖေရဲ့မေတ္တာတွေကို အပြည့်အဝ သိခွင့်ရတာ။ သိတဲ့အချိန်မှ သူ့အဖေက ဒီလိုမျိုးထောင်ထဲမှာနေရမယ်ဆို

တော့ အင်း”

ရှေ့နေကြီးပြောမှ မောင့်အတွက် တွေးမိကာ ပိုပြီးဝမ်းနည်းလာ မိသည်။ မောင် ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနာကျင်နေရှာမလဲ။ မောင့် တစ်ယောက်တည်းအပေါ်မှ ကံကြမ္မာကြီးက သနားမင့်ညာ ရက်စက်လွန်း လှပါလား။

မြဲမှူးကို မောင့်ဝေဒနာတွေ မျှဝေခံစားခွင့်ပေးပါ မောင်။





ခွဲလေ ပြီးတာပဲ”

“ဟိတ် ဟိတ်လူ ခင်ဗျား အဲဒီလို ကျောရရှိ ကြမသွားခွဲလေ ကျုပ်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းမပေးခဲ့ရင် ခင်ဗျားကား သံရည်ကျိုစက် ပို့လိုက်ရလိမ့် မယ်နော်၊ ကျုပ်နာမည် ဝိုးကျော်”

“မင်းကို ငါသိပါတယ်”

“ဘာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိတယ်”

“မင်းခွဲငါနဲ့ ဆုံဖူးတယ်လေ၊ ဒီကားနဲ့ ဒီရုပ်ကို မင်းမမှတ်မိဘူး လား”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး မျက်မှန်ချွတ်ပြလိုက်တော့ ဝိုးကျော် မှတ်မိ သွားဟန်တူသည်။ လက်ဝါးချင်းငြိမ်းခနဲရိုက်၍ ကွမ်းယာစား၍ နီရေသော ပါးစပ်ကြီးကိုဖြုတ်ကာ

“ဪ ခင်ဗျား ဟိုတစ်ခေါက်ကလူပဲ မှတ်မိပြီ သိပြီ ဒီတစ်ခါ အရင်ကထက် နည်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ဟိုတစ်ခါ ဆိုက်ကားက အခုလောက် မကွေးဘူး၊ အခုက ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“တွန်းလို့တောင်မရတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ငါကားပေါ် တက်လို့ပြောတာ၊ ဆိုက်ကားအသစ်လည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ ဆေးဖိုးဝါးလည်း ပေးပါမယ်ဆို၊ မင်း ခူးက သွေးတော်တော်ထွက်နေပြီ ဆေးခန်းပြုမဖြစ်မယ်”

“ဒီလောက်လေးနဲ့ ဆေးခန်းသွားစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ လမ်းဘေးက သဲကို ဒီအတိုင်းသိပ်လိုက်ရင် ရပြီ၊ သွေးမထွက်တော့ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဝါးခဲ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရဖို့ပဲ”

“ခဏလေး ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေလား”

ကားပေါ်က ဘာသိမ်းအုပ်ဆယ်အုပ်စည်းကို ယူပြလိုက်တော့ ဝိုးကျော် ဝမ်းသာအားရ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

အခန်း (၃၅)

“ဒုန်း”

“ကွီ”

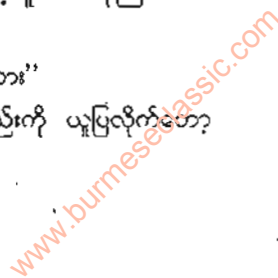
ဒီတစ်ခါတော့ သတိထားရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်းမရှိဘဲ တမင်တကာ ထိအောင်တိုက်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မထိလည်း လျော်ရမှာခြင်းအတူတူ ထိလိုက်လို့ လျော်ရတာ တန်သည်ဟုထင်လို့ပါ။

“ခင်ဗျားကားမေမောင်တတ်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်စိကန်းနေ တာလား ဟင်၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုလူလဲ၊ ဒီမှာ ဒူးလည်းပြဲသွားပြီ ဆိုက်ကား လည်းကွေးသွားပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ ပြော”

“မင်းလျော်ကြေးယူချင်တာမဟုတ်လား၊ ဆိုက်ကားလည်း အသစ် ဝယ်ပေးမယ်၊ မင်းဆေးဖိုးဝါးလည်းပေးမယ် ငါကားပေါ်တက်”

“ဘာ ခင်ဗျား လျော်ကြေးမပေးချင်လို့ ကားပေါ်တင်ခေါ်ပြီး လမ်းကျမှ ကျုပ်ကိုကန်ချမလို့မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးတွေ ရှိပြီး အံတိုနေပြီ ကျုပ်လုပ်စားတဲ့ဝှင်တွေ လာမရှိကုန်နဲ့ သိလား”

“မင်းက ကြောက်တတ်လို့လား၊ ကြောက်တတ်ရင်လည်း မလိုက်”



“မင်း ငါ့အိမ်ကိုလိုက်ရင် ဒီထက်မက ပေးလို့ရသေးတယ်”  
“ခင်ဗျား ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ကျုပ်အပေါ်ရက်စရာနေတာလဲ”  
“ငါ ဘယ်သူလဲ မင်းမသိဘူးပေါ့”

“အင်း ကျုပ်အသိမိတ်ဆွေထဲမှာ ခင်ဗျားလို ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ ကားစီးနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကျုပ်ကို ရွံရှာစက်ဆုတ်လို့ဆိုပြီး အပေါင်းအသင်းမလုပ်ချင်တဲ့သူက များတယ်လေ။ တပည့်ခံချင်တဲ့အပေ အတေ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကအစ ကျုပ်လိုလူကို ဆွေမျိုးတော်ချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို သောတဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းကိုတော့ မင်းသိမှာ ပေါ့”

“သောတ သောတ အင်းသိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် ထောင် ကျပြီးကတည်းက ခုချိန်ထိ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဘာကြောင့် ထောင်ကျသွားရတယ်ဆိုတာရော မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့ဗျာ ဟိုမိန်းမကြီး သူ့အဒေါ်လေ သူ့ကို သူများဆိုင် တွေမှာ ပန်းကန်ဆေး ခွက်ဆေးခိုင်းတယ်။ နောက် သူ့တောင်းစားလုပ်ခိုင်း တယ်။ နောက်တော့ သူ့ခိုးခါးပိုက်နှိုက် ပိုက်ဆံများများရဖို့ အကုန်ခိုင်းတာ တော့တာပဲ။ ဒီကောင်က အဲဒါတွေ ဝါသနာမပါဘူး။ လည်လည်ဝယ်ဝယ် မရှိတော့ အဖမ်းခံရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒါတွေဘာလို့ လာမေးနေတာလဲ”

“ငါ ငါ့သောတရဲ့အဖေပေါ့”

“ဟင် ဘာ ခင်ဗျားက”

ကိုယ့်ကို မယုံနိုင်သလို သေချာကြည့်၍ ဖိုးကျော် အံ့သြနေသည့် ဖိုးကျော် ပခုံးကို တရင်းတနီးပင် ဖက်လိုက်ကာ

“ကားပေါ်ကျရင် မင်းကိုအကြောင်းစုံ ရှင်းပြမယ် လက်တွေ့ကုန်ကု ခြောပြရမယ်အကြောင်းတွေရှိလို့ပါ။ မင်းဆီက ဒီထက်မက သိချင်တာတွေ လည်းရှိသေးတယ်။ မင်း ငါ့အိမ်လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

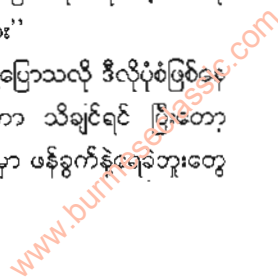
မယုံမရဲ တအံ့တဩဖြင့် ဖိုးကျော် ကားပေါ်ပါလာခဲ့သည်။ ကားပေါ် မှာ သားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစအဆုံး သေချာလေး ဖိုးကျော်ကို ရှင်းပြဖြစ်အံ့။ ဒေါ်တင်သန်းတို့ လုပ်ကြံလီဆယ်မှုတွေကို ပြောပြချိန်မှာ ဖိုးကျော် လက်သီး ဆုပ်ပြီးတက်ခေါက်သည်။ လမ်းမှာ အရက်ပုလင်းတွေ ဝင်ဝယ် အိမ်ရောက် လာချိန်မှာတော့ အိမ်ကိုပတ်ချာလည်ကြည့်ပြီး ဖိုးကျော် အံ့သြတကြီး ဖြစ် လို့နေ၏။ ကားသံကြားတော့ ဒေါ်တင်သန်း အပြေးလေး ထွက်လာ၏။

“ကိုဇော် အိမ်ပြန်နောက်ကျလိုက်တာ ဘယ်တွေဝင်နေတာလဲ”

“ငါ့ရဲ့အထူးဧည့်သည်ကို ဝင်ခေါ်နေလို့လေ၊ သူ့ကိုအိမ်မှာ ကောင်း ကောင်းပြုစုဧည့်ခံရမယ်။ ဒီမှာ အရက်ပုလင်းတွေပါလာတယ် အမြည်းများ များ မြန်မြန်ပြင်ဆင်စမ်း”

“ဟင် ဘယ်လိုလူမို့ အထူးတလည် ဧည့်ခံမှာလဲ ကိုဇော်၊ လူကို သည်းကြည့်ဦး အရက်ချဉ်ဖတ်စော်နံ့ပြီး ပေစုတ်စုတ်ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ လမ်း ဘေးက အပေအတေလိုပုံစံမျိုးကို ဘာလို့များ အိမ်ခေါ်လာရတာလဲ။ အသန်း ဘို့ကို ဘယ်လိုများအရွဲတိုက်ချင်သေးလို့လဲ။ အသန်းတို့လည်း တောင်းပန် သင့်သလောက် တောင်းပန်ပြီးပါပြီ ဒါ ဒါနဲ့နေပါဦး ကို ကိုဇော်သားကို ပြန်တွေ့တယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါ ဒါ သောတလား”

“ဟား ဟား ငါ့သားသောတက မင်းတို့ပြောသလို ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေ ပယ်လို့ ထင်နေတာလား။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ပြီးတော့ မင်းကိုမိတ်ဆက်ပေးမယ်။ အခုတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖန်ခွက်နဲ့ရေခဲတူးတွေ



လာချ၊ ပြီးရင် အမြည်းလုပ်ပြီး ယူခဲ့”

“အသန်းက အဲဒါတွေလုပ်ပေးရမှာလား”

“မင်းမလုပ်ချင်ရင် မင်းသားနဲ့သမီးကိုခိုင်းလေ”

“သူတို့က မွေးနေ့ပါတီသွားတယ်၊ အပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့၊ ပြန်မလာဖြစ်ရင် ဟိုမှာအိပ်ကြမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ကောင်းတယ် မင်းသားနဲ့သမီးကတော့ ပျော်ချင်သလိုပျော် လုပ်ချင်တာလုပ်ကြ၊ ငါ့သားလေးကတော့ မင်းလုပ်ရပ်တွေကြောင့် တစ်သက်လုံး အပျော်တွေပျောက်ဆုံးပြီး ဘဝသေသွားရပြီ၊ ဟား သွားစမ်းပါကွာ ဖန်ခွက်သွားယူ သွား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုဇော်”

မတင်သန်း ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ရေခဲတုံးဘူးလေး လာချပေးသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသားချောင်းတွေ အမြန်ကြော်ပြီး လာချ၏။ ဖိုးကျော်ကတော့ ဦးဇော်ထွေးအကြောင်းစုံ ရှင်းပြပြီးပြီမို့ ဒေါ်တင်သန်းကို ရွံရှာမုန်းတီးစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဦးဇော်ထွေးက အရက်ကို ပြင်းပြင်းရှုရှု တစ်ရှိန်ထိုးမော့သောက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ဝှပ်ခနဲ ပြန်ချကာ

“မင်းထိုင်ဦး သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“အရေးတကြီးသိစရာလူမဟုတ်ရင် မသိချင်ပါဘူး”

“မင်းသိကိုသိသင့်တဲ့လူပါ၊ မင်းက ငါ့သားကို ဒီကလေးနဲ့ပေါင်းပြီး ဒီကလေးလိုဖြစ်စေချင်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဖိုးကျော်ပဲ၊ ဒီကလေးနဲ့အပေါင်းအသင်းမှားပေါင်းမိလို့ ငါ့သားပျက်စီးသွားတာဆို၊ အခု ငါ့သားက မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး လူတကာလေးစား အားကျရတဲ့ရှေ့နေကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီကလေးရဲ့ဘဝကလေး”

မိဘတွေမကောင်းလို့ ထိန်းကျောင်းမှုမရှိလို့ ပျက်စီးသွားရတာ၊ မင်းလို ဝိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့သူတွေမို့ပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားဗျာ ဘာကြောင့် သောတာအပေါ် ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ သူ့စိမ်းတွေလည်းမဟုတ်ဘူး အဒေါ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့နဲ့”

“ဟဲ့ ဘာကိုစွ နင်က ငါ့ကိုပြောရတာလဲ၊ နင့်မိဘတွေကရော ဘယ်လောက်တောင်ကောင်းနေလို့လဲ”

“မှန်တယ် ကျုပ်မိဘမကောင်းလို့ ကျုပ်ဒီလိုဖြစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သောတာအဖေက ကောင်းတယ်လေး သားအဖကြားမှာ ဟိုတက်ဟိုလိုပြော ဒီဘက်ဒီလိုပြော သွေးခွဲပြီး သောတာကိုခိုင်းစားခဲ့တာ၊ သောတာလိုကောင်မျိုး မို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သာဆို ခင်ဗျားလို မိန်းမကို သတ်ပစ်တယ်”

“ဟယ် ကြည့်စမ်း သူများအိမ်ပေါ်တက်ပြီး သူများကို ဇော်ကားနေတယ်၊ ကိုဇော် ရှင် ဘယ်လိုကလေးကလေး အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့သူကို အိမ်ခေါ်လာတာလဲ၊ အောက်တန်းစား မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်”

“အဲဒီလိုလူကမှ ငါ့သားအပေါ် ကောင်းသေးတယ်၊ ပိုက်ဆံမပါ မင်းရိုက်မှာစိုးလို့ ထမင်းမကျွေး အိမ်ပေါ်မအိပ်ခိုင်းဘဲ အပြစ်ပေးမှာစိုးလို့ ဒီလိုအောက်တန်းစား ပိုက်ဆံချေးခဲ့ရတာတဲ့၊ ငါ့ရင်နာလွန်းလို့ မတင်သန်းမင်းအရမ်းရက်စက်တဲ့မိန်းမ အရမ်းယုတ်မာတဲ့မိန်းမ၊ မင်းလိုမိန်းမ အရှင်ဘားနေလို့ အပိုပဲ အသေသတ်ပစ်ရမှာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ရမှာ”

“ကို ကိုဇော် ရှင် မူးပြီးလျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ အရက်လည်း မင်းခါမှ သောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ အသိစိတ်တွေ လွတ်ကုန်မယ်”

“လွတ်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသိစိတ်တွေ ဘုတ်သွားမှ မင်းလိုမိန်းမကို ငါ သတ်ရမှာ၊ ငါ့သားအတွက် ငါ လတ်စားချေမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့အရက်သောက်ဖြစ်အောင်သောက်မှာ မတင်သန်း”

သိလား၊ ကဲ ဖိုးကျော် မင်းလည်းသောက်ကွာ ဦးလေး မင်းကို ကောင်းကောင်းပြုစုမယ် ချ”

နစ်ယောက်သား အရက်ကိုတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် မူးအောင်သောက်ကြသည်။ ရီဝေထုံထိုင်းလာသည်နှင့်အမျှ မတင်သန်းကို ပိုပြီးမုန်းတီးနာကြည်းလာမိ၏။ သား ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့်ဘဝတွေကို မြင်ယောင်ကာ မတင်သန်းကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း အသည်းနှလုံးတွေက တဆတ်ဆတ်ခါလာ၏။

“မတင်သန်း”

“ရှင် ရှင် ကိုဇော်”

“မင်း ငါ့သားအပေါ် ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရက်ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုဇော်၊ ကျွန်မသား သမီးလေးတွေအတွက် ကျွန်မ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်မိခဲ့ပါတယ်”

“မင့်သား သမီးတွေအတွက် မင်းက မေတ္တာရှင် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လားမသိပေမယ့် ငါနဲ့ငါ့သားအတွက်တော့ မင်းကမိန်းမယုတ် မိန်းမပျက် အောက်တန်းစားတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းမရှိမှ မင်းကိုသတ်လိုက်ရမှ ငါ့သားအပေါ် တာဝန်ကျေမှာ၊ အဲဒီတော့ မင်းသေရမယ်”

“ကို ကိုဇော် မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ ကယ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး”



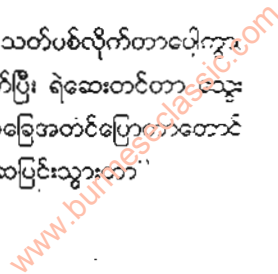
အခန်း (၃၆)

“အဖေ ဖိုး ဖိုးကျော် ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ရဲစခန်းကို သောတ အလောတကြီး အပြေးအလွှားရောက်လာခဲ့သည်။ ကြားရသည့်သတင်းစကားတွေအတွက် မယုံနိုင်လွန်းလို့ပါ။ ဟုတ်ပဲ၊ မလား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာထက် ဒေါ်တင်သန်းကိုသတ်မှုနှင့် ဖိုးကျော်က လာပြီး ဝန်ခံသည်ဆိုတာက အံ့ဩစရာကိစ္စကြီးဆိုတာထက် ပိုနေသည်။ အဖေနှင့်အတူ စခန်းပျိုးရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဖိုးကျော်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ပြုံးပြသည်။

“မိုး ဖိုးကျော် မင်း ဖိုးကျော်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဖိုးကျော်ရာ မင်းက ဒေါ်တင်သန်းကို”

“မင်းအဖေကမှ မသတ်ရဲတာ၊ ငါ သတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းအဖေက လူသတ်ဖို့အတွက် အရက်သောက်ပြီး ရဲဆေးတင်တာ သွေးသည်းမကြာဘူး၊ သွေးလည်းမဆူဘူး၊ စကားအခြေအတင်ပြောတာတောင် ဘာမှထန်ထန် မရှိလို့ ငါအားမရတာနဲ့ လက်ဆပြင်းသွားတာ”





“ဟုတ် ဟုတ်ရဲ့လားကွာ မင်းက အဖေအိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ၊ ဒေါ်တင်သန်းကို သတ်ရလောက်အောင် မင်းမှာ ဘယ် လိုအကြီးတွေရှိလို့လဲ ဒေါ်တင်သန်းကို မင်းသတ်တယ်ဆိုတာ ငါမယုံဘူးကွာ”

“မင်းအဖေက သတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကျတော့ ယုံတယ်ပေါ့”

“အဲဒါလည်း မယုံပါဘူး၊ အဖေက ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး တိရစ္ဆာန်လေးတွေကိုတောင် နာကျင်အောင် မလုပ်ရက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ က သူကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်တယ်လို့ ရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံထားတာ၊ သူ တကယ် သတ်လိုက်တာလို့ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီးသား”

“အဲဒါ မင်းအဖေလိမ်တာ၊ မသိစိတ်က သူ့လုပ်တယ်လို့ထင်တာ၊ သူ့မှာ ဒေါ်တင်သန်းကိုသတ်မှဖြစ်မယ်၊ မင်းအတွက် လက်စားချေဖို့ လက် တုံ့ပြန်ဖို့ သတ်တာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီနေ့က အရက်တွေမသောက်ဖူးဘဲ သောက်လိုက်ပြီး မင်းအဖေ မှောက်သွားတာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အတွေးထဲမှာ တော့ ဒေါ်တင်သန်းကို သူ သတ်နေမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ မင်းအဖေ မှောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်တင်သန်းက ငါ့ကိုအောက်တန်းစား အဆင့် အတန်းမရှိတဲ့ကောင်ဆိုပြီး အိမ်ထဲက ဆွဲထုတ်တယ်၊ ငါလည်း မင်းအပေါ် လုပ်ခဲ့တာတွေရော မင်းအဖေကို ကလိမ်ကကျစ်ကျ ယူထားတာရော ငါ့ကို အဲဒီလိုလုပ်တာကိုရော စိတ်တိုတိုနဲ့ မုန်းငြိုးပြီး အမြဲတမ်းဆောင်ထားတဲ့ ဓားနဲ့ မသေမချင်းကို ထိုးသတ်ပစ်လိုက်တာ”

“မင်းကွာ အခုတော့ မင်း ဒုက္ခရောက်ပြီပေါ့”

“ငါ့အတွက် ဒီလောက်က ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူတွေကို မကျေနပ်တိုင်း ရိုက်လိုက် သတ်လိုက် အနိုင်ကျင့်ပြီး မူးပြီးရမ်း ကားလိုက်နဲ့ အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေတဲ့ကောင်ပါ၊ အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲရောက်လည်း ငါ့ကိုဆရာတင်ပြီး တပည့်ခံချင်တဲ့ကောင်

ချည်းပဲ၊ ထောင်ထဲနေရတာမှ ငါ့အတွက်ဖိမ်ကျသေးတယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ငါကတော့ မင်းကို ဒီလိုမြင်ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွာ တကယ် ပြောတာ”

“ဖိုးကျော်ရာ မင်းကွာ”

“ကဲ မင်းအဖေကိုခေါ်သွားလို့ရပြီ၊ ငါ ဒီမှာဖြောင့်ချက်ပေးဦးဦး ငါ့လက်ဗွေရာလည်း စစ်ဆေးနေပြီ၊ မင်းအဖေက ဒေါ်တင်သန်းရင်ဘတ်မှာ စိုက်နေတဲ့ ဓားကို တစ်ရေးနိုးအသိဝင်မှ ကိုင်ရုံပဲကိုင်တာ တကယ်လက်ဗွေ ရာအစစ်က ငါပဲ၊ အားလုံးစစ်ဆေးပြီးသွားပါပြီ၊ မင်းအဖေက တရားခံအစစ်မှ မဟုတ်တာ၊ မင်းတို့သားအဖ စိတ်ချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်သာနေတော့ကွာ”

သူ ဘာပြောရမုန်းမသိတော့ပါ။ အဖေက လူသတ်တရားခံမဟုတ် သည့်အတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာပေါ့ပါးပြီး ဝမ်းမြောက်မိတာတော့အမှန်ပင်၊ ဒါပေမဲ့ ဖိုးကျော်က ဓားစာခံတရားခံဖြစ်သွားရသည့်အတွက်တော့ စိတ် မကောင်းပေ။

“သား”

“အဖေ”

အဖေက သူ့ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေသည်၊ သူလည်း အဖေအတွက် ဝမ်းသာလို့လား ဖိုးကျော်အတွက် စိတ်မကောင်း လို့ပဲလား မသိ၊ မျက်ရည်တွေအလိုလို လိမ့်ဆင်းကျလာ၏။

“ဖိုးကျော်မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေအတွက် အဖေ အပြည့်အဝ ထောက်ပံ့စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ကတိပေးထားပါတယ် သား၊ အကြောင်း တရားတွေရှိလို့ အကျိုးတရားဖြစ်တယ်၊ အကျိုးတရားတွေရှိလို့ အကြောင်း တရားတွေဖြစ်လာတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါ သားရယ်၊ ဘယ်သူကမှ ဒီလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်ချင်ကြမှာမဟုတ်ပါဘူး”



“မင်းမင်းနဲ့နင်းနင်းကိုလည်း သူတို့ဘာလုပ်တဲ့အပြစ် သူတို့ခံရမယ် ဆိုပေမယ့် သူတို့အတွက်လည်း ထိုက်သင့်သလောက် ထောက်ပံ့ပေးလိုက် ပါ။ မတော်ချင်လည်းရတယ် မခေါ်ချင်လည်းရတယ်ဆိုပြီး သူတို့ကို ပစ်ပယ် ထားလိုက်ရင် ဒေါ်လေးလိုအဆင့်မျိုး ဖြစ်သွားမှာပါ အဖေ”

“အေးပါ သားရယ်၊ အဖေလည်း စိတ်ကူးထားပါတယ်။ လက် ကြောင့်ကြောင့် နှုတ်ကြောင်သေတဲ့ မတင်သန်းကို အကြိမ်ကြိမ်နှုတ်ခွဲသတ်ခဲ့ ပေမယ့် ကိုယ်ထိလက်ရောက်မသတ်နိုင်ခဲ့တာ ဘုရားကယ်တာပါပဲ။ မသိစိတ် က အမှန်းတွေ အပြီးတွေခွဲသတ်ပစ်ချင်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေ မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ မင်းမင်းနဲ့နင်းနင်းကို သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဖေ။ အဲဒီစိတ်ရိုပေးတဲ့အဖေကို လေး လည်းလေးစားမိပါတယ်။ ရှေ့နေကြီးက ဒီလိုဒီအကြောင်း ဖြစ်သွားတယ်လို့ လာပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ယုံတောင်မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဝမ်းသာတာ ဝမ်း နည်းတာ မဖော်ပြနိုင်အောင် ခံစားပြီးတော့ အပြေးရောက်လာခဲ့တာ။ ဩတ် ပိုးကျော် မင်းနဲ့မင်းမိသားစုအတွက် ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီသွားမှာပါ။ ဒီတစ် ခါ ထောင်ထဲကထွက်လာရင်တော့ မကောင်းတဲ့အရာတွေထားခဲ့ပြီး ထွက် လာခဲ့ကွာ။ အရင်ဘဝမှာနစ်မြောမနေပါနဲ့။ ကောင်းတဲ့နေရာတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ပျော်မွေ့လာအောင်မင်းကို ငါကူညီမယ်”

“အေးပါကွာ ငါက မင်းကို ဒီလိုမြင်ရတာနဲ့တင် စိတ်ချမ်းသာနေပါ ပြီ။ လူတွေက ကိုယ်လုပ်တဲ့အပြစ်ကို ကိုယ်ပြန်ခံရတာမသိကြသေးလို့ပါ။ ဒေါ်တင်သန်းကို သံဝေဂယူပြီး ငါလည်ဆီအောင် ကြိုးစားမှာပါ က သားအဖ နှစ်ယောက် သွားကြတော့”

ပိုးကျော်က ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် သူတို့သားအဖ

နှစ်ယောက်ကို တွန်းလွှတ်သည်။ ရဲစခန်းအပြင်ဘက်ကိုရောက်တော့ ဖေဖေ မေမေနှင့် မြဲမျိုးကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

“သား”

“သားလေး”

“ဖေဖေ မေမေ”

“မောင်”

“မြဲမျိုး”

“သားထွက်သွားပြီးတာနဲ့ မြဲမျိုးလေးက အိမ်ကိုရောက်လာတယ် ရှေ့နေကြီးက သူတို့အိမ်ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်းလာပြောတယ်တဲ့။ ဟဲ့ ရက်က သားအဖေဆောင်ရွက်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး အဲဒီအိမ် သွားပြီးတည်းက မြဲမျိုးမိဘတွေက နားလည်လက်ခံနေပါပြီတဲ့။ အခုတော့ ပိုအဆင်ပြေသွားပြီပေါ့ သားရယ် ဩတ် သားရဲ့အဖေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်သားလေးကို အခုလို ပြုစုစောင့် ရောက်ထားတဲ့အတွက် သားအရင်းနဲ့မခြား မေတ္တာတွေပေးနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အရမ်းကျေးဇူးတင်နေပါတယ်။ သားက ကျွန်တော့်နဲ့မခေဘဲ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ခွဲလို့မရဘူးပြောကတည်းက ကျွန်တော့်ထက်တောင် မေတ္တာတွေပိုပေးနိုင်တဲ့သူတွေဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးလေ သားက သံယောဇဉ်ကြီးမားတတ်တဲ့ သူမို့ပါ။ အဖေကိုလည်းအရမ်းချစ်ရာတဲ့ကလေးပါ။ ရှင် ဒီလိုဖြစ်တော့ သူ အတော်လေးကို ယူကျုံးမရခံစားနေရတာပါ။ အခု သားလေးမှာ ဝမ်းမနာ မိဘရော ဝမ်းနာမိဘရောရှိနေပြီလေ။ အတူတူ မိသားစုလို ဖေးဖေးမေ နေသွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“သားကို သမီးတောင်းရမ်းလက်ထပ်ပေးဖို့တာဝန်တွေ ရှိသေး တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သူက”

“သားရဲ့ချစ်သူ မြူးကြွယ်ပါ ဖေဖေ၊ မြူးမိဘတွေကလည်း နားလည်လက်ခံလိုက်ပြီတဲ့”

“ဝမ်းသာတယ် ဝမ်းသာတယ် သားရယ်၊ သားဘဝလေး တင့် တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်ရင် ဖေဖေအတွက် ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေ ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ လူ့ဘဝကြီးက တော်တော်သံဝေဂရစရာ ကောင်းတယ်လေ၊ ဖိုးကျော် ပြောသလို မတင်သန်းပေးတဲ့ သံဝေဂတွေပေါ့၊ ကိုယ့်သားသမီးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက်ပဲ အတ္တကြီးလို့ ဘယ်ဖြစ် မှာလဲ၊ အဲဒါဟာ မေတ္တာတရားအစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူး။ သားသမီးအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့မိမိကိုယ်မိမိအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံး အဖြူစင် ဆုံး အသန့်ရှင်းဆုံးပေးဆပ်နိုင်မှု တကယ်မေတ္တာတရားစစ်စစ်မဟုတ်လား သား။ သားတို့လက်ထပ်ပြီးရင် သားတို့ကုသိုလ်ရအောင် ဖေဖေကို ရဟန်း ခံပေးပါ။ ဒီဘဝအတွက် သားကိုအကောင်းဆုံးလုပ်ပေးပြီးပြီဆိုတော့ ဖေဖေ အတွက် သံသရာကောင်းဖို့အလုပ်တွေ လုပ်ချင်တယ် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

“အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်မကြီးတို့လည်း ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးကြပါခင်ဗျာ၊ သားအတွက် တာဝန်ခွဲချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သားမှာ တကယ်အားကိုးအားထား ယုံကြည်ကိုးကွယ်ရမယ့်မိဘတွေရှိနေလို့ ကျွန် တော် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့နိုင်တာပါ”

“စိတ်ချ စိတ်ချပါ ကိုဇော်ထွေး၊ ရဟန်းဝတ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်း မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ပါ။ သားအတွက် ဘာမှပင်သောကမှမရှိတဲ့ စိတ်အေးလက်”

အေး တရားဘာဝနာပဲ အားထုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့က ပစ္စည်းလေးပါးဒါယိကာ လုပ်ပြီး ကုသိုလ်ယူ သာသနာပေါ့မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လေးစားပါတယ် ကိုဇော်ထွေး ခင်ဗျားဆုံး ဖြတ်တာမှန်ပါတယ်၊ အခုတော့ အိမ်ကိစ္စအားရအောင်၊ ခင်ဗျားမှာမပြီးပြတ်သေး တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိသေးသလို သားမက်လာကိစ္စလည်း တိုင်ပင်ရမယ်လေ ကံ သမီးက သားနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဖေဖေတို့က ကိုဇော်ထွေးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်နဲ့ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

လူကြီးသုံးယောက်က ကားတစ်စီးနဲ့ထွက်သွားတော့ နေရာမှာ သူနှင့်မြူးပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မြူးက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို တွဲချိတ်လာ လျက်

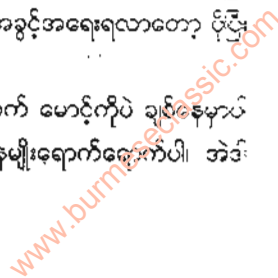
“မောင်”

“ဟင် မြူး”

“အချစ်စစ်တို့မည်သည် ဘယ်လိုအကြောင်းတရားနှင့်မှ မဝေးကွာ နိုင်ဘူးတဲ့၊ မြူးတို့အချစ်တွေ တကယ်စစ်မှန်လို့ မဝေးကွာရတာပေါ့နော်”

“အမှန်ပေါ့ မြူးရယ်၊ အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့် လူတွေ အများကြီးနဲ့ဆုံဆည်းပြီး မေတ္တာထားနိုင်ကြပေမယ့် လူတိုင်းကိုတော့ ချစ်လို့ မရဘူးလေ၊ အချစ်ချင်တူမှ ပေါင်းသင်းဆုံဖက်ရတာ၊ မောင်အနေနဲ့ မြူးကို ရလိုမှတစ်ခုနဲ့ ပိုင်ဆိုင်ချင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝအနေအထားအရ ဆုံဆည်း ခွင့်မရလည်း ချစ်နေမှာပါပဲ၊ အခုလို မိုင်ဆိုင်ဖို့အခွင့်အရေးရလာတော့ ပိုပြီး ချစ်မှာပေါ့ မြူးရယ်”

“မြူးကလည်း သံသရာအဆက်ဆက် မောင့်ကိုပဲ ချစ်နေမှာပဲ မောင်၊ မောင် ဘယ်ဘဝ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးရောက်ရောက်ပါ၊ အဲဒါ”



၂၅၆ ◊

ဗျူး

မြန်းရဲ့သစ္စာတရားပါ မောင်”

“မြန်းရယ် မင်းက အရမ်းကိုချစ်မြတ်နိုးဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။  
မောင့်ဘဝတစ်သက်တာလုံး တန်ဖိုးထားပါမယ် မြန်း”

အချစ်နှစ်ရဲ့ ထိစပ်မှုက ရင်ခုန်သံတွေနှင့် ပူလောင်မှုမရှိတဲ့ မေတ္တာ  
တွေဖြင့် နွေးပြအေးချမ်းနေခဲ့သည်။ အချစ်နှင့်မေတ္တာတွေ ပေါင်းစပ်ထားသော  
မြန်းနှင့် သောတတို့ဘဝလေးသည်လည်း သေရာပါရင်ကွဲနာကျမည့် အဖြစ်  
ဆိုးမှ လွတ်မြောက်ကာ အခုတော့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာအချိန်တွေချည်းပဲ  
ရှိတော့တာမို့။

ပရိသတ်အတွက်  
အမြဲတမ်း  
ဗျူး

